

ကျော်ဖြူဆန်း

မဝဝင်မဝတ်ဘဲ

BURMESE CLASSIC

စီစဉ်သူ...

ဈေးနှုန်းပန်းချီ...

အုပ်စု...

တန်ဖိုး...

မောင်တင်ဌေး

မောင်မောင်ဆိုက်

(၅၀၀)

၁၇၀/-

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၀ - ခုနှစ်။

ကျော်မြသန်း

မ ထင် မှတ် ခဲ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၃၁/၉၀/၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၀၇/၉၀/၈

ထုတ်ဝေသူ- ဒေါ်မြမြ (၀၁၆၆၃၃)
ဘိုးတော်စာပေ၊ ပဆပလ။
တိုက်(၈)၊ အခန်း(၆)၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ- ဒေါ်မြရီ (မြ- ၀၁၄၁၃)
ကျော်ဝင်းဆွေပုံနှိပ်တိုက်၊
၁၃(အေ)၊ (၉၈)လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံး- ဒေါ်ခင်သန်း (၀၂၆၇၂)
နဝရတ်ပုံနှိပ်တိုက်၊
၁၈၊ သင်္ဂဟလမ်း၊ ကျောက်
မြောင်း၊ ဓာပေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

နို့တစ်ခဲနို့အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဂိုအရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး... နို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး... ဂိုအရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသောတာဝန် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောတောင်း

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်
တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည် တွင်း ပြည်ပ အဖွဲ့အစည်းများ အား
ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ကျော်မြသန်း

မထင်မှတ်ဘဲ

BURMESE
CLASSIC

ဝတ္ထုသစ် (စ, ဆုံး)

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ

အမိ၊ အဖ၊ ဆရာသမား

အနန္တော အနန္တ ငါးပါးအား

ဦးထိပ်ထားဆျက်

မောင်တင်ဌေး

ရွှေဟင်္သာစာပေ

လောကလူဆားများနေထိုင်လျက်ရှိသော
လောကဝန်းကျင်တွင် ထူးထူးသည်ဟု သတိ
မူတိရသော၊ မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်သည့် ဖြစ်ရပ်
ပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိပါသည်။

ဤဝတ္ထုမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ရသည့်
တဖန် အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ရပ်ကြောင်းကို
အခြေခံပြီး ပြည့်စုံစွာ ဇာတ်ကြော့ဆက်နွယ်၍
ရေးဖွဲ့လိုက်သော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်ကြောင်း
ကို ပြန်လည် ပြောပြ သည့် ဦးမင်းသူမှာ
အသက် ငါးဆယ် ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိနေ
သည့်တိုင်၊ တစ်ကိုယ်တည်း လှပျိုကြီးအဖြစ်
ဘဝလမ်းခရီးကို ဆက်လက် လျှောက်လှမ်း
နေဆဲရှိပါသည်။

ဖြစ်ရပ်ဆန်းဟု မဆိုသာစေကာမူ၊ ကံ
ကြမ္မာ အတိမ်းအစောင်း၊ အလှည့်အပြောင်း၊
ဇက်ကို နှင့်နှင့်ပိုးပိုး၊ ခံလိုက်ရသောကြောင့်
အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ရော်အိုမင်းခန
သည်။

လူ့ဘေးတို့၏ကံကြမ္မာမှာ အထောင်းနှင့်
အဆိုး ဇွန်တူနေစမြဲ ရှိပါသည်။

အတိုင်းထက်အလွန် အဆိုးဘက်သို့ ထိန်း
သိမ်းသွားသည့် ကြမ္မာဆိုးကြီးနှင့် တွေ့ကြုံ
ဆုံစည်းလိုက်ရသူတို့မှာ ဘဝ ခရီး လမ်း
ကြောင်းကို ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းနေရ
သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့၊ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့
ဆက်လက် လျှောက်လှမ်း နေရဘိသို့ ရှိပါ
ချေ၏။

ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးသူ၏ ခရေးဇွဲခနကျ
ပုံစံအတိုင်း လူ့ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်
ပါလျက် ကြမ္မာ အလှည့် အပြောင်းကြောင့်
လူ့သက်မှုကို မကျူးလွန်ရဘဲ တစ်ကျွန်းခံ
ဘဝသို့ ရောက် သွား ရသူ တစ်ယောက်
အကြောင်း၊ လူ့မိုက်ဘဝမှ လူ့ကောင်းဘဝသို့
ကူးပြောင်းခဲ့သူ တစ်ယောက် အကြောင်းနှင့်
မိဘ အဖေ အနစ်ကို မထိန်းသိမ်းသူ တစ်

ယောက်၏ ဥစ္စာရွှေဆိုး လူ့ခိုးခံရပုံဖြစ်ရပ်တူး
များကိုလည်း ဖော်ညွှန်းထားပါသည်။

လူ့ဘဝတွင် သာယာကြည်နူး ပျော်ရွှင်
ချမ်းမြေ့ခြင်း ဆိုသည်မှာ တင်ပဟန်ပါ
ကလေးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော မတင်မှတ်ဘဲကို
ဆက်လက်ဖတ်ရှုကြပါဟု....။

လေးစားသမှု ပန်ကြားမှုပြုလျက်....

ကျော်မြသန်း

(တစ်)

မင်းသူသည် တစ်အိမ်သုံး၏ အခြေခံအုတ်ကို အကဲသီး
ခြည့်လိုက်သည်။

သူ့ထောက်ရှိနေသည့် အိမ်မှာ သူ့အိမ်ထက်ပို၍ တစ်ဦး
တစ်ယောက်၏အိမ်မဟုတ်။

ဖောင်ဖြစ်သူ၏ အိမ်အရင်း၊ ကြီးခေါ်ဖြစ်သူ၏ အိမ်၊
ကြီးခေါ်ခေါ်သိန်းနဲ့မှာ မင်းသူကို တူညီစွာထားကာ၊

ဘေးအရင်းပမာသို့ ယခင်ကသာ ချစ်သိမ်းစားခဲ့
အိမ်ကို အဘေးအဆီးမှ လွတ်ပွားစေလိုက်သည့်အတွက်

ပေးပေးထားသည်။

၁၂ ကျော်မြသန်း

မင်းသူမှာ မုန့်ဖိုးအတွက်အမြဲတမ်း ကြီးဒေါ်ဆိမ်သို့
ရောက်စေပြန်သည်။

ဆယ်တန်း ရောက်သည့်နှစ်အထိ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်စေ
ပူးခဲ့။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့မှာ ဈေးမျက်နှာစာတန်းတွင် ရွှေထည်
ရတနာဆိုင်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်သည့်
အလျောက် အစေအရာရာ ပြည့်စုံသည်။

ရတနာဆိုင်ဖွင့်၍ စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်
ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ပြီ။

ဝါရင့် ရတနာဆိုင်မို့ တောရော မြို့ပါ အဆက်အဆံ
များသည်။

ရောင်းထူရော ဝယ်သူပါ စိတ်ချလက်ချ လာကြသည်။
ရောင်းကြဝယ်ကြသည်။

စီးပွားလည်း တရှိန်ရှိန်ဓာတ်ခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းသည်က ရုံးအုပ်စာရေးကြီး။

စီးပွားရော ဂုဏ်ပါ နှစ်ထွေနှစ်ဝ ပြည့်စုံသည်။

ဝင်းခြံတိုက်တာနှင့် နေနိုင်ရုံမက ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်သူ
အနည်းစုထဲတွင် ပါဝင်သည်။

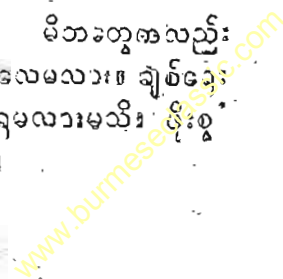
ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့မှာ ရင်သွေးရသာမှာ ထွန်းစားခဲ့သော်
လည်း သားယောက်ျားလေး မပါ။

သမီးချည်းပေးခဲ့သည်မို့ တူဖြစ်သူကို သားကဲ့သို့ချစ်ခင်
ခဲ့သည်။

မင်းသူမှာ အလိုလိုက်သော အစေနှင့် အလိုလိုက်သော
ကြီးဒေါ်ကြောင့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများနှင့်
အလည်အပတ်များ၍ အသုံးအစွဲ လက်ဖွားသော်လည်း ဆေး
ကင်းသည်။ လောင်းအစား ကင်းသည်။ အသောက်အစား
ကင်းသည်။

ချစ်သူတော့ မထင်။
ဒေါက်ဆည်း လူငယ်သဘာဝမို့ အဖြစ်ဟူ၍ မသတိမှတ်
နိုင်။

ရုပ်ကလေးကလည်း ဖြောင့်သည်။ မိဘတူကလည်း
တင့်တောင့်တင့်တယ်မို့ စူးသည်ဟု ဆိုရလေမလား။ ချစ်ဒေါ်
ချစ်ရာ ပါရမီခံပဲ အောင်းသည်ဟု ဆိုရမလားမသိ။ မိုးစူ
ဟု အသိအမှတ်ပြုခံရသူထဲမှာ ပါသည်။

ထူချစ်ထက် ကိုယ်ချစ်မိန်းမလေးကို တွေ့တော့ အလှူ
အမှု၊ အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့ရာမှ လူရိုးကနေလူခိုးဖြစ်ပြီး အချစ်
မိတ္တူ ဖျောက်သွားရသည်။

မင်းသူ၏ဖခင် ဦးစံထွန်းတို့မှ မောင်နှမ သုံးယောက်
ရှိသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က အကြီးဆုံး။

ဦးစံထွန်းက ဒေါ်သိန်းနွဲ့အောက် အငယ်လေး

အဖော်ဆုံးက ဦးသန်းထူး။

ထူတို့မောင်နှမဆုံးယောက်မှာ မိဘများလက်ထက်ကတည်း
က ရွှေပင်မြထင် နေခဲ့ရသည်။

ထူတို့၏ဖခင် ဦးရွှေအောင်မှာ ဆန်စက်ပိုင်ရွှင်၊ မြေပိုင်ရွှင်
စူးဌေး။

ထူတို့မောင်နှမတွေ ကြီးပြင်းလာသည့် အချိန်တွင်မူ ဖခင်
ကြီး၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အတက်တက်မှ အကျဘက်သို့
ထိုင်ခဲ့လာသည်။

လယ်မြေတွေ အသိမ်းခံရိုက်ခဲ့သည်။

ဆန်ငှက်လုပ်ငန်းမှစတင်ပြီး အမိန့်တန်းဝင် ဆန်စက်ဖြစ်
အာသောကြောင့် အလုပ်သိပ်မဖြစ်။

စီးပွားရေးကျဆင်းလာသော်လည်း ဆင်ပိန်ကျွဲအဆင့်မို့
ထိခိုက်မှု သိပ်မရှိလှ။

မိဘများ မျက်ကွယ်ပြိုသွားချိန်တွင် အတွင်းပစ္စည်း
အထင်များများ ကျန်ရစ်ခဲ့သောကြောင့် ထူတို့စေခင်နှမ
သုံးယောက်မှာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ထူထောင်နိုင်
ရေးအတွက် အပူစုခွဲ ပစ္စည်းများ ရရှိလိုက်ကြသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ရွှေဆိုင်။

ဦးစံထွန်းက တွင်ခုံနှင့် ဝပ်ရွှေလုပ်ငန်း။

ဦးသန်းထူးက ဆန်စက်လုပ်ငန်း။

ထူတို့မောင်နှမဆုံးယောက်၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ အတိုင်း
အတစမှာ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့ကြသည်။

စားနိုင်သောငှက်နိုင်ရုံဟုတ်၊ အဆင့်အတန်းမီမို့ နေနိုင်
အပိုအလှ အဆင့်အတန်းဝင်ခဲ့သည်။

စစ် ကျော်မြသနိုး

ဦးသန်းထူးတစ်ယောက်သာ မိဘလက်ငဲ့တိ ဆန်စက်
တည်ရှိရာ ကြို့ပင်စောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဦးစံထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့မှာ အင်းစိန်သို့ ပြောင်းရွှေ့
နေထိုင်ကြ၍ လုပ်ငန်းအခြေချခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က စိန်ရွှေအရောင်၊ အဝယ်လုပ်ငန်းနှင့်အကျိုး
ဖြစ်ထွန်းခဲ့သလို ဦးစံထွန်းကလည်း ဝပ်ရွှေလုပ်ငန်းနှင့်
အကျိုးပေးသန်ခဲ့သည်။

မင်းသုတို့က မေ့ဝင်နှမသုံးယောက်။

မင်းသုက အကြီးဆုံးသော ယောက်ျားလေး။

သူ့အောက်နှစ်ယောက်က မိန်းကလေး။

မင်းသုက သားဦး ယောက်ျားလေးမို့ မိဘများ၏
အချစ်တော်။

အထူးသဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက နှင့်နှင့်ပိုးပိုး ချစ်သည်။

ဖခင်က စည်းကမ်းသမားမို့ အလွန်အကျွံ အလိုမလိုက်။

မင်းသုက အသားဖြူသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြက်ဖြူဟု ချစ်ခနိုး အမည်ခေါ်
ခဲ့သည်။

မင်းသုက ပညာရေး မထွန်းပေါက်။

သူနှင့် တစ်နှစ်လေးလကွာသည့် နှမဖြစ်သူက ဆယ်တန်း
အောင်သွားသည့်တိုင် သူက ဆယ်တန်းမအောင်သေး။

အလိုလိုက်သည့် အမေဖြစ်သူ တိတ်တခိုး သာသာထိုးထိုး
ပေးသည့် မုန့်ဖိုကို ဖောဖောသုံး၍ အပေါင်းအသင်းများ
နှင့် လည်ကွာပတ်ကွာ အချိန်ဖြုန်းနေသည်။

ဖခင်ကြီးက သူ့အနေအထိုင်၊ သူ့အပြုအမူကို သဘော
မကောင်း။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည့်အခါ မိခင်ဖြစ်သူက ကာဆီး
ကာဆီးလုပ်သည်။

ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းသည်က အရာမထင်၊ လှင်မယား
အတောက်ကဆတ်ဖြစ်ရသည်သာ အခုအင်သည်။

ဦးစံထွန်းမှာ အလုပ်အလွန်များသည်။

တပည့်ဆယ်ယောက်ကို အုပ်ချုပ်ပြီး လုပ်ငန်းခွင် လစ်
ဟင်းမှုမရှိအောင် ဂရုစိုက်နေရသောကြောင့် နေ့မစား ည
မအားမို့ မင်းသူကို သိပ်ဂရုမစိုက်နိုင်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

မင်းသူက ဆေးအင်းသည်။ အလေ့ခင်းအစားကင်းသည်။
အသေးကဲအစားတော့ မကင်းတကင်း။

အရက်ပြင်းတော့ မသောက်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့်
တစ်ခါတစ်ရံ ဘီယာလေး ဘာလေး ဆောက်သည်မျိုးတော့
ရှိသည်။

ဆေးလိပ်ကိုတော့ ဖခင်ကြီး မမြင်ကွယ်ရာမှာ သောက်
သည်။

ရွက်ကလေးကလည်း ချော၊ ဖော့ဖော့သို့သီ ဝတ်နိုင်
စားနိုင် သုံးနိုင်စွဲနိုင် အဆင့်လည်းရှိသမို့ အချစ်တော့
မကင်း။

မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ မျက်စိကို အနားမပေး
တတ်သလို အကင်မြန်သည်။ အပြောသွက်သည်။ အတွယ်
သည်။

ခု ကြီးမောပြန်သွားတိုက်သို့ရောက်နေသည်မှာ ခါတိုင်၊
လို လာရိုးလာစဉ် အရိုးခဲယာခြင်း မဟုတ်။

အကြံနှင့်လေးခြင်းဖြစ်သည်။

မကောင်းဘောအကြံနှင့်။

ထိုအချိန်မှာ အိမ်တွင် ကြီးမောတို့ မရှိသည့်အချိန်။

ဗာဟီရခိုင်းသည် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနှင့် မီးဖိုချောင်
ဦးစီး ဒေါ်ကြီးတင်တို့ပဲ ရှိကြသည်။

ခါတိုင်းလည်း အညှိလိုအချိန်မျိုး ဆောင်လာတတ်သည်။
အားသောက် ပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ယုံရောက်လာသည်ကို အိမ်ဖော်မလေးနှင့်
ဒေါ်ကြီးတင်တို့က အထူးတလည် ဂရုမစားမိကြ။

မင်းသူထလည်း သူတို့ သံသယမဖြစ်အောင် ဒေါ်ကြီး
တင်ကို ထမင်းပြင်ခိုင်းပြီး ထမင်းစားသည်။

ပြီးတော့မှ ဒူးယားတစ်လိင်နှင့် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်
နှပ်ရင်း သူ ကြည့်လာသည့် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်
ကွက် ဘယ်လိုအကောင်အထည်ဖော်ချမည်ကို ထိုင်ပြီးစဉ်းစား
နေသည်။

သူ့မှာ အရေးတကြီး ငွေလိုနေသည်။

လိုးနေသည့် ဇွေအရေအတွက်က များသည်။

သူ့လိုနေသည့် ငွေအရေအတွက်ကို အမေ့ဆီ ခေါင်းခွေ
ကောင်းသည့်တိုင် တိုအရေအတွက်ကို အမေက မပေးနိုင်။

အိမ်မှာ ငွေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများထားသည့် အခွေး
စား မီးခံသတ္တားသောနှင့် ဗီရိုသော့ကို အဖေအသား ကိုင်
သည်။

ကြီးဒေါ်က အိမ်တွင်းပစ္စည်းထားသည့် ဗီရိုသော့ကို
ဆိုင်သို့ ယူသွားလိမ့်မည်မထင်။

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းတစ်နေရာထုမှာ ထားခဲ့လိမ့်မည်လို့
သူကထင်သည်။

သူထင်သည့်အတိုင်းသာဖြစ်ခဲ့ရင် သူ့ကိစ္စပြီးပြီ။

ဒေါ်ကြီးတင်က မီးဖိုသံက ထွက်လေ့မရှိ။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး မိစိန်က နောက်ဖေးရေကန်မှာ
အဝတ်လျှော်နေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ကြီးဒေါ်တို့ အိပ်ခန်းမှာ ပိတ်ထိန်းသော်လည်း ငယ်
ထိုင်သူတို့ လှည့်လိုက်သည့်အခါ သော့ခတ်မထားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

အိပ်ခန်းကို ရှင်းလင်းဖို့နှင့် တံမြက်စည်း၊ လှည်းကျင်းဖို့
သော့ခတ်ထားခြင်း ဖြစ်မည်။ အတွင်းဘက်မှာ ဘယ်သို့
နှိမ့်မည် သေး။

သူက အိပ်ခန်းထဲ ဝင်၍ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်
အေးလိုက်သည်။

သည်အချိန်မျိုး အိမ်ဖော်ကောင်မလေးမိစိန် အပေါ်
ထက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

ခွဲချိန်အထိတော့ အခွင့်အလမ်း အသာစီးစာ သူ့ဘက်
မှာ ရှိနေသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်။

၂၂ ကျော်မြသန်း

မထင်မှတ်ဘဲ ၂၉

ပထမ မှန်တင်ခုံ တံဆွဲကလေးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။
တူသေးမှ မတွေ့။

ဟိုဟိုသည်သည် ချက်ခါကစား ဤသို့ ဝင်၍ သေ့ထား
မညှိနေရာကို မတွေ့။

ခေါင်းဆံ့ ကောက်ကို လှန်ကြည့်သည်။ မတွေ့။

ဟော... တွေ့ပြီ။

ဓမ္မရာကို လှန်လိုက်တော့ သွားတွေသည်။

ဗိရိက နံရံ ဝပ်ဗိရိ။

သေ့နှစ်ဆင့်ခတ်သားသည် ကြား၍ အကွင်းမှာ ဝေ့နှင့်
ပစ္စည်းများထားသည်မှာ သေ့မှာ သေ့မှာသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ အခရား၏ အပေါက် များသော်လည်း
အိပ်ခန်းထဲသို့မူ တစ်ခါမှ ဝင်ဖူးခဲ့။

အိပ်ခန်းကပြင်အဆင်မှာ အလွန်အခင်း ထူးခြားမှု မရှိ
သော်လည်း ထပ်ရပ်သန့်ရှင်းသည်။

ပစ္စည်းအထားအသို ချွင်းလင်း၍ စနစ်ကျသည်။
လက်ထဲရောက်နေသည့်အခါနှင့် နံရံက ဗိရိကိုဖွင့်ခဲ့ရာ၊
ကော့ထုံးချောင်း ပြီးမှ ဖွင့်သည့်အခါကို တွေ့သည်။

အထဲမှာ လက်ဆွဲဖိခံသေတ္တာ အသေးသေးကို ထပ်ဖွင့်
ရသည်။

ဝေ့စက္ကူအသီး နှစ်အုပ်နှင့် ရှေ့သည်။ စိန်သည်များကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝေ့စက္ကူ ဝေ့စက္ကူ ဘစ်အုပ်နှင့် သူလိုချင်သည့်ရွှေထည်
တချို့နှင့် စိန်ထည်တချို့ကို ယူလိုက်သည်။

ပစ္စည်းပမာဏ မများသော်လည်း တန်ဖိုးနည်းလိမ့်မည်
တေ့ထံသည်ကိုတော့ ထိလိုက်သည်။

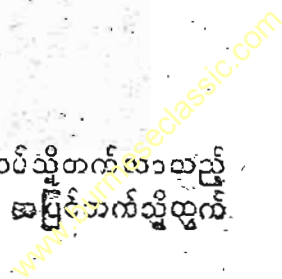
ပစ္စည်းများကို လက်တိုင်ပေးနှင့်ထုပ်၍ အကျိအတွင်း
ဘက်သို့ထည့်ပြီး ဗိရိကို ပြန်ပိတ်သည်။

ဗိရိက သေ့မှာ ဖွင့်လျှင် တစ်ချက်သာဖွင့်ရ၍၊ ပြန်ပိတ်လျှင်
နှစ်ချက်လှည့်မှ ချက်ကျသည်အထိ။

ဒါကို သူက မသိ။

တစ်ချက်တည်း သူညှိပိတ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် နောက်ဖေးဘက်မှ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသည့်
ခြေထံကြားသောကြောင့်၊ ကပျာကထိ အပြင်ဘက်သို့ထွက်

၂၄ ကျော်မြသန်း

မထင်မှတ်ဘဲ ၂၅

ပြီး ဒေါ်သိန်းနွဲ့၏ခင်ပွန်း ဦးဘအေး၏စာအုပ်စင်နားမှာ မယောင်မလည်ရင်၍ စာအုပ်ရွာသလိုလို၊ ဘာလိုလို လုပ်နေလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်မလေးမိစိန် အဝတ်လုံကြီးကိုပြီး တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ့ကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။

တော်တော်နှင့် ပြန်ထွက်မလာ။

ဘာလုပ်နေသည်မသိ။

သူလည်း အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

သူက သူ့အပေါ် အထင် မလွဲအောင် အောက်ထပ်နောက်ဖေးဘက်ရှိ ဒေါ်ကြီးတင်ကို သူပြန်မည့်အကြောင်း ပြော၍ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုယ်က မဟုတ်တာ လုပ်ထားသည့်အတွက် ခါတိုင်းလို မဟုတ်၊ စိတ်ထဲမှာ စုနောင်စုနင်းဖြစ်နေသည်။

မဟုတ်တာ လုပ်ထား၊ ကိုင်ထားသူများမှာ ထိုသို့ပင် ဖြစ်တတ်ခြင်းဖြစ်ကြသည်။

သူက မလုပ်ကောင်းမှန်းသိစေကာမူ၊ မလုပ်မဖြစ်သောကြောင့် လူငယ်ဘာဝ ဆင်ကန်းတော့တိုး လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့လုပ်ရသည်မှာလည်း သူ၏ချစ်သူကြောင့်ပင်။

ဟိလမင်ဆလွန်ကား၊ အနက်ကလေးမှာ ခြံတွင်းသို့ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေးဝင်လာကာ တိုက်ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့လို ရတနာဆိုင်ဖွင့်ထားသူများမှာ အိမ်မှာလည်း အလှအပအတွက် ထုံမုမ်းခြယ်သရသည်။

ဆိုင်မှာလည်း ထစ်နေ သုံးကြိမ်ထက် မနည်း ခြယ်သ ထုံမွမ်းရသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့မှာ နဂိုကလည်း အလှစင် ကြိုက်သလို၊ ထက်စာချိန်ကြည့်ကြည့် ကိုယ်ကိုယ်ကို အသုရိပ်ထင်အောင်၊ သဘာဝထက် နေကတ်သူဖြစ်၏။

သက်တောင် သက်သာ အရောင်း အဝယ် လုပ်ချသူထဲမှာ ထူထို ထိပ်ဆုံးက ပါသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ကားမောင်းသူ ကိုတချစ်ကို ခင်ပွန်း ဖြစ်သူအား သွားကြိုခိုင်းပြီး သူက အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

အိမ်ဖော်အစား မိမိနဲ့က ကိုတချစ် ကားထဲမှထုတ်ပေး ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို အထဲသို့ပျံ့၍ နေရာချထားလိုက်၏။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့မှာ အဝတ်အစား ပဲခွန်အတွက် အိပ်ခန်း ထဲသို့ ထန်းဝင်ခဲ့ရာ၊ လုပ်ကိုင်ပေး ဆုရှိသည်များကို လုပ် ကိုင်ပေးချိန် အိမ်ပေါ်မလေး မိမိနဲ့လည်း ဝင်သိုက်လာ၏။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ခုကင်ပေါ်တွင် ဟန်ပလွန်လွှဲ ထိုင်၍ ကိုင်းနုကျလတ်ပေ့အိတ်ကို ခုကင်က ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ ကင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအိတ်မှာ ဗီဂျီဒဲသို့ သည်သွင်းသိမ်းဆည်းရမည်အိတ်၊

အိတ်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေပါသည်။

အဝတ်အစားဝင် အိတ်ကို ဗီဂျီဒဲသည့်ရရှိ ထိုအခါမှ တစ်ကြိမ် ဗီဂျီဒဲထံသို့ မျက်နှာမူလိုက်ရာ၊ ဗီဂျီဒဲခါးမှာ ချက်မကျဘဲ အနည်းငယ်က နေသည်ကို ခတ္တလိုက်ရားသာကြောင့် စိတ်ထဲ မှာ အဆင်တစ်ချိုး ဖြစ်သွားသည်။

မကော်က သူကိုယ်တိုင် စေ့စေ့စပ်စပ် အလှစင်သော ပိတ်ခွဲပါလျက် ကားကြောင့်ချား...

မေ့ရာခေ့ကီမှ သော့တွဲကိုယူ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

အနေအစား ပျက်နေသည့် မီးခံသတ္တုလေးကြောင့် ကပ်စုံကပ်ရာ အခွားအယွင်းရှိုးနုပြီက စိတ်ထဲမှ ဘယ်နေ့ ဖြစ်သွားသည်။

မီးခံသတ္တုလေးကို ကျောက်သိ ဖွင့်လိုက်သည်။

၂၀ ကျော်မြသန်း

လက်ရာ ပျက်နေသည်ကိုတော့ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။
ဘာပစ္စည်းတွေ ပျောက်သည်ကိုတော့ စစ်ဆေးပြီးမှသိမည်။

‘မိစိန်ဝေ... မိစိန်’

အိမ်ဖော်မလေးကို ဖော်ခေါ်လိုက်သည်။

မိစိန်က လာပြီဒေါ်လေးဟု ထူးသံပြန်ပေး၍ ချက်ချင်း
တက်လာသည်။

‘စီနွေ ဇီအခန်းထဲကို ညည်းအပြင် တယ်သူဝင်သေး
သလဲ’

‘ဘယ်သူ ဝင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မမြင်ပါဘူး။
ကိုမင်းသူ အိမ်ကိုရောက်လာပြီး အပေါ်ထပ်မှာ တစ်နာရီ
လောက် နေသွားပါတယ်’

‘ဘယ်အချိန်လောက်လာပြီ၊ ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်
ထွားသလဲ’

‘နာရီတော့ အတိအကျမသိပါဘူး။ ဆွမ်းခံချိန် ရောက်
လာပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဖောက်ထပ်မှာ လုပ်ကိုင်နေတာနဲ့

သတိမထားလိုက်မိဘူး။ ကျွန်မ လျှော်ဖွပ်ပြီးလို့ အခန်းရှင်းဖို့
အပေါ်တက်လာတော့ အပေါ်ထပ်မှာ တွေ့ရပါတယ်’

‘သူတယ်အချိန် ပြန်သွားသလဲ’

‘ကျွန်မ အပေါ်ရောက်ပြီး ခဏခနဲသော့ ပြန်ဆင်းသွား
ပါတယ်’

အိမ်ဖော်မလေး မိစိန်က သူတွေ့လိုက်ပုံကို ပြန်ပြောပြ
သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က သေတ္တာထဲက ပစ္စည်းများကို စစ်ဆေး
လိုက်သည်။

ထာဝရကြမီ၊ ဘာတွေပျောက်သည်ကို ချက်ချင်း သိသည်

ထိုစဉ်မှာပင် ခြံထဲသို့ကားဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဘအေး ပြန်လာသည်နှင့် အတော်ဖြစ်
သွားသည်။

ဦးဘအေးက အဝတ်အစားလဲရန် အပေါ်သို့ တန်းတတ်
သွားသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အဝတ်အစား လဲသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ပြဿနာပေါ်နေသည့် အကြောင်းကို ဘီပြောလိုက်သည်။

ဦးဘအေးက ဘာပြန်ပြောရမုန်း မသိအောင်ဖြစ်ပြီး အပေါ်အကျိပ်ပင် ချွတ်နိုင်တော့ဘဲ၊ ပတ်လက်ကုသားထိုင်ပေါ် ခြေဖလက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က သူ့ဈေးမူပြန်လာပြီး တွေ့လိုက်ရသည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင်းနှင့် ဆိပ်ဖော်မလေး မိစိန်ပြောပြသည်များကို အပြည့်အစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

'ခင်းသူ့ကို ထင်ရအောင် ဖြစ်ကောဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုမျိုး မလုပ်ခဲ့ဘူးဘဲဟာ၊ မိစိန်ကိုရော သေသေချာချာ မေးရဲ့လား'

'မိစိန်ယူမှတော့ မိစိန်က ကျွန်တို့ ပြန်ရောက်တဲ့အထိ နေပါ့မလား၊ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားမှာပေါ့၊ ပစ္စည်းတွေလည်း အကုန်ယူသွားမှာပေါ့၊ က... ခုဘလုပ်ကြမယ်၊ ရဲခန်းကို အချိန်မီတိုင်မူဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ ပစ္စည်းတွေကို လက်မလွတ်ခင် အုပ်မိမှာ'

ဦးဘအေး အတော်ကြာကြာ ဝိုင်အောက်ဦးစားရင်း ဆေးလိပ်ထုတ်၍ သောက်နေသည်။

'အစ်ကိုကြီးက အရေးထဲ ဆေးလိပ်က အရေးကြီးနေပြန်ပါလား'

'ဆေးလိပ်သောက်တာ အလကား သောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခုကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့သောက်တာ'

ဦးဘအေးက အတော်ကြာကြာ ဆေးလိပ်ဖွားပြီးမှ ဘာလုပ်ရမည်ကို ပြောသည်။

ဦးစံထွန်းကို ပထမသွားခေါ်ရမည်၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်ရမည်ဟု သူ၏ သဘောထားကို ပြောပြသည်။

'ခင်းသူ့ထံ တခြားလူ ဖောက်ဖျား မင်းတူအရင်း၊ သူလုပ်တာပါလို့ သေချာပေါက် စွင့်စွဲသွဲ့မဘူး၊ မေးပြီးသော် ကန့်အရှိသတော့မှန်တယ်၊ ကုန်ထွန်းကို အသိ မပေးသေးတို့က ဘာမှ လှင်လို့ဖြေငဲ့ဘူး၊ လုပ်လဲ မလုပ်ကောင်းဘူး'

အဲဒီတော့ တချစ်ကိုလွတ်ပြီး ခေတခိုင်းလိုက်၊ ငါလည်း အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်

ဦးဘအေးက ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ထိုင်ရာမှ တသွားသည်။

ခေတသိန်းနဲ့က အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ဒဂိုင်ဘာ တချစ်ကို သူ့မောင် ကိုစံဘွန်း ကားနှင့်တပါတည်း လိုက်လာဖို့ ခေတခိုင်းလိုက်သည်။

သားအရင်းလို ချစ်ရသည့် တူဖြစ်သူက ဘာအကြောင်း ကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်သွားရသလဲဟု ဘေးရန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်နိုင်စရာကလည်း သူပဲရှိသည်။

အပြင်သူခိုးက နှောင်းတောင်ကြောင် အိမ်ထဲအထိ ရောက်လာဖို့မလွယ်၊ ရောက်လာခဲ့ရင်လည်း ခုလို တချို့ တစ်ဝက်သာ ရွေးပြီး ယူသွားမည်ဟုတ်၊ သေတ္တာလိုက်မသွားမှာ သေချာသည်။

မိစိန်လည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

သူတို့နှင့် ဇောတာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ခြေဆော့ လျက်ဆော့ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့။

မင်းသူမှတစ်ပါး အခြားသူ မဖြစ်နိုင်။

ထိုသို့ အတွေးနှင့် ယှက်နှယ်နေစဉ် ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာမိ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုင်နေရာမှ ထ၍ မောင်ဖြစ်သူပါလား၊ ဝေါလားကို ခြည့်လိုက်သည်။

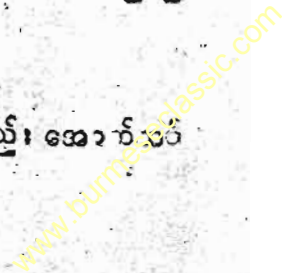
ဦးစံထွန်း ဝါလာသည်။

ဦးစံထွန်းက ကားပေါ်မှ ထင်းလိုက်သည်နှင့် အိမ်ထဲ ရောက်မီ ဇေးခွန်းဖြင့် စတင်လာသည်။

‘ဘာများ အရေးအကြီးဖြစ်လို့လဲ မမ’

‘ကဲ...အထဲခင် အထဲကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်’

အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ဦးဘအေးလည်း အောက်ထပ် ဆင်းလာသည်။

၃၄ ကျော်မြသန်း

ထိုင်မိသည်နှင့် ဒေါ်သိန်းနွဲ့က မင်းသူ ဆိပ်မှာရှိ မရှိခေးသည်။

ဦးစံထွန်းက ဆိပ်မှခေရိုကြောင်းနှင့် မနက်ကတည်းက ထွက်သွားပြီး ရှချိန်အထိ ဆိပ်ပြန် မထွက်ဘေးကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။

အဲဒါပဲ ငါ့မောင်ရေ၊ ဒီကောင်လေး ဘယ် လိုမျှ ဖောက်ချီ ဝင်သွားတယ်ဆိုတာ မေလည်း မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ဘာဆက် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ဖို့ ငင်းကို ဆခေါ် လွတ်လိုက်ရတာပဲ။

‘ပစ္စည်းက များသလား အမ’

‘များတာပေါ့၊ ထောင် လေးစင်း မကဘူး’

‘ကဲ... ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဧည့်စားမနေနဲ့၊ ဒီအောင်ကျွန်တော်တို့ ချည်း ရှလို့မဖြစ်ဘူး။ ရဲစခန်းမှာ အမှုပွင့်မယ်’

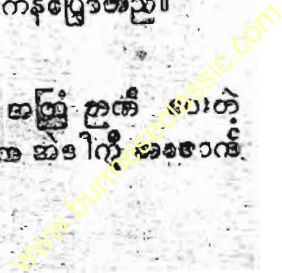
ဦးဘအေးနှင့် ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ အပြစ်ပဲ၊ ဒါမျိုးဆို မုံးဝ ခုင့်မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ရတလော ဒီကောင် ခြေလှမ်းကျွန်နေတာ ကျွန်တော်ရိပ်မိတယ်၊ ခက်တာက ဆူအမေပဲ၊ ဘားကိုစွန့်ပစ်သင်ရင် အခြံတမ်း တားဆီးထားဆီး လုပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင် ရောင်တက်နေတာ၊ ခုတော့ အစ်ခေလုံး အဲဒါမျိုးလို့ ရှဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးလာပြီ၊ အကြံပေးချင်ရမယ်’

ဦးဘအေးက ငါ့နေ့မှတိုင်ချက်ပွင့်ပြီးရင် ရှမ်းသိမ်းဖို့ ကံစဉ်းအကြောင်းနှင့်၊ တစ်ခုက နှစ်ခုကလောက် ကိုယ့်နည်းကိုယ်နည်းနှင့် ရှင်းပွင့်အကြောင်း ဝင်ရွေးစာအည်။

ဦးစံထွန်းက ဘာလို့နုလင်ခေါ် လုပ်အင်ဆုပ်ဆိုက်တာကို လုပ်ကံလုပ်ရမည်တု အကြောင်းကတန်းပြောတည်း။

‘နက်စွဲက ရှင်းနေတာပဲ၊ သူ့ကို အကြံ ဉာဏ် ပေးတဲ့ အပေါင်းအသင်းရှုံ့လိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်က အဲဒါကို အာစာရန်’

စုမိ ကျော်ပြသန်း

ဆန်း လုပ်တယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဘာကို ငဲ့ညှာ
နေရဦးမှာလဲ ကျန်းထင်ကိုလည်း မငဲ့ညှာခဲ့
ထိုမှ ရဲစခန်းသို့-။

(နိဂုံး)

ဦးစံထွန်းက ပြတိသည်။
တကယ်ဆို တခြားဖခင်များဖြစ်ခဲ့ပါမူ-
'နေပါဦး မမရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာကြ ပွေကြသေး
တာပေါ့၊ ပစ္စည်းတွေ ဆကုန်လုံးတော့ ထုခဲ့ဦးမှာတုတ်
သေးပါဘူး၊ ဆုခဲ့ပြီးဆလောက်တော့ ကျွန်တော်တို့တာဝန်
ယူရမှာပေါ့'
ဟု ဆိုကလို အပြောမျိုးဖြင့် မှုခင်းတစ်ရပ် မဖြစ်ပွား
အောင် ကာကွယ်ကြလိမ့်မည်ပါ။
ဦးစံထွန်းကတော့ ဆည်လိုအပြောမျိုးဖြင့် ဆုံးဖြတ်သူ
ဆက်တ မဆာကွယ်။

ထက်မပကောင်း၊ ဆက်မ၊ ခြေ၊ မားကမ်း၊ ခြေ၊ ဆို
သည်မျိုး၊ ဆဘောမုသုဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဆိန်းနွဲ့က မင်းဆုဒ်ခင်ကို ပြောဖို့ဆို ဝတ်မည်ဆင်
ကြောင်း မှောင်ဖြစ်သူအား ပြောကြည့်သေးသည်။

ဦးစံထွန်းက သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

'က...မမ ထာ၊ သွားကြမယ်၊ ဆင်ကိုကြီးကော့ မဖိုက်
ချင်လှည်း၊ နေခဲ့ပေါ့'

ဦးဘအေးက မနာပါ၊ သူ့ပါ ခိုက်ခဲ့သည်။

ရဲစခန်းက သူ့ထား သိနေသောကြောင့် ခုခွန်က ကျွန်
မဖြစ်အောင် ထိန်းပေးထားစရာရှိ ထိန်းပေးနိုင်စေရန်ဖြစ်
သည်။

ဦးဘအေး ကိုယ်တိုင် ပါလာသောကြောင့် ရဲစခန်းက
မစားမ စိုက်ချွန်ကို ရောမုတ်၍ မေးစရာ ရှိသည်များကို
မေးမြန်းခဲ့သည်။

ဆိမ်မေ့စိစိနှင့် ဒေါ်ကြီးဘင်ကို ပထာ စစ်ဆေးခံပြီး
ထကြောင်း ပြောသည်။

ပါသွားသည်ပစ္စည်းများမှာ—

ရွှေတီးတစ်ခွက်၊ နှစ်ကျပ်သား။

ကြံ့စစ်လက်ကောက်တစ်ရုံ၊ တစ်ကွင်းသိုးမတ်သား။

ရွှေဆွဲကြိုးကြီးတစ်ကုံး၊ ထပ်ကျပ်ခွဲအား။

စိန်ခြယ်နားစင် တစ်ရုံး၊

စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ မြနှင့်စိန် တစ်ဆယ့်နှစ်လုံး။

ငွေသားငါးထောင်။

ပစ္စည်းတွေက မနည်းပါလား၊ မောင်မင်းသူက လောင်း
ဆစားပေ့ ဝါသနာပါသလား၊ ပထီသက်တာမျိုးကော ခွဲပွား
သလား'

သည်လိုလောင်းကစားနှင့် ပထီသက်တာမျိုးတော့ ခရို
ပွားကြောင်း၊ ကြားလည်း မကြားမိကြောင်း ဦးစံထွန်းက
အဖြေပေးသည်။

ရဲစခန်းက ဦးစံထွန်း၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို မေးသည်။

သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမလည်တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီး သူတို့ လှည့်ကွက်ထဲ ဝင်သွားမိ၍စောင့်လှည်းကောင်း၊ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိသည်ဟု ဖြေကြားခဲ့သည်။

ရဲစခန်း၊ အခင်း၊ သူနှင့်အရင်းနှီးဆုံး တွဲဖက်တွဲဖက် သူငယ် ချင်းများအကြောင်းနှင့် သူတို့လိပ်စာကိုသိမသိ မေးမြန်းခဲ့ရာ ဦးစံထွန်းက သူ့သိသလောက် ပြောပြပြီး ထပ်မံစုံစမ်းပေးမည့် အကြောင်း အဖြေပေးခဲ့သည်။ ရဲစခန်းက ဓာတ်ပုံတောင်း သည်။ ရဲသားတစ်ယောက်အား လွှတ်လိုက်မည့်အကြောင်း ပြောသည်။

မေးမြန်းစရာရှိသည်များကို မေးမြန်းပြီးနောက် သူတို့ ပြန်နိုင်ကြောင်းနှင့် သူတို့လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ် မည့်အကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

သူတို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းရှာဖွေဖို့နှင့် အိမ်ကို ပြန်လာလျှင် ရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားဖို့ပါ မှုခလိုက်သည်။

ဆိုမည့်ပြန်ရောက်လာသည် ဦးစံထွန်းမှာ တက်စာတော်ခတ် ဖြင့် အကြီးအကျယ် ဒေါ်သူပုန်ထနေသည်။

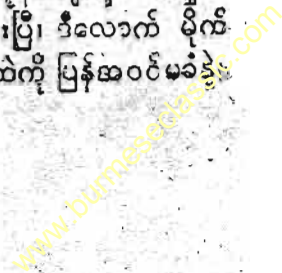
ရိုင်သူ့ရော မရိုင်သူပါ ကြိမ်းမောင်းဟိန်းဟောက်သည် ကို ဘုရင်တမယ် ခံနေရသည်။

အထူးသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ ဦးစံထွန်း၏ ဒေါသစူးရှောက်ရာ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေသည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ အဟိန်းအဟောက်၊ အကြိမ်းအမောင်း၊ ခံနေရပေမယ့် တယ်သို့သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ ကို ရည်စူးမှန်း မသိဘဲ ဘလိုင်ကြီး ခံနေရသည်။

‘နေ့စမီးဖါးဦး ကိုထွန်းရွဲ့၊ ဘာတွေ တယ်လိုဖြစ်လာလို့ ဒီလောက် ဒေါ်သူပုန်ထနေရတာလဲ၊ တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှ လူတွေလည်း တယ်လိုနေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ပထိ ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိထားပါဦး၊ ကျွန်မက ဘာတွေများ လုပ်မိလို့လဲ’

‘အေး... ဘာတွေ တယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိချင်ရင် မမ ကိုအိမ် ထွားမေး၊ မင်းအလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ မှင်သမားက တို့ မျက်နှာကို ဆိုးမည်းသုတ်သွားပြီ၊ ပတ်စုန်းကျင်မှာ အရှက် တကဲ့ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်သွားပြီ၊ ဒီလောက် မိုက် တွင်းနက်တဲ့ကေခင်မျိုးကို တို့ မိသားစုထဲကို ပြန်အဝင်မခံနဲ့ ဒါပဲ’

ဦးစံထွန်းက ထိုသို့ပြောဆို၍ ဆိပ်ပေါ်မှစုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း၊
ဆင်းထွားကာ ကားရောင်းထွက်သွားသည်။

အကြောင်းခြင်းရာ အပြည့်အစုံကို မသိသေးသူ ဒေါ်ခင်
ဝင်းမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒအစွဲ အကြိမ်းအခင်းကို
အချောက်တိုက် ခံယိုက်ရသော်လည်း ခုထိ ဘာတော့ ဘယ်လို
ဖြစ်ကုန်သည်ကို ဂဆန်က မသိသေး။

ထို့ကြောင့် အတူနေ တူမလေးစန်းရိုကို အဖော်ခေါ်၍
ဒေါ်သိန်းနွဲ့ထံသို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ဖြစ်ကြောင်းဖြစ်ရပ်ကို အကုန်အစီ
ပြောပြ၍ မောင်ဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒအရ ရဲစခန်းမှာ အမှုပွင့်ခဲ့
ရသည်အကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်သည်။

နားထောင်နေရသူ ဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ ရင်ထွေပန်းခွေ
တုန်ပြီး မျက်ရည်ဝဲသည်လှသည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းက သားကို ချစ်သည်လော ကံနေသော
အကြောင့် သားဖြစ်သူ ထိုသို့လုပ်လိမ့်မည်ဆိုသည်ကို မယုံကြည်
သလို ဇာန်မခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။

'ဟုတ်ပါမလား၊ မမရယ်၊ ဖြစ်သော မြစ်နိုင်ပါ့မလား၊
သားတာ ဖီလိုအပြုအမူ လုပ်ရပ်မျိုးကို ကစခါမူ မလုပ်ခဲ့ဖူး
ပါဘူး၊ ကျွန်မ သိသလောက်တော့ ချ.မှာ ဖီလိုလုပ်စရာ
အကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး။'

'မမတို့လည်း အဘက်ဘက်က ဧည့်စားခဲ့ကြတာပါ။ ခု
တာက မပြေးသော်ကန်ထု၍ဆိုသလို အုနဲ့ ပတ်သက်စရာ
ဘက်က ထုခိုင်းနှုန်း များနေတယ်လော။ ဒါကြောင့်လည်း
မောင်လေးကို အရင်ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ခဲ့အာမဲ။'

'ထင်ကြေးလောက်နဲ့ ရဲစခန်းဆက်စားတာ မဆောင်ရွက်ပါ
ဘူး၊ မမရယ်၊ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီးမှ ဆက်လုပ်ရင် ဖြစ်
နိုင်သားမဲဟာ၊ ဘာကယ်လို့ ဟုတ်ခန့်ရင်လည်း ကျွန်မပိုင်မစွမ်း
တော့ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မ တာဝန်ယူရမှာမပါ၊ ခုသဘာဝ -

ဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ ပြောရင်းတနာ မျက်ရည်များ စီးထွေ
ကျလာရုံမက ရှက်သံပါလာပြီး ဆက်မပြောနိုင်သဘူး။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ရဲစခန်းဆောင်ရွက်ရသည်မှာ သူ့ကိုသဘော
ထားစက် ခောင်ဖြစ်သူ၏ သဘောထားဖြစ်ကြောင့်၊ ရှင်းပြ
သည်။

ရဲစခန်းတိုင်ထားပေးမယ့် သူ၏ခင်ပွန်းသည် လုပ်နိုင်သည့်
ကိစ္စမို့ သည်လောက်အထိ မပူပင်ရန် မြေသိမ်စားအောင်
ဒေါ်ခင်ဝင်း၏ သောဏကို ပြေသိမ်စေးသည်။

'ဒီကိစ္စမှာတော့ ဘယ်ဆိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုထွန်းကို ကျွန်မ
ထုံးဝမကျေနပ်ဘူး မေ၊ ကျွန်မတို့ လင်ဇယားဟာ ဒီကိစ္စ
ကြောင့် ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်'

'ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညီမရယ်၊ မောင်လေး
အကြောင်းလည်း ညီမအသိဆုံးပါ။ သူ့သားကို မချစ်လို့တော့
ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ချစ်ရာမရောက်ဘဲ နစ်နာရောက်မှာကို သူ့က
အလေးထားတာပါ။ မမတို့လည်း မင်းသူ့ကို သားလိုချစ်နေ
တာ ညီမသိသားပဲဟာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခိုက်အတန့်တော့
စိတ်ကုထိန်းထားပေါ့၊ မမ ပြေလည်အောင်လုပ်ဖို့ တစဝန်
ယူပါတယ်'

ဒေါ်ခင်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ခဲစေကာမူ ရင်ထိ
မူတော့ မကျေနပ်ပူတော့ တောင့်ခဲနေသည်။

မင်းသူ ကံအောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။

ဦးစံထွန်းလိုက်ရွာနေတုန်းအများ ပက်ပင်းသာတို့၊ မိရင်
သည်ပုံဟာ အကဲအပြဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

ဦးစံထွန်းမှာ နဂို ကဘည်းက စိတ်ကြီး၊ စိတ်ထန်သူ
ဖြစ်သည်။

သူ စိတ်နှင့်မတူလျှင် လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့်ကို နောက်
ထား၍ စိတ်ထဲတွင်ထင်သလို ကြိုတင် ဆွဲလည်းဖြစ်၏။

သူ့ဝပ်ရွေး အလုပ်သမားများမှာ သူ၏စိတ်ဓာတ်ကို
ထိထားသဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်မှ အများအယွင်း မရှိအောင်
စေတစိုက်လုပ်ကြသည်။

သူက နှုတ်ဖွင့် စကားမပြောဘဲ မျက်စိဝင်း တစ်ချက်
ဆိုးလိုက်ရုံနှင့် ပျော့ပျာသလဲဖြစ်ရခြေ နှံ့ကြသည်။

ခု...မင်းသူ့ကို သူကမတူခင် ရဲအရင်တော့သွားသည်မို့
မင်းသူကံအောင်းသွားသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့အိမ်မှ တယ်လီဖုန်းသံ မြည်လာသည်မှာ
ညနေပိုင်း ခြေခက်နာရီခန့်ပြီးစ။

ဝင်းထွကို ထွေခွဲသည်မှာ ပစ္စည်းများ ယူသွားပြီး နှစ်ဂဏ်ပြောက်နေတုန်းဖြစ်၏။

မင်းသူ၏ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ဖေခင်က ဝင်းထွ ရှိသည့်နေရာကို သိခဲ့ရာ၊ ရဲစခန်းမှ ဝှာထားသည့်အတိုင်း အကြောင်းကြားထိန်းခြင်း ဖြစ်၏။

ထွေချင်း ဖြစ်သူကို ဒုက္ခရောက်စေလိုသည့် စေတနာ စပါ၏။ ထွေချင်းဖြစ်သူအတွက် ပြဿနာကြီးထွားစင် အချိုးမီဝင်းလင်းနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်သည့်သဘောဖြင့် ထိုထို ပြုလုပ်ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

တယ်လီဖုန်း ကိုင်သူ ဒေါ်သိန်းနွဲ့က သူတို့ ရဲစခန်းသို့ အငြိမ်းဆေး လာရောက်မည့်အကြောင်းပြော၍ ထွေခွဲကြပြီး ဖောင်ပြစ်သူအိမ်သို့ အရင် ဝင်၍ သူတို့ လင်ယောကျ်ား တစ်ယောက်တည်းပေါ်ပြီး ရဲစခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ရဲစခန်းခုံတန်းစွဲမေ့မှာ တိုင်နေသည့်မင်းသူမှာ မိဘ များနှင့် ကြီးဒေါ် ဖြစ်သူတို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ သောအခါ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်ရုံတင် ခေါင်းကြီး ဆောင်ငုံ့ထားသည်။

ဦးစံထွန်းက သားဖြစ်သူကို ဝတ္တရော့ချင်း တောက်တစ် ချက်ခေါက်၍ မျက်နှာလှဲလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ရည်စိုင်း လျက် သားဖြစ်သူကို မချီတင်ကဲကြည့်နေသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့လည်း မျက်နှာမပေသောင်း။

မိုက်လုံးထွားသူတစ်ယောက်အတွက် ဆားလုံးပင် စိတ် မဆောင်း ဖြစ်နေချသည်။

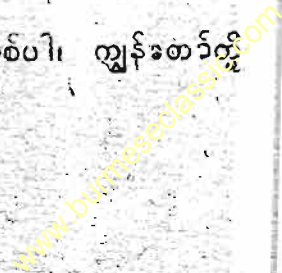
မင်းသူကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်တန်မဝင့်ဘဲ ညှိုးဝယ်စွာ ဖြင့် ခေါင်းမဖော်ရဲအောင်ဖြစ်နေသည်။

အမှုစစ်ဆရာရှိဖြစ်သူက သူတို့ထိုင်ဖို့နေရာ စိစဉ်ပေးပြီး ပြောနေသည့်ကို တောင်ပြောလိုက်သည်။

‘သူကတော့ ပစ္စည်းတွေကို သူ မယူပါဘူးလို့ ငြင်းနေ တယ်’

‘ငြင်းနေရင် ပေါ်အောင်သာ စစ်ပါ။ ကျွန်းတော်တို့ အယဇ်မှ ဆော့မထားပါဘူး’

ဦးစံထွန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

၅၀ ကျော်မြသန်း

‘ကိုထွန်းဇလည်း သားကို တွေ့နေပြီဟာ၊ ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေးပေးလည်း ရမှာပါ’

ဒေါ်ခင်ဝင်းက ဝင်ပြောလာသည်။

‘ဒီမှာ...မခင်ဝင်း၊ မင်း အေးအေးနေ၊ ဒီကိစ္စက တို့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ရဲစခန်းက လုပ်ရမှာ၊ မင်းအဲဒီလို အာဆီးအာဆီးလုပ်တာတွေကြောင့် ဇီဝေောင် ခုဆိုဖြစ်တာ’

ဒေါ်ခင်ဝင်းက ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်ကျသွား၏။

ဆက်ပြောလျှင် ဦးစံထွန်းဇ လူ့ရှေ့မရွှေောင်၊ သူ့ရှေ့ မရွှေောင်နိုင်ဘဲ ထာအင်ဝေါက်မှာကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်ခင်ဝင်းက သားဖြစ်သူကိုတော့ လွမ်း ပြောလိုက်သည်။

‘သားရယ်...အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ ဖြစ်လာ မယ့်ကိစ္စကို မေမေတာဝန်ယူပါမယ်’

မင်းသူက ခေါင်းမခတ်ဘဲ မထုံတက်အေးလုပ်နေ၏။

‘မင်းသူ... မင်း ငါ့အကြောင်းကို သိတယ်နော်၊ ခွင့် မလွှဲတိနိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှဲဘူး၊ မင်း... ဆက်သာချင်ရင် အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်၊ မပြော ရင်တော့ မင်းသွားရမယ့်နေရာဟာ ထောင်ပဲ’

ဒေါ်သိန်းနှံက ရဲအရာရှိထံခွင့်တောင်း၍ မင်းသူတေးသို့ သွားထိုင်ပြီး မင်းသူလက်ကို ကိုင်၍ တိုးတိုး တိုးတိုးပြော နေသည်။

မင်းသူက ခေါင်းလည်း မခါ၊ ခေါင်းလည်း မညှိတီး ဘူးပြီးစဉ်းစားနေဟန်လုပ်နေသည်။

ရဲအရာရှိက ဆက်လက် စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆုတို့အားလုံးပြန်နိုင်ကြောင်းနှင့် အကြောင်းထူးလျှင် ပုနိုး ဆက်လိုက်မည့်အကြောင်းပြော၍ သူတို့အား ပြန်ခိုင်းလိုက် သည်။

‘သားမေးကို အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်တော့မှပေါ့နော်’

‘တယ်ခက်ပါလား မခင်ဝင်း’

ဦးစံထွန်းက ပြောပြောဆိုဆို ဇနီးဖြစ်သူကို လက်ဆွဲပြီး သူ့အေးရှေ့ဆောင်၍ ရဲစခန်းထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

ဦးစံထွန်းက ရဲစခန်းထဲမှ အထွက်တွင် သားဖြစ်သူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိဘဆိုတော့လည်း....

ဦးစံထွန်းတို့ ရဲစခန်းမှပြန်သွားပြီးနောက် အမှုစစ် အရာရှိက မင်းသုကို သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။

'မင်း သဘောပေါက် နားလည်အောင် ပြောစရာရှိတာတွေကို ငါပြောမယ်။ မင်းဆေးသေချာချာ နားထောင်'

ရဲအရာရှိက ဤသို့စကားချီးအစပြင့် သူ၏ ကြီးဒေါ်ဖြူသူအိမ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ငစွန်းများမှာ အိမ်ထောင်ကောင်မလေးနှင့် ဒေါ်မတင်တို့ ခိုးယူခြင်း မဟုတ်သည်နှင့် ငြင်းချက်ထုတ်စရာ မလိုအောင်၊ သံသယဖြစ်စရာ မရှိအောင် ထင်ရှားနေကြောင်း။

နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီး ပြင်ပ သူ့ခိုးတစ်ယောက်အစိမ်ထဝင်ပြီး၊ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်၍ ခိုးယူဖို့ဆိုသည်မှာလည်း တယ်လို့မှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့ မရှိသည့်အချိန်တွင် အိမ်ရှေ့တာပျာထံတော်ကို အမြဲတမ်းပိတ်၍ သေ့ခဝါထားသောကြောင့်၊ အိမ်ရှေ့ဘက်ကပ် မဖြစ်နိုင်သလို၊ နောက်ဖေးဘက်က ဝင်ဖို့ဆိုသည်မှာလည်း တယ်လို့မှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်မတင် နောက်ဖေးဘက်တွင် အမြဲရှိနေသလို၊ အိမ်ဖော်မခလား ပိစိန်ကလည်း အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် အခေါ်ထပ်ပါမကျန် လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေရသူ ဖြစ်ကြောင်း။

နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီး အိမ်ဆေးစာနေ လှေစားထောင်ပြီး တွယ်တက်ဖို့ဆိုသည်မှာ သာ၍မဖြစ်နိုင်ကြောင်း။

ထိုနေ့က အိမ်ကိုတင်ခြားသူ အဝင်အထွက်မရှိဘဲ၊ မင်းသုတစ်ယောက်သာ အဝင်အထွက် ရှိခဲ့ကြောင်း။

သူစိမ်းတရံစာ အဝင်အထွက် ရှိရင်လည်း အိမ်ပေါ်ထပ်ဆို တက်စရာအကြောင်း မရှိကြောင်း။

ရဲအရာရှိက ထိုသို့ရှင်းပြပြီးနောက် 'ကဲ...မင်းမယူရင် တယ်သူယူမလဲ၊ တစ်ယောက် အိမ်ပေါ် မေးခွန်းထုတ်စရာကို

မလိုဘူး၊ အဲဒါကို မင်းသဘောပေါက်ရင် မင်းလုပ်ခဲ့မိတဲ့ လုပ်ရပ်အများကို ဝန်ခံဖို့ပဲရှိတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ငါပြောတာ မင်းသပေါက်တယ်နော်။

ရဲအရာရှိက ထိုသို့ ကျိုးကြောင်းပြောပြဆိုပြီး၊ သူ့ဆီက ထွက်လာမည့် တုံ့ပြန်စကားကို စောင့်နေလိုက်သည်။

စီးကရက်ဖွားရင်း သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ခေါင်းအောက်ငုံ့ထားသည့် သူ့ထံမှ မျှော်လင့်သလို တုံ့ပြန်စကားကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ခေါင်းအောက်ငုံ့ ထားသည့် သူ့ထံမှ မျှော်လင့်သလို တုံ့ပြန်စကား ထွက်မလာ။

ရဲအရာရှိက ခေါင်းမော့ပြီး သူ့ကိုသေသေချာချာ ကြည့် ဖို့ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ... မင်းကို ငါနောက်ဆုံးစကားပြောမယ်၊ မင်းဘကြီး နဲ့ မင်းအဖေ များနာကြောင့်၊ ငါ့တို့ ကိုင်စရာရှိတာ မရှိင် တဲနဲ့ ပြောနေတာ၊ ရဲစခန်းကို ရောက်လာလဲ တရားခံတိုင်း ဟာ တို့ကိုင်တာခံနိုင်ရိုး ထုံးစံမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းဟာ

တို့ရဲ့အကိုင်ကံခံမလာ၊ မင်းဟာမင်းပဲ ပြောမလား၊ မင်းကို ဆယ်မိနစ် အချိန်ပေးဇယ်၊ ဟိုခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ သွားထိုင် ပြီး စဉ်းစား၊ ဆယ်မိနစ်ပြည့်ရင် ငါခေါ်လိုက်မယ်၊ အကိုင် ခံမယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ဖေးဘက်ကို တန်းဝင်ပေတော့ ယုတ်ပလား၊ ကဲ...စမယ်’

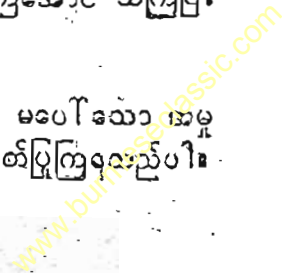
မူခင်းတစ်ရပ်၏ တရားခံများကို စစ်ဆေးရာတွင် ရဲအရာ ရှိများမှာ လျှောက်လို့မရ၊ ပရိယာယ်အသွယ်အသွယ်ကို အသုံးပြုရအလို၊ အကြမ်းနည်းဖြင့် ကိုင်တွယ်ဖို့ကို သည်းတန်ခေးပြပေးရသည်။

ရဲစခန်းကို မကြာခဏ ရောက်မှူးနေသူများကမူ၊ အကိုင် အတွယ် ခံလေ့မရှိကြ’

‘ဘူး’တစ်လုံး ဆောင်လေ့မရှိကြ။

ပြေးလမ်းပေါ်မှာ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ပြေး၊ မပြေးနိုင် လို့ရဲစခန်းရောက်ပြီးရင်တော့ သူတို့ ဘယ်လိုစခန်းသွားရ မည်ဆိုသည့် အထာသဘောကို နှော့ကြေအောင် သိကြပြီး သား။

ထို့ကြောင့်လည်း ရဲစခန်းရောက်လို့မှ မပေါ်သော အမှု ဟူ၍ မရှိသလောက် ရွားသည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြရသည်ပါ။

ရာဇဝင်လူဆိုး၊ လက်ကောက်လူဆိုး (အောင်ထဲကို တစ်ကြိမ်မက ရောက်ဖူးသူ) တွေကျေတော့ ရဲစခန်းမှာ အကိုင်မခံရအောင် ဖြောင့်ချက်ပေးကြသည်။

တရားရုံးရောက်တော့မှ လှည့်ကွက်တစ်မျိုး တည်ထွင်ကြသည်။

ထိုအမှုကို သူတို့ကျူးလွန်ပြီး ရဲစခန်းမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးရသည်မှာ ရှိကနက် စစ်ဆေးသောကြောင့် ပေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ပေးပြီးထားဖြောင့်ချက်ကို ပြန်တူယ်သည်မျိုးလည်း လုပ်တတ်ကြသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ...

ရဲစခန်းက အမှုကို တရားရုံးသို့ စွဲတင်ပြီဆိုလျှင် ဟာကွက်မရှိသော ပြင်ဆင်ပြီးမှ စွဲတင်တော့ကြောင့် သူတို့ ဘယ်လိုပင် လှည့်ကွက်လုပ်လုပ် အရာမကင်းဘဲ နောက်ဆုံး ဒူးရိုက်ထမားတို့ ရောက်ရှိနားခိုရမည့် အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ကြစမြဲသာရှိကြသည်။

မင်းသူတို့လို ဒူးရိုက်သခား မဟုတ်ဘဲ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့ပြီ၊ ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သူများမှာမူ အထာယအထာ

ကို မသိသောကြောင့် အစဦးပိုင်းတွင် သူ့တစ်လုံးဆောင်ဖို့ ဖြိုးစားစမြဲရှိကြသည်။

သို့တစေ...

ဆယ်မိနစ်အချိန် ဝေ သွားပြီ။

*အမှုစစ် ရဲအရာရှိရှေ့မှာ ပစ္စည်းတွေကို သူ့ယူမိခဲ့ပါကြောင်း ဝန်ခံချက် ပေးလိုက်သည်။

‘အေးပေါ့ကွာ... ဒီလိုမှပေါ့၊ ဥပဒေကြောင်းကို မသိလို့ စစ်ခါတစ်ရံ မှားမိခဲ့တာမျိုးဟာ ခင်းအတွက် သိပ်အပြစ်မကြီးပါဘူး၊ တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီမှာပေါ့၊ ပြောစရာ ရှိတာတွေကိုသာ မခြင်းချေနဲ့ ပြောပေးတော့’

ကျွန်တော့် ကောင်မလေးက နားပူနားဆာ လုပ်တခွံ ကျွန်တော့်လည်း ကြံမိကြရာ ကြံလိုက်မိတာပါ။

‘အေးပေါ့ကွာ... ဒါမျိုးဆိုတာ ဖြစ်တတ်တာပဲ ဟာ၊ ဘယ်လိုယူခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့မလိုအပ်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းတွေထဲက ဘာပစ္စည်းတွေ ရောင်းပြီးပြီလဲ၊ ဘယ်မှာရောင်းသလဲ၊ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာထားသလဲ၊ အဲဒါပဲပြောတော့’

'ရွှေဘီးပဲ ထောင်းရပါသေးတယ်၊ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ
အားလုံးရှိပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်
ချစ်သူကို ပေးထားပါတယ်၊ ကျန်တော်တို့ ထွက်ပြေးကြမယ်
အစီအစဉ်ရှိလို့ ပေးထားတာပါ'

'မင်းအခု ပြောတာတွေဟာ အားလုံး အမှန်တွေပဲနော်'

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်းပါ'

'အေးပေါ့ကွာ...လူငယ်ဘဝ မှားတဲ့အခါလည်း ရှိတာ
ပေါ့၊ ခုလို ကိုယ့်အသိနဲ့ ဖွင့်ပြောတော့ အေးအေးဆေးဆေး
ဖြစ်တဲ့အပြင် အမှုကိစ္စမှာလည်း ပေါ့လျော့တဲ့ အခွင့်အရေး
တို့ ကိုယ်ခံစားရမှာပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ အချုပ်ထဲ
ဝေဝင်နေလိုက်ဦး၊ တို့လည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်
ရဦးမယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း အာမခံရနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊
အဲဒီတော့ အိမ်ပြန်ဘာပေါ့'

သူ့အား အချုပ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။

ရဲအရာရှိက ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စများအတွက်
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအား အသီးသီး တစုစုခွဲခွဲပေးလိုက်သည်။

နောင်ပိုင်းအတွင်း ရွှေဘီးဝယ်သူနှင့် ပစ္စည်းများ လက်ခံ
ထားရှိသူ မင်းသု၏ ချစ်ချစ်ကလေး ပွင့်မစတိုပါ ရဲစခန်း
သို့ ရောက်လာကြသည်။

ပွင့်မ၏ မိဘများလည်း တစ်ပါတည်း ပါလာသည်။

သူတို့ဆောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ဦးစံထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်း
နွဲ့တို့လည်း ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ပွင့်မနှင့် သူမ၏ မိခင်ကြီးတို့မှာ ထွက်ကျခံခဲ့ရသည့်
မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မနားထမ်း သူတို့နေရ
သည်။

ရဲအရာရှိက ဒေါ်သိန်းနွဲ့ကို ပစ္စည်းမှန်မမှန်၊ ပြည့်စုံမှု
ရှိမရှိ စစ်ဆေးခိုင်းသည်။

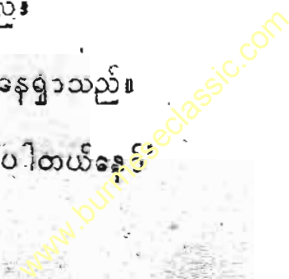
ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပြည့်စုံကြောင်း
အဖြေပေးသည်။

ရွှေဘီးဝယ်သူ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်မှာ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာ
မည့် ပြဿနာအတွက် ရတက်မအေးဟန်နှင့် ညှိုးငယ်စွာ
ထိုင်နေသည်။

သူက ဒေါ်သိန်းနွဲ့နှင့်လည်း သိသည်။

မျက်နှာပူပြီး မျက်နှာအထားရခက်နေရှာသည်။

'ဆန်တီ ပစ္စည်းတွေအားလုံး စေ့ငှပါတယ်နော်'

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စေ့ငှာပါဘယ်’

ရဲအရာရှိက ပစ္စည်းများကို ချက်ချင်း ယူသွား၍ မရသေးကြောင်း၊ ရုံးတော်မှာ သက်ဆောင် ပစ္စည်း အဖြစ် တင်ပြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သိမ်းဆည်းပုံစံနှင့် သိမ်းဆည်းမှုမညီအကြောင်း ပြောပြသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ရွှေဘိုးအတွက် မင်းယုဆောင်းသွားသည့် ငွေကို ဝယ်ယူအား ပြန်ချွတ်ပေး၍ အမှုကို ဆက်လက် မလုပ်လိုကြောင်း၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရုံးမတပ်ဘဲ ရဲစခန်းတွင်ပင် ပြီးပြတ်အောင်လုပ်ပေးစေလိုကြောင်း ရဲအရာရှိအား ပြောသည်။

ရဲအရာရှိက သည်လိုလို၍ မရသည့်အကြောင်း၊ မုခမ်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။

ရွှေဘိုးဝယ်ယူမှုက သူ့အမေဆောင်းခိုင်းသည်ဟု လိပ်စာနှင့်တကွပြော၍ ပယ်ထားလိုက်မိကြောင်း ဝင်ပြီး ရှင်းပြသည်။

ရဲအရာရှိက လက်ကားပြပြီး ခုလေးလောဆယ် သည် ကိစ္စတွေ မပြောကြသေးဖို့နှင့် လိုအပ်သောစစ်ချက် ယူသည့် အခါကျမှ ပြောဆိုကြရန် တားမြစ်စကားပြောလိုက်သည်။

ထိုသို့ပြောနေသည့်ကြားမှ ဒေါ်ခင်ဝင်းက သားအတွက် အာမခံရနိုင်ပါ့မလားဟု ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

‘စီမံ...ပခင်ဝင်း၊ ဒါတွေကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ မင့်သား အတွက် မေးစရာရှိတာ ပေးခဲ့၊ ပြီးရင် ထိုအိမ်ပြန်ဖို့ပဲ’

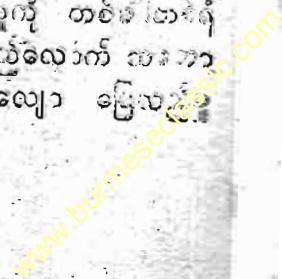
ဦးစံထွန်းက လေထဲမှာမာမာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။

ရဲအရာရှိက ဒေါ်သိန်းနွဲ့နှင့် ဦးစံထွန်းတို့အား ဆိမ်ပြန်နိုင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ ရဲအရာရှိကို နှုတ်ဆက်ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့သည် ဦးစံထွန်းတို့ဆီသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဆိမ်ဆောက်သည့်အခါ မောင်မြစ်သူကို တစ်ခါတစ်ရံ ခိုက်မှားမိသည့် သားဖြစ်သူကတော့ အည်လောက် အားသာ သား မတင်းမာဘဲ၊ လိုက်လိုက် လျှော့လျှော့ ပြောသည့် ချားအောင်လုပ်ဖို့ ဖျောင်းဖျားဖျား ချာသည်။

၆၀ ကျော်မြဲဆန်း

မေတ္တိ အဲဒါတွေကြောင့် ခက်တာပေါ့၊ တစ်ခါပဲ မွားမွား၊ နှစ်ခါပဲမွားမွား ခွင့်မလွတ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးကို ခွင့် မလွတ်ပါနဲ့။ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ချိပါစေ၊ ဒါမှ မှတ်လောက် သားလောက်ဖြစ်မှာ၊ ငါလုပ်ရင် အိမ်က လိုက်ပေးလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့အမြင်မျိုး မပေါက်ပါစေနဲ့။ ခြံခွန်ဖူးတဲ့ နွားဟာ နောက်တစ်ခါလည်း ခွန်မှာပဲ။ ခု သူ့ ကောင်မလေးကို တွေ့ ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ လိုက ခိုင်းတယ်၊ သူ့အ လုပ်တယ်၊ အပြင် ဆောက်တော့ကော ပြတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား၊ ဝေး သေးတယ်၊ ဒီကောင်မျိုး ခု အချိန်မီ အုပ်မိလို့သာပေါ့၊ နို့ မဟုတ်ရင် မမပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး ကုန်ပြီ။

သားထံ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုထွန်းရယ်၊ ဧါမျိုး အာတွအကြံမရှိဖူးတော့လည်း လူငယ်ဘဝ လုပ်မိ လုပ်ဆု လုပ်လိုက်မိတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါနဲ့တော့ သား လေးကို ထောင်ထဲဆောက်တဲ့အထိ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုထွန်းရယ်၊ ကျွန်မ ရှိခိုးပြီး တောင်း ပန် ပါ တယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဦးစံထွန်းက ဘာမှဆက်မေးပြောတော့ဘဲ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ အိမ်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းက ဒေါ်သိန်းနွဲ့အား မောင်ဖြစ်သူကို နား ချပေးရန် ပြောရပြန်သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က စိတ်အေးအေးထားဖို့နှင့် သူ၏ခင်ပွန်း သည်အား နားချပေးရန် ပြောပေးမည့်အကြောင်းပြောပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။

ထိုပြဿနာမှ တစ်ဆင့်စတင် တစ်ဆင့်နားဖြင့် ရပ်ကွက် ထဲသို့ပါ သတင်းပျံ့နှံ့သွားသည်။

ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သား၊ အိမ်နီးပါးချင်းကပင် ဦးစံ ထွန်း၏ ပြတ်ပြတ်စေခက်တောက်သဘောထားကို လက်မခံ နိုင် ဖြစ်ကြသည်။

သားသမီးအပေါ် ဤသို့သော တင်းမာသည့် သဘော ထားမျိုး ထားရပါမည်လားဟု ပြစ်တင်ဝေဖန်စကားပြော ထားကြသည်။

တကယ်တော့ ဦးစံထွန်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကလည်း ရှိတော့ နှိပ်သည်။ ရှားသည်ဟုဆိုရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်၏။

သားဖြစ်သူအပေါ် ထိုမျှလှောက်အထိ ပစ်ပစ်ခါခါ အားထားသည်မှာ ရှက်စက်သည့်သဘောဆောင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။

မတုတ်တာလုပ်သည်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ သဘောဆောင်
ပြီး လုပ်စားခဲ့လျှင်၊ နောက်ပိုင်း ထိုလုပ်ရပ်မျိုးကို အလွယ်
တကူ လုပ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

မိခင်ဖြစ်သူက အလွန်အကျွံ အလိုလိုက်နေသည်။

ဖခင်ကပါ ထိုနည်းလည်းကောင်း ဆိုလျှင် ကမ်းတက်
လွှားမည်၊ အလိုလိုက်သည်ကို အခွင့်အရေးယူပြီး တစ်လှံ
ချော်သည့် အတွေးအခေါ်မျိုး စင်မသွားစေချင်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖခင်သစ်ယောက်အနေဖြင့်ခံစားမှုရှိစေတာမူ၊ ဦးစံထွန်း
က သူ၏ခံစားမှုကို ဖွင့်မပြ။

ရင်ထဲမှာပဲ မျှီသိပ်ထားလိုက်သည်။

မူခင်းတစ်ခုဖြစ်ပွားလျှင် တရားလိုနှင့် တရားခံ နှစ်ဦး
ရှိရသည်။

တရားလိုနှင့် တရားခံတို့သည် အများအားဖြင့် နှစ်ဦး
တစ်ရံစာမျှာ ဖြစ်ကြသည်။

တရားလိုနှင့် တရားခံ ဆွေမျိုးတော်စပ်နေသည်ရှိစေကာမူ
အနည်းစုသာရှိသည်။ အနည်းစုမှာ တော်တော်ကြီးကိုအနည်း
စုစာရင်းဝင်သည်။

အချင်းဖြစ်မူခင်းမှာ တရားလိုအကြီးဒေါ်၊ တရားခံအ
တူ။

တရားခံဖြစ်သူ၏ ဖခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲစခန်းတွင်
အမှုဖွင့်မှုဖြစ်မည်ဟု တိုက်တွန်းခဲ့သောကြောင့် ကြီးဒေါ်
ဖြစ်သူ၏ အမှုဖွင့်လိုက်ရသည်။

ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်ပြီးသည့် အမှုကို လွယ်လွယ်ကူကူ
ပြေငြိမ်း၍မရသလို အမှုကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခွင့်ကိုလည်း
လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်၍မရပေ။

တရားခံအဖြစ် ရဲစခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ
ငွေကြေးချမ်းသာသူ၊ ပညာဂုဏ်ထည်ဝင်သူ၊ ဆုထူးဂုဏ်ရှိန်
ဘယ်လောက်ပင် ကြီးမြင့်သူဖြစ်ပါစေ၊ သူတို့အား ပြင်ပ
တွင် နေခွင့်ကို ခပေးနိုင်ပေ။

ကိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုများ ပြီးစီးသည်နှင့် သူတို့နေထိုင်
ရမည့် အချုပ်ခန်းထဲသို့သာ ထည့်သွင်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။

တရားခံဟူသည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရမည်။

မင်းသူမှာ ခိုးမှုတရားခံ။

ကိုယ့်အိမ်ထဲ ပစ္စည်းကိုပဲခိုးခိုး၊ တစ်ပါးသူ၏ ပစ္စည်း
ကိုပဲခိုးခိုး ထိုင်ချွန်ပွင့်လာလျှင် သူ့ခိုးအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရ
မည်သာ။

အချုပ်ခန်းထဲသို့အဝင်...

အချုပ်ခန်းဆိုသည်မှာ သက်တောင့်သက်သာပဲ ဝင်ရ
ဝင်ရ၊ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံပဲ ဝင်ရ ဝင်ရ၊ အဝင်ကောင်း
ဆည်ဟု မဆိုနိုင်ရသော နေရာဖြစ်၏။

လေမဝင်၊ နေမဝင်၊ အလင်းရောင် အားနည်း၍ စွတ်စိ
ထိုင်းမိုင်း၍ အနံ့အသက်ဆုံးများ ပြွမ်းတီးနေသော ကျဉ်း
မြောင်းသည့်နေရာ။

ထိုင်ရသည်မှာလည်း ခြေနှင်းဖတ်နေရာ။

ဆိပ်ရသည်မှာလည်း ခြေနှင်းဖတ်နေရာ။

စားရသောက်ရသည်မှာလည်း ခြေနှင်းဖတ်နေရာ။

ထိုနေရာသို့ ခရောက်ရှိသွားသည်နှင့် မည်မျှပင် စိတ်ဓာတ်
အာသုဖြစ်ပါစေ၊ စိတ်ဓာတ်ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားရမည်။

သိမ်ငယ်ညို၊ နှမ်းမှု ဖြစ်သွားရမည်။

လူသားတစ်ယောက်အား မာန်ကျသွားရစေပြီး

ဤနည်းဆိုရမည့်နေရာ။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်သဲသဲကွဲကွဲ၊ ထပ်ထပ်ပပ
အစေ့ရန် မျက်လုံးကို အာ၊ ကုန်ဖြုတ်၍ ကြည့်ရသည့်နေရာ။

ညစ်ပတ်ပေရေ နုံးစပ်နေသည့် ထိုနေရာတွင် ဝင်လာ
လူသစ်တစ်ယောက်အတွက် ခြေဆန့်လက်ဆန့် ထိုင်ဖို့
အားကိုး၊ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံကလေး၊ ယိုင်ရန် နေရာ
နေရာစာ ရရှိကလည်း မလွယ်။

ကျဉ်းမြောင်းသော အချုပ်ခန်းနှင့် ရောက်ရှိနေသော
နေရာမှာ မျှမျှတတရှိသည်ဟူ၍ ဘယ်တော့မှမရှိ။

အစဉ်အမြဲ ပြင်ဆင်ပုံညှပ်သပ်နေစေပြန်ရအောင်။

သည်ကြားထဲ အရင်ရောက်နှင့်နေသူက ရိုင်းပင်းကုဉ်
တတ်သူနှင့်တွေ့လျှင် အလွန်အလွန် ကံကောင်းသည်ဟု ဆို
မည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့သောသူမျိုးနှင့် တွေ့ဖို့ဆိုတာ
လည်းမလွယ်။

ရောက်လာသည့် လူသစ်ကို သားကောင်အဖြစ် သဘော
မရှိ အမဲဖျက်ရန် စောင့်နေသည့် မုဆိုးများနှင့်သာ ဆုံစည်း
ရလေ့ရှိသည်။

ဆေးလိပ်အစားငွေကြေးအစ ပါသွားပါလေမှ၊ နို့မဟုတ်
ရင် အဟိန်းအဖောက် အဆဲအဆိပ်ရမည်မှာ သေချာသည်။

ရောက်နေကျသမားတွေကတော့ အကြောင်း မဟုတ်၊
အကျွတ် အကျွတ်ချင်းမို့ အထာသဘော သိကြသည်။

ဝင်ဝင်ချင်း ရမည့်နေရာမှာ အနံ့အသက်ဆိုးများနှင့်
ယှဉ်တွဲနေသည့် အနီးစပ်ဆုံးနေရာ။

တာမူလဲကွဟု မေးလိုက်သည့်အသံမှာ ခက်ထန်မှာကော
သည်။

သူက ကြီးတော်ဆိမ်ကပစ္စည်း ယူမိလို့ပါဟု ဖြေလိုက်ရာ
ဒီးဟားသည့် ရယ်သံများ ထွက်လာသည်။

‘ထူးလရာကလေးတွေ ပြောမခနဲ၊ ခိုးမှုကို ခိုးမှုလို့
ပြောလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဟာ၊ ကြီးပေါ်အိမ်ကတို့ တစ်တို့
ပြောပနေနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခိုးမှုပါ’

‘ဒီမှာလာဆိုင်၊ စီးကရွက်တွေ တစ်တွေပါလား’

‘မပါပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘ပိုက်ဆံတွေ ပါလား’

‘တုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါး ပါပါတယ်’

‘ပါတာ ငါ့လက်ထဲထည့်လိုက်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး
တွေ့ကံ ပြောနေတာ’

အိတ်ထဲနှိုက်ပြီး ပါတာလေး ပေးလိုက်ရသည်။

‘ဒါ ထုံးစံကြေးခေါ်တယ်၊ နားလည်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

'ကျောက်ဖြူနန်း...မင်းခမ်းမှာ နေရာပေးလိုက်၊ မင်းတို့
ငတို့ချင်း အတူပေါ့ကွာ'

ဇူးနှစ်ဖက်ထောင်ပြီး ကွေးကွေးကလေး ထိုင်ဖို့ နေရာ
ရှလိုက်သည်။

လက်ကိုင်ပဝါ ပါလို့သာ ခံသာသည်။

စူးစူးဝါးဝါး နှာခေါင်းတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသည့် အ
ဆက်ဆံများမှာ ဘယ်လိုမှမခံသာ။

ဆိုနေရာမှာသာ ညအိပ်ရရင်တော့...

ဆက်မကွေးဝံ့။

ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်ခဲ့သည်မှ ခံစားရသည့် ခံစား
ဆိုးရွားပုံမှာ သက်ရွယ်နှင့် မမျှတဟု ဆိုရမည်သို့အောင်
ရှိနေပြီ။

ရှေ့ကို ဘာတေဆက်ဖြစ်ဦးမည်လည်း၊ ဘယ်လိုဆို
သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ထင်မိဆုံစည်းရဦးမည်လည်း။

မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာရုံမက စီးကျလာတာကြောင့်
အက်ကိုင်ပဝါနှင့် အပျာအသီ သုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ညနေဘက်တွင် မိခင်ကြီးနှင့်အတူ ကြီးတော်ဒေါ်သိန်းနွဲ့
ပါ စားစရာများလာပေးစဉ် ခေတ္တခဏ တော့ခွင့်ရသည်။

မိခင်ကြီးနှင့် ကြီးတော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်
များ သွယ်စီးကျနေသလို သူကလည်း မျက်ရည်ကို မထိန်း
နိုင်။

ကြီးတော်ဖြစ်သူက ပစ္စားတွေ များသည့်အတွက် မလုပ်
မဖြစ်၍ လုပ်လိုက်ရကြောင်းနှင့် အာမခံကိစ္စ၊ အမှုပြီးပြုတ်
သွားဖို့ကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူလုပ်ပေးမည့်အကြောင်း
နှစ်သိမ့်စကားပြောသည်။

ထိုသို့ပြောလာသဖြင့် သူ၏ရင်ထဲမှာ နှင့်ခဲနဲနေအောင်
ခံစားလိုက်ရသည်။

မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်ရာကို သူ လုပ်လိုက်မိသည်ဆိုသော
အသိက သူ၏ရင်ကို ပို၍နှစ်ထွေးသွားစေသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် တွေ့ဆုံခွင့်ရပြီးနောက် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ထဲ ပေးသွားသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်အထုပ်နှင့် နှစ်ထုပ်ကို ဝင်ကတည်းက ဗိုလ်ကျသူ နှစ်ယောက်နှင့် ဝေမျှစားလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ သူတစ်ယောက်တည်း စားရသည့်တိုင်းလည်း ကုန်စင်ဆောင်မစားနိုင်ပါ။

ညဘက်တွင် အိပ်၍မပျော်။

ခြေဆန့်လက်ဆန့် အိပ်စရာနေရာလည်းမရှိ။

အိုက်နံရံကိုမှီပြီး ငိုက်မြည်းရုံပဲ ငိုက်အိပ်အိပ်ခဲ့ရသည်။

မနက် အိမ်ကလက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များ လာပို့သည်။

တစ်ယောက်စာကို သုံးယောက်မျှဝေ စားရသည်။

ထိုသို့ အသားလွတ် ဗိုလ်ကျနေသူများကို တာဝန်ရှိသူများသား တိုင်ကြားနိုင်သော်လည်း တိုင်ရအောင်မုန်းလည်းမသိ၊ တိုင်လည်းမတိုင်ရဲသမို့ ကျိတ်မှီတိခံနေရသည်။

တော်သေးသည်ဟုဆိုရမည့်အကြောင်း ပေါ်လာသည်။ သူ့အပေါ် ဗိုလ်ကျနေသည့် ငန့်နှစ်ယောက် ရုံးထွက်သွားပါသည်။

အချုပ်ခန်းထဲမှာ လူအတော်လျော့သွားသည်။ ခုမှပဲ နေရာကောင်းလေးမှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့် လှုပ်ခွင့် ရလိုက်သည်။

သူ့ဖိုမဂ္ဂါတော့ပြီမို့ အိမ်ကပို့လာသည့် မနက်စာကို ဗိုလ်ကလေးတောင်အောင် စားလိုက်ရသည်။

ကုန်ဆောင်တော့ မစားနိုင်။

ဟနားမှာ သူနှင့်အတူ ရှိနေသူအား ခဝမျှ ကျွေးသိုက်သည်။

ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ခနရခေကာမူ ရေမခဲျိုးရ။ ရဲခခန်းမှာ ရေရှားသည်။

သောက်ရေအိုးလေး အပြည့်ရရှိသော်မှ အုအခက်အခဲရှိသည်။

သူ့အပေါ် ဗိုလ်ကျသူ ငန့်နှစ်ယောက် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဆောက်လေကြားသော။

၇၂ ကျော်မြသန်း

နေ့သယ် အထိ လောက်တော့ ချောင်ချောင်ချိချိ နေရ
သည်။

ညနေစောင်းတော့ တဖြည်းဖြည်း လူယစ်မျှစားဝင်လာ
ပြီး လူပြန်ကျပ်သည်။

သူတို့က နေရာကောင်း ရထားပြီမို့ အကြောင်းမဟုတ်
တော့။

သူ၏ဖခင်ကြီး တစ်ခါမှမလာသောကြောင့် သူကဘဝင်
မကျပေမယ့်၊ ဖခင်ကြီး၏စည်းကမ်းကြီးပုံ၊ ပြောစရာ လုပ်
စရာရှိလျှင် ပြတ်ပြတ်သာ သားလုပ်တတ်ပုံ၊ အပြင်မှာရှိစဉ်
ကံတည်းက သူ့အပေါ် မကြည့်ပုံများကို သိထားသည့်
အလျောက်၊ ထိုအကြောင်းကို အတွေးစဉ်ထဲ မဝင်အောင်
ဖယ်ထုတ်ထားလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်တာကို ဆင်ကနီး
တော့တိုး လုပ်ခဲ့သည်မှာ သူ့

သို့ကစေ၊ လူငယ် သဘာဝအတိုင်း ကိုယ် လုပ်ခဲ့သည့်
အမှားကို မြင်၍ပင်ရဲမည့်စိတ်ထားမျိုး ထားရှိရမည့်အစား၊
ဖခင်ကြီးကိုသာ အပြစ်တင်စောနေသည်။

တစ်နေ့ကုန်တစ်နေခန်း၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ထိုင်နေ ရာမျိုး
တွင် အတွေးစဉ်ပေါင်းစုံ ပြန့်ကျနေလျက်...

အတွေးစဉ်မှာ ချစ်သည်၊လေးဆီသို့ ဦးတည် ရောက်
သွားပြန်သည်။

ပွင့်မခ...

စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီး ချစ်ခဲ့ရသည့်ချစ်သူ၊

သူနှင့်ပွင့်မခတို့၏ အတိတ်ကအကြောင်း...

ထက်သာမြင်သာ နေရာမျိုးကနေ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။

ဖြုတ်ခနဲ မြင်၍ ဖြုတ်ခနဲ ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲသည်။
အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခဲ့သည်မျိုးလည်း မဟုတ်။

ဝေးထောင့်နေရာထဲနေ နီးသားသားရာသို့ ချဉ်းကပ်လာ
သည့်အထိ မျက်ဝန်းကို အရှေ့အပြောင်းလှုပ်ဘဲ၊ စိုက်
လိုက်မတ်တတ် စူးစူးဆင်ဆင်ကြီးကြည့်ခဲ့သည်မှာ နေ့စဉ်နန်း
အမျှ။

ရက်မှလသို့ ကူးလာသည်တိုင်၊ နေမြဲ နေရာကို မရွှေ့
ပြောင်းခဲ့။

သည်အရွယ် တင့်တင့်တို့အရွယ်၊ ပွင့်မာကသည်။ ရွှေ
စွန်ညို ဘာကိုလိုသို့ဝဲသည်ကို မသိဘဲ ချိမ့်မာလဲ။

ဖထမ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်သောက်သော သူ့အိ တုံ့ပြန်
အကြည့်မှာ တိတ်ဆိတ်။

နောက်ပိုင်းသော ထင်ထင်ပျံ့ပျံ့ရှိလာသည်။

မကြည့်ချင်းဆုံရာမှ အပြုံးချင်း ချိတ်ဆက်ခိုက်သေး၏။

(ဆုံး)

ပွင့်မာနှင့် စတင်တွေ့ရှိခဲ့သည်မှာ သူ့ ဆယ်တန်းရောက်
သည်နှင့်။

သူနှင့်ပွင့်မာက တစ်ကျောင်းသည်၊ နေကြပေမယ့် အတန်း
မတူ။

ပွင့်မာက ကိုးတန်း။

ပွင့်မာ၏အသွ၊ သူ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် စွဲထပ်သွားသည့်
နောက်၊ ပွင့်မာနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိမှုနဲ့ ပွင့်မာ ကျောင်း
တက်လာသည်လမ်းမှ နေ့စဉ်စောင့်ခဲ့သည်။

သူ့အ ချိုးတိုးရိပ်ထိတ် ကြည့်ရသည့်နေရာမျိုးက စောင့်
သည်မဟုတ်။

၇၆ ကျော်မြသန်း

နောက်တော့လည်း....

ပွင့်မာက လှသည်။

ထိတ်ထိတ်ကြဲအလှသရဖူဆောင်းသည့်တန်းမဝင်စေကာမူ
ဝင့်ဝင့်မြူမြူကြဲကြဲလေးလှသည်။

မင်းသု၏ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ပွင့်မာနှင့် ယှဉ်လိုက်
လျှင် ဘယ်ဘယှဉ်ပြိုင်၍ လှပါတော့ နိုင်ယူ ဆိုရမည်ဆို
အောင် လှသည်ဟု အထင်ရောက်သည်။

ချစ်တတ်သူအိုင် ကိုယ့်ချစ်သူသည်သာ အလှဆုံးဟု
အထင်ရောက် စမြဲရှိကြ သည်မှာ သဘာဝကို လွန်ဆန်သော
အထင်မကုတ်ပါပေ။

ပွင့်မာက အသားဖြူဟု ဆိုမည်ထက် အသားဝါဟု
ဆိုရမည်လော အသားအရည် ပွင့်လတ်သည်။

မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးအောင်းပြီး မြန်မာဆန်ဆန် နှာထံ
လေး ပေါ်သည်။ ပါးလှသွယ်ညွတ်သော နှုတ်ခမ်းစာလေး
မှာ ပြေသွယ်သည်။

သေးသွယ် ကျစ်လှစ်သော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မှာ
ဖြောင့်စင်းသည်။

သူ၏ အရပ် အမောင်းမှာ သာမန် ဇိန်းကလေးများ
အရပ်အမောင်း ထက်သုံး လက်မာန့်ဒသက် ပိုမြင့်သည်။

လက်ရှိ အနေ အထေးထက် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်
ဖွံ့ထွားလျှင် သူ၏ အရပ်အမောင်းနှင့် အဘယ် ကိုကောင်း
မည်။

ရုပ်ကလေးကလည်း ချော၊ ကောင်းပြေစေသည်။ ချို
သာ၊ တိတိတာတာလည်း ပြောတတ်လိုက်ပါသိ။

ဒါကြောင့်လည်း ပွင့်မာကို မင်းသုက နစ်နစ် ပိုးပိုး
စွဲလန်းခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ပါ။

ပွင့်မာ၏ မိဘများမှာ ပုံနှိပ်ဝက်ကလေး ထောင်သား
သည်။

ပုံနှိပ်ဝက်ကြီးတော့ မဟုတ်၊ ပုံနှိပ်ဝက်ကလေး။

ပွင့်မာ၏ဖခင် ဦးဖေသိန်းမှာ အမြဲတမ်း လုပ်ငန်းအပ်နှံ
ယဉ် ဖောကသည် အဆက်အသွယ်ဆောင်းများ ရှိသလို
ကိုယ်တိုင်သည် ဦးစီးလုပ်ကိုင်နိုင်အောင် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်
သောကြောင့် အလုပ်ဖြစ်သည်။

ဦးဖေသိန်းက အောက်ခြေသိမ်း ကျွမ်းကျင်သူ။

အလုပ်လမား မလာလို့ အလုပ်ဖျက်သည်ဟူ၍ မရှိ။

ကိုယ်တိုင် စာစီတတ်သည်။ ဖောင်သွင်း တတ်သည်။
ကိုယ်တိုင် စက်ရွက်တတ်သည်။

ချမ်းချမ်းသာသာကြီး မဟုတ်စေကာမူ ဆိုးပိုင်ဆိမ်ပိုင်
နှင့် တင်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်သည်။

ဆုတို့နှစ်ယောက်မှာ ချစ်သူများ ဖြစ်လာကြပြီးနောက်
ကျောင်းတက် မှန်ပေမယ့် ကျူရှင်အတတ် မမှန်ကြစော့
ပေ။

ကျူရှင်ချိန်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် အတူက လူတိုလူတို
လုပ်ပတ် သွားလာ လှုပ်ရှားခွင့် ရသည့် ကိုယ်ပိုင် အချိန်
များ ဖြစ်လာသည်။

တင်ခါတစ်ရံ မြို့ထဲသွားပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့် အခါ
မျိုးတင်မူ နေ့ကျောင်းဝါ လစ်ရသည်။

ကျောင်းသားတိုင်းအတွက် အဆုန် အရေးကြီးသည့်
အတန်းမှာ ဆယ်တန်း။

ကျောင်းသားရန် အခက်အခဲဆုံး အတန်း ဖြစ်သည့်
ဆယ်တန်းမှာ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သည့် ကျောင်းသားများ
ဆီလျှင် ကျူရှင်အမျိုးမျိုး ယူရုံနှင့် မပြီ။ ကုန်းရုန်းပြီး
အကျွန်ကြရသည်။

ဒီတွေ မျှော်မှန်းသည့် ကျောင်းသားဆိုရင်တော့ စာအုပ်
နှင့် မျက်နှာကို မကွာရအောင် ကပ်ထားကြရသည်။

မင်းသွေ့က ဉာဏ်ရည်ထောက်။

ကျောင်းပာကျက်၊ ကျူရှင်ပျက်တော့ ဆယ်တန်းကျ
အရင်းဝင် ဖြစ်သွားသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက သားဆက်က ကာကွယ်ခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီး ပေးတဲ့ မကြည်း

ဒါပေမယ့် နှစ်ခါကျ ဇာရင်၊မဝင်သေးသမို့ ကျောင်း ဆက်နေခွင့်ရသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက အပြတ်ပြောထားသည်။

ဒီနှစ် စာမေးပွဲ ဆက်ကျရင် ဝပ်ရှော့မှာ အထူးထူး အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရမည်။

ဝပ်ရှော့မှာ အထူးထူး ဆိုတာက အောက်ခြေ သိမ်း အလုပ်ကြမ်းသမား။

တကယ်ပြောသလို တကယ် လုပ်ခိုင်းခန့် ခင်ပွန်းသည် အကြောင်း ထိထားသူ မိခင်ကြီးက ထားဖြစ်သူကို စာကြိုးစားဖို့ နေ့စဉ်နှင်အမျှ ပြောခဲ့သည်။

သူက မိခင်ကြီး ပြောလျှင် ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ကြိုးစားပါမည်ဆိုသည် ကတိကို အကြိမ်ကြိမ်ပေးသည်။

သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ စာအုပ်ကို ရှေ့မှာ ချရုံချပြီး စာထဲမှာ စိတ်မဝင်စား။ သူ၏အာရုံတွင် ပွင့်မာအကြောင်းသာ။

ပွင့်မာကလည်း တွေ့လိုက်ရင် တိတိတာတာလေးတွေ ပြောတတ်ပါဘူး။

ပွင့်မာ၏ အချစ်က သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် နက်ထင် နှစ်သက်တော့ မသိ။ သူ၏အချစ်ကတော့ ပွင့်မာ ဖြစ်နေပြီ။

သူနှင့် ရွယ်တူ တန်းတူ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ တချို့နှင့် တစ်ချစ်အနေ နှင်ချစ်၊ သုံးချစ် ပြောင်းပြီး သူများ ရှိနေသည်။

သူ၏တော့ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်၊ တစ်ချစ်ဆို တစ်ချစ်ပဲ သမား။

ထိုအချိန်အထိ သူနှင့်ပွင့်မာတို့မှာ တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် နားလည်မှု အပြည့်အဝရှိသလို လိုက်လျောမှုစက် စည်းစည်း ပြေပြေသွယ်သွယ်ရှိနေသည်။

ထိုသို့ရှိနေရာမှ ပြဿနာပေါ်လာသည်။

သူ့ဘက်က ပြဿနာမဟုတ်။ ပွင့်မာဘက်က ပြဿနာ။

ပြဿနာကို ဖန့်တီးသူမှာ ပွင့်မာမဟုတ်။ ပွင့်မာ၏မိဘ ဖြစ်သူများက ပြဿနာကို ဖန့်တီးလာခြင်း ဖြစ်၏။

ပွင့်မာ၏မိခင် ဒေါ်စောမြနှင့် မနှိုင်းယှဉ်ကာ ခင်
ရင်းနှီးနေသူ ဒေါ်အေးကြည်၏ စတင်ပြီး သားရေး သ
ရေး စကားဆိုလာသည်။

ဒေါ်အေးကြည်တို့က သိမ်ကြီးဈေးမှာ အထည်ဆိုင်ကြ
ပွင့်ထားသည်။

ဖုန်းလီလက်ကား ရောင်းသော အထည်ဆိုင်။

နယ်အောက်အထွယ် ကောင်းသည်။

ခေါက်ပြန်ပေး... ပေးနိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်
ဒေါ်အေးကြည်၏ဆိုင်မှာ ကုလော်နှစ်ယောက် ထားရသူ
အထိ အရောင်းအဝယ် ဖွံ့ဖြိုးသည်။

စီးပွားရေး အခြေအနေ ဆောင်းသည်။

ဒေါ်စောမြက ဒေါ်အေးကြည်တို့ အိမ်သို့ အ
ထောက်ရှိသည်။ ဒေါ်အေးကြည်၏လည်း ဒေါ်စော
အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ရှိသည်။

ဒေါ်အေးကြည်က ပွင့်မာကို မျက်စိကျနေသည်။

ပွင့်မာက ကျောင်းဆရာမပေးမယ့် ကျောင်းကိစ္စနှင့်သာ
အချိန်ကုန်နေထတ်သူ မဟုတ်။ ကျောင်းအားရက် များတွင်
အိမ်အသုင်များကို မိခင်ကြီးအား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေသူ။

ပွင့်မာ၏ ရုပ်ရည်ကိုသာမက၊ အပြောအဆို ချက်ချာ၍
အနေအထိုင် လူ-နှုတ်ကို တွေ့နေရသူ၊ ဒေါ်အေးကြည်က
သားဖြစ်သူ၏ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရည်မှန်းချက်ထားခဲ့
သည်။

ဒေါ်စောမြနှင့် စကားအပေးအယူ အစရှိထားသည်။

ဆိုသို့ စကားအပေးအယူ ပြောကြစဉ်က ဒေါ်အေးကြည်
၏ သားဖြစ်သူ ခင်မောင်တင့်မှာ ကျောင်းမပြီးသေး။

တက္ကသိုလ်တွင် ဘီအေအောင်ဆုံးနှစ် ကျောင်း သားအဖြစ်
ကျောင်းတက်နေဆဲ။

ဒေါ်အေးကြည်က သားရေးသမီးရေးကိစ္စ၊ ကောင်းလမ်း၊
ကြောင်း သွယ်လာစဉ်က ဒေါ်စောမြမှာ ကိုယ့်နားကိုပင်
ထိယ်မယ့်ဘဲ မဝံ့မရဲ နားထောင်ခဲ့ရသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်က ကြီးပေါင်း ကြီးပေမဟုတ်၊ ဝယ်
သူငယ်ချင်းတွေ။

၈၄ ကျော်ပြသန်း

တစ်ရပ်တည်း အတူနေကြ၍ ကျောင်းသွားပေးကျောင်း
သွားဘက် တိုင်ပင်ပေး တိုင်ပင်ဘက်အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြသူ
များလည်းဖြစ်သည်။

လက်ရှိ အခြေအနေတွင်မူ စီးပွားရေးအရာ ဒေါ်အေး
ကြည်တို့က ဆွဲထွက် ထာလွန်ဆော်လည်း ဝယ်ပေါင်း
စိတ်ဝေထိရာမှ မပျက်မယွင်း တည်ရှိမြဲတည်ရှိလျက်ပင် ရှိကြ
သည်။

ဒေါ်အေးကြည်တို့က ငွေကြေး ပြည့်စုံပြီးသား။

သို့တစေ ရွှေရွှေချင်းထပ်၊ ငွေငွေချင်းထပ်၊ စီးပွားရေး
နှင့် အိမ်ထောင်ရေးကို တွဲစပ်မစဉ်းစားဘဲ၊ သားအတွက်
ဧရာ သူတို့အတွက်ပါ အဆင်ပြေစေမည့် ချေးမခလောင်းကို
ရှာဖွေခဲ့ရာမှ သူနှင့်မျက်စိတည့်သည့် ပွင့်မာကို ရွေးချယ်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်စောမြတို့ဘက်က ဘာမှငြင်းစရာမရှိသလို၊ မင်္ဂလာ
ကိစ္စအတွက် ဈေးစကားပြောစရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့
ကြောင်း သူယေချင်းဖြစ်သူ သဘောကျလျှင် သင့်သလိုသာ
စီစဉ်ပါဟု ပြောလိုက်ရသည်။

ဒေါ်စောမြကမူ တထူးဝင် အစီအစဉ် မဖြစ်သေးသော
ကြောင့်၊ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သမီးဖြစ်သူအား စကား
လမ်းကြောင်း မသွယ်သေးဘဲ ထားသည်။

ထိုမှခနာက်ပိုင်း ဒေါ်အေးကြည်လာတိုင်း၊ ခင်မောင်
ထင်ပါ သုံးသေးခေါက် ပါလာသည်။ လူငယ်ချင်း မျက်
မှန်း တန်းမိရေရန်နှင့် သားဖြစ်သူ၏ သဘောထားကို သိရှိ
စေရန်ဖြစ်၏။

ခင်မောင်တင်က အသားညှိသည်။ ရုပ်လက္ခဏာမှာ ရွက်
ကြမ်းရေကျို အဆင့်ပဲရှိသည်။ တည်ငြိမ်၍ သဘောသဘာယ
ပြည့်ဝယေပုံရိပ်တော့ ထင်သည်။

ပွင့်မာက ဒေါ်အေးကြည်နှင့် သားသမီးသဖွယ်သို့ ရင်း
နှီးသော ဆက်ဆံရေး ရှိနေသည့်အလျောက်၊ ခင်မောင်တင်
ကိုပါ ချောချောပြေပြေ အလိုက်သင့် ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ဒေါ်အေးကြည်က သူ၏ အစီအမံနှင့် သားဖြစ်သူ၏
သဘောထားကို ထီးခေါက်ကြည့်သည့်အခါ ခင်မောင်တင်
က မိဘများ သဘောထားအတိုင်း စီမံပါဟု သူ၏သဘော
ထားပေးခဲ့သည်။

ဒေါ်အေးကြည်နှင့် ဒေါ်စောမြတို့ အတိုင်အပင်လုပ်၍
ထူးဝင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း လုပ်မည့်ရက်းရွေးချယ်
ကြသည်။

သ တောမှ ဒေါ်စောမြ၏ သူတို့ လူကြီးများ၏ အစီ
အစဉ်ကို သမီးဖြစ်သူအား ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

ပွင့်မှာ အတော်လေး အကျပ်ရိုက်သွားသည်။
သည်လိုမျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့။
ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမုန်း၊ မသိအောင် ဖြစ်ဘွားရ
သည်။

ခေါင်းကံမှာ ချက်ချင်းပေါ်လာသည့် အကြောင်းပြချက်
ဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို ငြင်းပယ်သည်လည်း မဟုတ်။
လက်ခံသည်လည်း မဟုတ်သော မတင်မကျ တုံ့ပြန်စကား
ပြောလိုက်ရသည်။

'မေမေရယ်၊ သမီးဘွဲ့ရအောင် ကျောင်းနေပါရစေဦး။
သမီးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသွားဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်နဲ့
စားကြိုးစားနေတာပါ မေမေ'

'ခုဟာက စေ့စပ်သားတဲ့သဘောပဲ။ လောလောဆယ်
အိမ်ထောင်ပြု၍ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သမီး လိမ္မာရေးခြား

တာကို ဒေါ်အေးကြည်က သိပ်သဘောကျနေတာ။ ကိုယ့်
မိတ်ကို ထွန်းရှင် မိန်းကလေး ပီသအောင်မော့ သမီးထိန်း
ဆိန်း သိမ်းသိမ်း နေပေါ့သမီးရယ်'

'ထမ်းဟာ ငယ်လည်း ငယ်ပါသေးတယ် မေမေရယ်။
အလှာသုံးဆယ်ကြီးတော့ စဝီစဉ်ပါနဲ့ဦး'

'အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေ ကြည့်စိစဉ်ပါမယ်'

မိခင်ကြီး ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုပါမျှထိုက်စွာမှာ အလေး
သုံးဆယ်ကြီး ဖြစ်လာဖွယ်ရာတော့ မရှိ။

သူတို့ ရွှေတာဆက်လုပ်ကြခွင့်ကို မင်းသုနှင့် တိုင်ပင်ရန်
အချိန်ရမည်ဖြစ်သလို ထွက်ပေါက်ရှာရန်လည်း အချိန်ရမည့်
အခြေအနေ မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသည်။
နောက်တစ်နေ့ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြသည်။

'ကိုမင်း...အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြေစေရာရှိတယ်'

ပွင့်မာက တွေ့တွေ့ချင်း ဆိုင်းဆင့် ဗုံမဆင့် ပြော
လိုက်သည်။

'ဘာလဲ...ခေလေးက ကိုမင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲလို့ပြော
မလို့လား'

'ရွတ်နေဖက်နောက်လုပ်မနေနဲ့ ကိုမင်း၊ ခု မာပြောမ
ကိစ္စတ မာတို့အတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီး
တယ်'

'ဘာများလဲ မာရယ်၊ ကိုယ်တို့အကြောင်းတွေ မယ်တေ
ကြီးတို့ သိသွားကြလို့လား'

ကိုခင်မောင်တင့်နှင့် သူ့ကို လူကြီးချင်း ထဘောတို့
စေ့စပ်ပဲ့လုပ်မည့်အကြောင်း မိခင်ကြီးပြောပြသည့်အတိုင်း
ပြောပြလိုက်သည်။

'တကယ်ပြောလိုက်တာလား မာလေးရယ်'

'တစ်ဆယ်မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ဆယ်...သုံးကယ်၊ ဟိုဘက်
တောင်လွန်တယ်'

'မာလေးက ဘာပြောလိုက်သလဲ'

ပွင့်မာက သူ့ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်
ဖြစ်သွားရပုံနှင့် ခေါင်းထဲမှာ ချက်ချင်းပေါ်လာသည့် သူ
ပြောပြတည့်အကြောင်းများကို ပြောမြဲလိုက်သည်။

'တော်သေးတာပေါ့ မာလေးရယ်၊ ခေါင်းများညှိတ်
လိုက်ရင်တော့...'

ခု မညိတ်ရသေးလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာညိတ်ရမည်ဖြစ်၍
သူတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမည်ကို စဉ်းစားဖို့ပြောသည်။

မင်းသူ ငိုငိုကျသွားသည်။

လူက မိဘကိုမှီခိုနေရသည့် ကျောင်းသား။

ဝင်ငွေမရှိသလို ဝင်ငွေရနိုင်သည့် ဘာလုပ်ငန်းကိုမူလည်း
မလုပ်တတ်သေး။

သည်အခြေအနေမှာ...

'ဘာငိုနေတာလဲ ကိုမင်း၊ မာတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဆို
တာ ကိုမင်းအပေါ်မှာ တည်တယ်နော်၊ ပေါ့ပေါ့အဆ
မလုပ်နေနဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ခုချိန်ကစပြီး အလေးအနက်ထား

စဉ်းစားပေတော့၊ ပြီးတော့ ပွင့်မာလာထို့ အနေအထိုင်
အသွားအလာကိုလည်း ဆင်ခြင်မှုဖြစ်မယ်၊ အမေတို့သိဘူး
ရင် တက်သုတ်ရိုက်ပြီး 'စိစဉ်ကြလိမ့်မယ်'

သူက ခေါင်းပူနေသည်။ ရင်ထဲမှာ အင်းကျပ်နေသည်။

သုံးလေးရက်လောက် သူ့စဉ်းစားရန်အချိန်ပေးဖို့ပြောပြီး
လူချင်းခွဲလိုက်ရသည်။

ခေါင်းထဲမှာ ထူပူနေသောကြောင့် ခင်မောင်ထင်တို့
အကြောင်းကိုပင် မမေးမိလိုက်။

အိမ်ထောင်မှပဲ သတိရသည်။

ထိုနေ့ညက ခေါင်းကိုက် သည်ဟု အကြောင်းပြုပြီး
အကြာကြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

အတူးပေါင်းစုံနှင့် ရစ်သွေးပြီး အိပ်လို့မပျော်။

တစ်ခေါင်းလုံးနောက်ကျပြီး ရင်ပူတာပဲရှိသည်။

ဘာလုပ်ရမည်ဆိုသည့် အဖြေမပေါ်။

ထည်ကိစ္စအ အိမ်ကို အသိပေးလို့မဖြစ်။

ဖခင်ကြီးဘာသိရင် အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနှင့်ဆင်းရမှာ
သေချာသည်။

မိခင်ကြီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောရင် ဖြစ်သော်လည်း
မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှတတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံး ခိုးပြေးဖို့က လွဲ၍ တခြား လုပ်စရာမရှိ
ကြောင်းမရှိ။

ပွင့်မာလာထော့ စွန့်ပွဲပါမလား။

ခိုးပြေးဖို့ဆိုတာက အပြောလွယ်သည်။ အလုပ်လည်း
လွယ်ပါသည်။

ဒါပေသိ နောက်ပိုင်းကိစ္စက မလွယ်။

ဘယ်သွားပြီး ဘယ်လိုလုပ်နိုင် နေထိုင် စားသောက်ကြ
သေး။

ကော့ရှောင်နေ၊ နောက် အိမ်ကိုပြန်လာ။

သည်လိုအုပ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာလို့တော့ ဖခင်ကြီးက
အိမ်ထဲမှ လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဖခင်ကြီးအကြောင်း သူ့အသိဆုံး။

ကျောင်းနေဆဲ မိန်းမပတ်သက်ဘဝမျိုးရှိလာရင် ကိုယ့် ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်း။ အိမ်ကို ဦးပြန်လှည့်လာဖို့တော့ လုံးဝ စိတ်မကူးလေနှင့်ဟု အပြတ်ပြောထားသည်။

ဖခင်ကြီးက အပြောပြတ်သလို အလုပ်စည်းဖြတ်သည်။

လမ်းကြောင်း တစ်ကြောင်းတော့ရှိသည်။

ဖြူပင်ကောက်တွင် နေထိုင်ဆည့် ဦးလေးဖြစ်သူထံ သွားရောက်ပြီး ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ဆန်စက်ခွာမဲ့ အလုပ် တစ်ခုခု တောင်းလုပ်ပြီး နေထိုင်ရင်း ဖြစ်နိုင်ချေတော့ရှိ၏။

ဦးလေးကမတတ်သလို အလုပ်အကိုင်ပေးထားသည့်ထိုင် နေရေးအတွက်က ရှိသေးသည်။

သည်အစီအစဉ်ကိုရော ပွင့်မာ လက်ခံပါမလား။

ဦးလေးထံ အားကိုးတကြီးသွားပြီး ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့သော် ဘာဆက်လုပ်ရပါလိမ့်။

သူ၏ပိတ်ကူး အစီအစဉ်များနှင့် အခွားပေါင်းစုံတို့မှာ စိတ်ဓာတ် တင်ကြစရာထက် စိတ်ဓာတ်ကျစရာတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့...

ညက အိပ်ခင်းပျက်ခဲ့သောကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ မကြည့် မလင် ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရပြန်သည်။

ပွင့်မာ ကျောင်းမတက်သောကြောင့်။

စာသင်နေသည့် အခန်းအတွင်း ရောက်ရှိနေစေတာမူ သူ၏နားထဲသို့ ဆရာမအသံသာ ဝင်လာပြီး ဘာတွေ့သင်ပြ နေသည်ကိုမူ သူ မသိ။

သူ၏စိတ်ထက်ရောက်နေသည့်နေရာမှာ စာသင်ခန်းအပြင် ဘက်သို့သာ ဖြစ်နေ၏။

စာသင်ခန်းတွင် စာသင်နေစဉ်အချိန် လွယ်အိတ်ဆွဲပြီး အပြင်သို့ထွက်ရန်လည်း မဖြစ်။

ဆက်ထိုင်နေရသည်ကလည်း ဖင်မငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

မုန့်စားလွတ်ချိန် မြန်မြန်ရောက်ပါးစလို့သာ ဆန္ဒပြု အိပ်စားနေရသည်။

မုန့်စားလွတ်ချိန်....

လွယ်ဆိတ်ဆွဲပြီး စာသင်ခန်းထဲကထော ကျောင်းဝင်းထဲကင်္ဂါ လစ်ထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းအပြင် ထောက်သည်နှင့် သူတို့ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီး လွယ်ဆိတ်ကိုအပ်၍ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ၏ခြေဦးတည်ရာ လမ်းကြောင်းမှာ ပွင့်မာတို့အိမ်ဘက်သို့

သုံးကြော့ ပြန်လျှောက်ကြည့်ခဲ့သည်။

ပွင့်မာ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။

ထိုထက်ပို၍ လျှောက်လို့လည်းမကောင်း။

ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်မှာက တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သာမည်မို့ လေးကြော့ မပြန်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ပြန်လှည့်ခဲ့ရာ ကံဆိုးသွားထူးမိုးလိုက်လို့ ရွာဆိုသလို စိတ်တွေ စိတ်လေးပြို ကြေညစ်မသာဖြစ်နေရသည်အထိ ဖခင်ကြီးနှင့် ပက်ပင်သွားတိုးခဲ့သည်။

ကားပေါ်တွင် ညှော်သည်များ ပါလာသောကြောင့် ဖခင်ကြီးက ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ်မှနေ၍ လှမ်းကြည့်ရုံသာ ကြည့်သွားသည်။

မကျေနပ်သော မျက်နှာရိပ် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည့် ဖခင်ကြီးအကြည့်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားရသည်။

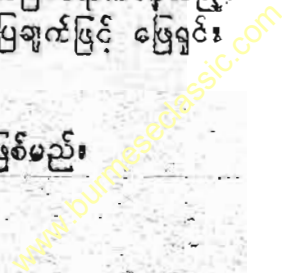
အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်မူပေးသေချာနေပြီ။

မပြန်လို့ကလည်းမဖြစ်၊ ဖခင်ကြီးနှင့်ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ပွင့်မာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခေါင်းခဲနေရစဉ် နောက်ထပ်ခေါင်းခဲစရာ ပြဿနာတစ်ဆင့်တက်လာသည်။

အိမ်ကို မပြန်သေးဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ကျောင်းတက်ချိန် စာသင်ခန်းမှာမရှိဘဲ အပြင်ထောက်နေသည့် အကြောင်းကို မည်သို့သော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဖြေရှင်းဖျက်ပေးရမည်ကို စဉ်းစားနေရသည်။

ပေးမည့်အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံမှုဖြစ်မည်။

အကြောင်းပြချက်ကို စဉ်းစားရရှိပြီးနောက် ခါတိုင်းလိုပင် ကျောင်းလွတ်ချိန်တွင် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်မပြန်ခင် သူငယ်ချင်း လှပေနှင့် တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ စည်းဝါးကိုက် လက်ဝါးချိတ်ခဲ့သည်။

အိမ်အထက် လွယ်အိတ်ကိုပင် ထားနေကျနေရာတွင် မထားရသေးမီ ဖခင်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

‘ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်း မိနွေ ကျောင်းမှတက်တဲ့ကိစ္စ’

‘ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ပါတယ် အဖေ’

‘ဘာက... ကျောင်းတက်ပါတယ် တုတ်လား၊ ငါ့ချက်စိတ်အပ်တွေသာတာကိုတောင် မင်းက ပြောင်လိမ့်ဦးမလို့လား’

‘ကျွန်တော် မလိမ့်ပါဘူး ဖေဖေ၊ မုန့်စားလွတ်ချိန်မှာ သူငယ်ချင်းလှပေက ခေါင်းမူးလို့ အိပ်လိုက်ပို့ပါဆိုတာနဲ့ လိုက်ပို့ပြီး အပြန် လမ်းမှာ ဖေဖေနဲ့ တွေ့တာပါ၊ မနက်က ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ပါတယ်၊ ဆရာ့ကို မေးကြည့်ပါ ဖေဖေ’

သုဇီ အကြောင်းပြချက် ဟုတ်နိုးနိုး ငြိုသွားသောကြောင့် ပေါ်ကြီးက ဆက်ဆော့တော့တဲ့ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။

‘မင်း ငါ့ကိုတော့ မလိမ့်နဲ့နော်၊ ငါ စုံစမ်းလို့ အဖြစ်ပေါ်ရင် မင်းမသက်သာဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဆရာ့ကို မေးကြည့်ပါ’

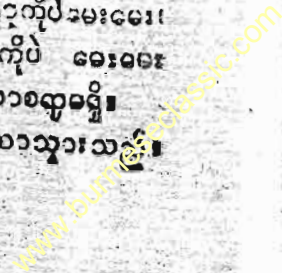
‘အေး... ခေးမယ်၊ လှပေဆိုတာကတော့ ဘယ်မှာနေလဲ’

သူက လှပေလိပ်စာကို ပြောပြလိုက်သည်။

စနစ်က စာမေးပွဲကျသည်။ သည်နှစ်က မကြိုးစားဘဲ အလေ့အထလုပ်နေတာမုန့်ရင် ကျောင်းထုတ်ပြီး ဝပ်ရှော့မှတစ်ဆင့် ဘက်ခြေသိမ်းအလုပ်ကြမ်းခိုင်းမည့်အကြောင်းနှင့် နောက်အကြိမ်ကျောင်းချိန်အတွင်း သည်လိုမျိုးမတွေ့ချင်ကြောင်း အတာညာညာတွေပြော၍ ဆက်လက်ပြီး မြည်တုန်တောက်ပြီးမှ သွားခွင့်ပေးလိုက်သည်။

‘တစ်ခါသေးရဲ့၊ သည်နွေ ခုခုခုလည်လည် အဖေ၊ ခင်ဆီးချက်နှင့် မလွဲစေနဲ့ တွေ့မည့်ကြားမှ သိသိကလေးများသည်။’

သူမနက်စာကျောင်းသက်စာအဖွန်မို့ ဆရာ့ကိုပဲ မေးမေး၊ အဖေနှင့် လက်ဝါးချိတ်ပြီးသားမို့ လှပေကိုပဲ မေးမေး၊ မိစ္ဆာ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာ ပေါ်လာစရာမရှိ။ အလျှောက်ကောင်း၍ အထောင်းသက်သာသွားသည်။

၈၀ ကျော်ပြသန်။

လူငယ်အများစုမှ စည်လိုမျိုး အလှည့်အဝတ်တွေ
တတ်ကြသည်။

မိဘအများစုကလည်း ယုံလွယ်ကြသည်။

ဦးစံထွန်းဆို ပုဂ္ဂိုလ်စည်ပင် နဝေတိမိတောင် ဖြစ်သွား
သည်ကိုပဲကြည့်။

ဆက်ရှင်းရမည့် ပြဿနာအ ကျန်သေးသည်။

ပွင့်မာကိစ္စ။

သည်ကိစ္စကို ပြေလည်အောင် ရှင်းဖို့ကတော့ ခုအခါ
အထိ ရလဒ်အဖြေ ရေသေးပါပေ။

စာခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့တွင် ပွင့်မာနှင့် တွေ့ကြသည်။

မနေ့က ပွင့်မာ ကျောင်းမတက်လို့ ပွင့်မာတို့အိမ်ကို
သွားကြည့်ပြီးအပြန် လမ်းတွင်ပစ်ကြိုနှင့်တွေ့ပြီး ထိပ်တိုက်
ပြဿနာတွေတော့မည့် အခြေအနေမှ သိသိစလေး လွတ်ခဲ့
ရုံကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်ရသည်။

'ခါ ထားလိုက်ပါဦး၊ မားလားတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ'

'ကိုယ်အည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ မာလေး ကိုယ့်ကို
အကယ်ချစ်တယ်နော်'

'ဒါကိုများ ခုမှ မေးနေရသေးသလား ကိုခင်းရယ်၊
ခိုခင်းကို ချစ်လို့သာ ရွှေ့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ စဉ်းစားခိုင်း'

နေရာတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် မာလေးက ခေမေပြောတာကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံပဲဟာ'

'ကိုယ်ကလည်း မာလေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ထံ နှစ်ယောက် ငှက်တွဲမမြတ်ဖို့က မာလေးဆပေါ်မှာ တည်းနဲ့ တယ်လေ'

'ဘယ်လိုတည်နေတာလဲ'

'ခရီးမှာ လူကြီးစုံထုနဲ့ ထောင်းရမ်းပို့ ဘာပို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ မာလေးတို့ဘက်ကလည်း ဘယ်လို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုတော့ မာလေး ဆဘောပေါ်က တယ်နော'

ပွင့်မာက ခေါင်းညိတ်ပြီး မင်းသူ ဘယ်လိုလုပ်မည် စိတ်ကူး စီစဉ်စားကြောင်း ဝေးလာသည်။

မင်းသူက ထုတို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာသို့ ထွက်ပြီး ကြုံမဖြစ်မည့်အကြောင်းနှင့် လေလော့ဆယ် တဝရပ်တည် ဆတုန် လုပ်လိုဖြစ်မည့် အလုပ်ကိုလုပ်၍ ယာယီအခြေချ နေကပ်ပိုင်၊ လူကြီးများ စိတ်ပြေသာသည့်အခါ

ဝခင်ကြီး ဝင်ချော့တွင် အလုပ်လုပ်၍ အခြေတကျ တဝ ရပ်တည်ရေးကို လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ အခြေအနေ ဖြစ်လာလျှင် သူ၏ကြီးတော်ဖြစ်သူကလည်း ကြည့်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးမှာ ဆော့ချာသည့်အကြောင်း ပြော ပြရင်း လောလောဆယ် သူ၏ဦးလေးရှိရာ ကြို့ပင်ဆောက်သို့ သွားလျှင် ဖြစ်နိုင်မည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

'ကိုမင်း ပြောသလို ဖြစ်လာဖို့ကရော လှယ်ပါ့မလား'

'ကိုယ်တို့ ယာယီ အသိလွင်တ အခြေအနေမျိုးလောက် ချိစကောင်းလာတာကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့၊ ကိုမင်းမှာ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိရှိပါဘယ်၊ ဦးလေးကလည်း ကြည့်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သင့်ဘော်သလို စီစဉ်ပေးမှာပေါ့၊ ကိုယ်တို့လို အခြေအနေမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင် ဘက် ဖြစ်နေကြသူတွေလည်း လော့ မှာ အများကြီးရှိ ဘာပဲ'

ပွင့်မာက ကိုင်ထားသည့် ဇာတ်ကိုင်ပဝါလေးကို လုံးခြေ ခင်း တွေပြီး စဉ်းစားနေသည်။

လူငယ်ဘာဝ ချစ်သူများမှာ ချစ်ဖို့ကိုသာ အဓိကထား ခြံခြံ

၈၀၂ ကျော်ပြန်သန်း

ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ရွှေ့တွင် ဖြစ်လာမည့် အနေအထား ဘယ်အခြေအနေသို့ ဖြစ်ရှိလာမည်ကို စဉ်းစားတေးခေါ်ရာတွင်မူ အတေးတိမ်ကြသည်။

နက်နက်ထင်ထင် အတေးအခေါ်ဘက်တွင် အားမသန်ကြ။

ပွင့်မာက သူ ပြောသည့်အတိုင်းပါပဲတု မဆိုဘေးဘဲ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့ဆိုသည့် မယုတိမလွန်စကားကိုသာ ထုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

သူကတော့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရဆဲ။
အတွဲသက်တဲ့ပြီး ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်မည်ဆိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိစေချင်သည်။

ထိုသို့ မတင်ဓကျရှိနေရာမှ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမဂံလပ်ပွဲကို မကြာခင် ပြုလုပ်ခံတာမည်အကြောင်း မိခင်ထံမှ ပြောလာသည့် သဘင်းစကားကို ပွင့်မာ၏ ပြောပြသည်။

'ကဲ...မာလေး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ'

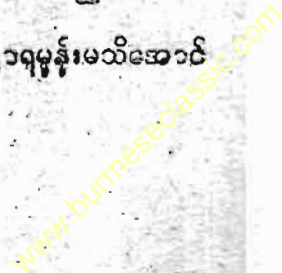
'ကိုမင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဓားစားထို လုပ်ကြံဖွဲ့တာမှစပြီး ကြားမပါဘဲ သူ့အဖို့ဆိုတာအတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငွေကြေး လုံလုံးလွှာလောက် ပါဖို့ခံတာလိုတယ်'

ပွင့်မာ၏ မိဘကို စုံကန်ပြီး ထွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူများ၊ ဆင်ထားသည့် ရွှေထည်များကိုပါ ထားခဲ့ရမည် ဖြစ်ကြောင်း။ သူများရပ်ရွာမှာ အလုပ်အကိုင် အခြေတကျ ဖြစ်ခင် စားသောက်နေထိုင်ရေးနှင့် သူ့အတွက် ထင်ထင် သျှောက်ပတ်သော နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုးလေးအစ အလည်းအိုင်ကြောင်း ပြော၍ အဲသည်အတွက် သူ ဘယ်လို စဉ်းစားမည်ကို မေးလာသည်။

မင်းသူက ပွင့်မာ၏ အမေးကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။
သည်အတွက် စဉ်းစားထားပြီးသား အစီအစဉ် သူ့မှစတင်မရှိသေး။

သူ၏မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ကြီးတော်ဖြစ်သူထံမှ လှည့်ပတ်ပြီး အတစ်ထောင် ထောင်ငါးရာမျိုး ရအောင် စေခင်းပြီး သွားကြမည့် အစီအစဉ်ကိုသာ စဉ်းစားထားသည်။

ခု ပွင့်မာပြောလာတော့ သာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ပွင့်မာက အလွန်အကျွံ အခွင့်အရေးစကား ပြောဆို
သည်မဟုတ်၊ ပြောသင့် ပြောထိုက်တာကို ပြောထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

မိဘများဆင်တားသည့် ရွှေစည်ပစ္စည်းများ၊ ထားခဲ့မည်
ဆိုသည်မှာလည်း လမ်းကျသည်။

ခါတော့ကို ယူဆွားခြင်းကြောင့် သူတို့အတွက် ပြဿနာ
ပေါ်လာနိုင်သည်။

သူ့ကို တစ်ပတ် အချိန်ပေး စဉ်းစားဖို့ ပြန်မြှောက်
စားသည်။

‘မာလေးက စွန့်ခွာတော့မှာနော်၊ ကိုမင်းဘက်က တာဝန်
ယူစရာကို ယူရလိမ့်မယ်နော်၊ မပြည့်မစုံနဲ့ ရပ်စေးကို ထွက်
သွားဖို့ဆိုတာမျိုးတော့ မာလေး လက်မခံနိုင်ဘူး’

‘မာလေး ပြောတာကို ကိုယ်သဘောပေါက် နားလည်
တယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က မာလေးပြောသလို ဖြစ်အောင် လုပ်
ပါ’

တစ်ဖက်လောက် အချိန်ပေးပါယု ပြောခဲ့စေကာမူ ကို
မာ ထောင်ဂဏန်းတွေကြေးကိုသော်မှ ရခဲအောင်ရှာဖွေနိုင်စွမ်း
မရှိ။

ပွင့်မာပြောသလို မဖြစ်နိုင်ပါယု ပြောဆိုက်လျှင် ပွင့်မာ
နှင့် သူ့ကိုစွဲ နောက်ထပ်ဆက်စရာ မရှိတော့သည့် ယခင်
အနည်းဆုံး ထောက်ရှိမည်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

ပွင့်မာကို သူ့ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

ပွင့်မာပြောသည့် လမ်းကြောင်းကို မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်း
ဖြင့် လုပ်ဆောင်မည်သာ။

ထိုကိစ္စအတွက် တစ်ခေါင်းလုံး ထူပူပြီး အံ့ခဲသွားသည့်
အထိ စဉ်းစားခဲ့ရသည်။

အရိုးခဲနည်းလမ်းကို ရှာမတော့။

နောက်ဆုံး ကြီးထောင်ဆိမ့်မဲ့ ပစ္စည်းများကို အလုပ်သက်
နည်းဖြင့် အလစ်သုတ်လိုက်ရသည်။

ထိုမှ သူ့ကို ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်ထက် နှစ်ရက်စော၍
ခိုးမှုတရားခံအဖြစ် အချုပ်ထိသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။
ရွှေဘီးအချောငယ်သူရေ ပွင့်မာကိုပါဖက်ကွင်းမလှတ်။

ပစ္စည်းများ လက်ဝယ် အပ်နှံထားခြင်းခံရသူ ပွင့်မာက
ရဲစခန်းတွင် ထွက်ဆိုချက်ပေးရာ၌ ဖြစ်ရပ်ကြောင်း အမှုန်ကို
အစစ်မခံခဲ့။

မင်းသူနှင့် ကျောင်းနေဘက်ခင်မင်ဒသာ သူငယ်ချင်းဖြစ်
ခဲ့ကြောင်း၊ ()ရက်နေ့ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ဘာတွေ
ပါမုန်းမသိသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တစ်ညသိမ်းထားပေးဖို့
နှင့် မနက်ကျ သူပြန်ယူမည့်အကြောင်း ပြော၍ပေးခဲ့သော
ကြောင့်၊ ကျောင်းလွယ်ဆီတံတွင် ထည့်၍ ထားခဲ့ကြောင်း၊
သူနှင့် တခြားတစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်မှုမရှိကြောင်း အစစ်ခံ
ခဲ့သည်။

ရဲစခန်းမှ ထိုအထုပ်ကိုပေးခဲ့စဉ် ဘာအထုပ်ဟု အမေး
အမြန်း လုပ်ခဲ့သေးသလား ဆိုသည့် စစ်မေးချက်ကို မမေးခဲ့
ကြောင်းနှင့် ဆိမ်ဆောက်တော့လည်း ဖွင့်မကြည့်ခဲ့ကြောင်း၊
အထုပ်ကိုပင် လက်ဖြင့် အသေအချာ စမ်းမကြည့်ခဲ့ကြောင်း
ဖြေကြားခဲ့သည်။

ထိုအထုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားမှု ရှိမရှိဆို
အညွှန်း မေးခွန်းကိုလည်း မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုဖြေကြားခဲ့
သည်။

ရဲစခန်းမှ လွှာရောက်မေးမြန်းစဉ်ကလည်း၊ ထိုအထုပ်ကို
ထွယ်ဆိတ်ထဲမှပင် ထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ အစစ်ခံ၍ မင်းသူနှင့်
တခြား တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်နွယ်ပတ်သက်မှု မရှိကြောင်းကို
ထပ်မံ အစစ်ခံခဲ့သည်။

မင်းသူကို စစ်ဆေးစဉ်က လူတို့နှစ်ယောက်ကိုစွဲကို မင်းသူ
က အစစ်မခံခဲ့။

ပွင့်မာ၏ အစစ်ဆေးခံသွားပုံ မှန်မမှန်ကို လောလော
အယ ဆုံးဖြတ်မရ။

မင်းသူကို ပြန်လည် စစ်ဆေးရမည်။

ထောလောဆယ်တုတ်မူ သူတို့အား အာမခံဖြင့် ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။

ရဲစခန်းက မင်းသူကို ပွင့်မာ၏ အစစ်ခံချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပွင့်မာထံ၊ ပစ္စည်းများ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်ဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ အပ်နှံထားသည်ကို ထပ်မံစစ်ဆေးခဲ့သည်။

သို့တော့ မင်းသူက သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပွင့်မာပြောခဲ့။

ထိုသို့ မပြောခြင်းမှာ ပွင့်မာ သူ့အပေါ်ပို၍ နာကြည်စိတ် ဖြစ်သွားသည်ကို စိုးရိမ်သည်။

ပွင့်မာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့မှာချော်လင့်ချက် ထားစရာ အကြောင်း ရှိနေဆဲသောကြောင့်၊ ခင်မင်သည့် မိန်းကလေး သူ့ယေချင်းကို ယုံကြည်ပြီး အပ်နှံထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိအောင်ခံခဲ့သည်။

ပွင့်မာ သူ့အပေါ်လုံးဝ အထင် အမြင် လွဲသွားလျှင် ပွင့်မာနှင့် နောက်ထပ်ဆက်သွယ်ရန် လမ်းကြောင်းပိတ်သွားမည်ကို သူ့စိုးရိမ်သည်။

သူ သည်သို့ဆည်ပုံ ဘာကြောင့် လုပ်ရကြောင်း၊ ပွင့်မာ သဘောကံပေါက်ပြီး လူ့အပေါ် လုံးဝ အထင်မလွဲမှားစေရန်နှင့် ခွင့်လွှတ်တန်ဆာလောက် ခွင့်လွှတ်နိုင်စေရန် အတွက် ဖတ်ကြောင်း။

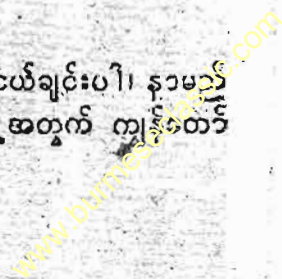
ပွင့်မာနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ့ကိုကိစ္စကို လူကြီးတွေသိ သွားလျှင် ခင်မင်တင်နှင့် ကိစ္စကို အသိသာသုံးဆယ် စီဥိုင် လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သည်က တစ်ကြောင်း။

အမှုဖြစ်စဉ်ထဲသို့ ပွင့်မာပါလာလျှင် သူ၏အမှုအတွက် ပို၍ ထူးခြားလာစရာ အကြောင်းမရှိသည်က တစ်ကြောင်း။

ထိုထိုသော အကြောင်းများကြောင့်၊ ပွင့်မာနှင့် သူ၏ ဖြစ်ရပ်ကြောင်းကို လုံးဝပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘နေပါဦးဣ၊ မင်းရဲ့ ပုံတမ အစစ်ခံချက်ထဲမှာ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးက ထိုက်တုန်းလို ကြံမိတာပါလို့ ပါတယ်လေ၊ ဆဲတာ ပွင့်မာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ပွင့်မာရဲ့ သူ့ယေချင်းပါ၊ နာမည်ကိုတော့ မပြောပါရစေနဲ့ခင်ဗျာ၊ သူ့အတွက် ကျွန်တော်’

ထောက်ထား ငဲ့ညွှာစရာတွေရှိလို့ပါ။ ကျွန်တော် ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ကျွန်တော်ပဲ ခံပါရစေ'

'အေးလေ ထားပါ။ ဒါက တို့တို့စွပဲ'

အမှောင်ဆေးသူ ရဲအရာရှိက ထိုကိစ္စကို အတင်းအကျပ် မမေးတော့ဘဲ ချိုထားလိုက်သည်။
အဓိက တဌးခံမှာ မင်းသူ။

ငေးသူက အချုပ်ထဲမှာ ကိုယ်ဆရာစိတ်ပါ နှင့်နှင့် ပိုးပိုး ခံစားနေရသလို၊ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ငင်းမှာလည်း မစားနိုင် မအိပ်နိုင်၊ သောဏဗျာလှိုင်ပြီ၊ အချိန်ရှိသရွှေ့ မျက်ရည်နှင့် တွဲစပ်နေရသည်။

ဦးစံထွန်းကတော့ ဘဏ္ဍေဖြစ်ဘို့သို့၊ သူ၏ လုပ်ငန်းခွင်မှာသာ နစ်မုန်းနေခဲ့သည်။

ကြီးတော် ဒေါ်သိန်းနွဲ့မှာ ဒေါ်ခင်ငင်းလို မဆိပ်နိုင် မစားနိုင် မျက်ရည်ဝိုင်းမနေစေကာမူ၊ သောကနှင့် ရစ်တွေးနေရရှာသည်။

တူ ဆိုပေမယ့် သားလို ချစ်ခဲ့ရသည် တူ၊
ငယ် ကတည်းက မင်းသူရှာ သည်လို အကျင့်စရိုက်မျိုး၊
မတူတိတာ လှုပ်ခဲ့သည်မျိုးလည်း မရှိခဲ့။

အသုံးအစွဲကြီးသည့် အလျှောက်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြု၍ မုန့်ဖိုလက်ဝါးဖြန့်သည် မျိုးသာရှိသည်။

ဆယ်တန်းမထောက်ခင်အထိ၊ စာကြိုးစားခဲ့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူကို တုန်နေအောင် ကြောက်ရသောကြောင့်၊ ကျောင်းစာကို မပေါ့ရဲအသို၊ ကျောင်းပြေးတာတို့ ဘာတို့လည်း မရှိစဖူးခဲ့။

အိမ်ကိုအချိန်မှန်ပြန်ပြီ၊ မှ ဖခင်ကြီးထံ ခွင့်တောင်း၊ သူ့ဝါသနာပါသည် ဘေဝလုံးကွင်းသို့ ပြေးရသည်။

သူ့မှာ အပြင်ထွက်ချိန်ဆို၍ ထိုတစ်ချိန်သာ ရှိခဲ့သည်။

၁၀၂ ကျော်မြဲအနီး

ထမင်းစားပြီး ခြေခက်နာရီကျော်လျှင် အိမ်ပြင်ထွက်ရရှိ
ထုံးစံမရှိ။

အယ်တန်းစာရေးပွဲစာတော့ သူသာမဟုတ်၊ ကျောင်းသား
ငါးစာယ်မှာ ငါးယောက်ပင် အောင်ဖို့မလွယ်။

မလွယ်ဘူးထဲမှာ သူလည်းပါသွားသည်။

တည်တကြိမ်သာ စာမေးပွဲကျမှသည်။

ခု ဒုတိယနှစ် ဆက်တန်းဖြေရမည်။

သည်နှစ်မှ ဖောက်ခြေဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တယ်လီကနေ တယ်လီ သည်အောင်မလေးနှင့် သက်ဆိုင်
သည်ကို ကြီးတော်ဖြစ်သူပါမက၊ မိခင်ကြီးပေါ် အတွေးမစဉ်
သာလေ့၊ အဖြေရှာ မရရှိခဲ့ကြသည်။

ကကယ်တော့ ဗီအရွယ်ချစ်သူထားတတ်သည်မှာ မဖြစ်
ရှိုးကိုစွဲတော့ မဟုတ်ပေ။

ဖြစ်တယ်သည် သဘာဝရှိသော်လည်း ခုလိုမျိုး အခြေ
အနေထိတော့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ နည်းပါးသည်။

ခု ဖြစ်မယ့် ဖြစ်တော့လည်း ကျော့မကောင်း ကြား
ခင်ကောင်း။

ဦးစံထွန်းမှာ ရဲစခန်းသို့ တိုင်ရမည် ဆိုစဉ်က ဒေါ်
ဆိန်းနွဲ့ တော်တော်ကြီး စဉ်းစားခဲ့သေးသည်။

တော်ရုံသင့်ရုံ ဘန်ဖိုး ထိုက်ပစ္စည်းသာဆိုရင် ရဲစခန်းသို့
တိုင်ရန် အကြောက်အကန့် ငြင်းမည် ဖြစ်သော်လည်း ပါ
သွားသည့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးအနည်းနည်း နေအောင်မဟုတ်။

ဒေါ်အပြိုင် ထိုကိစ္စကို မင်းသူ သူ့သဘောနှင့်လူ ဖြစ်
ခြင်းဟု လုံးဝမထင်ခဲ့။ တစ်စုံ တစ်ယောက်၏ ပယောဂ
ကြောင့် လုပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

ခုတော့ အထင်မှန်နေပြီ။

ဖြစ်ရပ် အကြောင်း ပြဿနာထိမှာ ပွင့်စာ ဆိုသော
အောင်မလေး ပါလာရုံမက ပစ္စည်းတူကိုပါ သူ့ထံတွင်
အပ်နှံထားကြောင်း ပေါ်လာသည်။

သူတို့တူလေးမှာ အပြစ်မရှိ။

၀၀၄ ကျော်ပြသနိုး

မလိမ့်မိုး မလိမ့်မိုး၊ မနူးမနပ် သူတို့တူလေးကို လှည့်ပြား
ပြီး ခိုင်းစေသောကြောင့်သာ ခင်းထူ လုပ်မိလုပ်ရာ လှစ်ခြင်း
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ဆသည့် ခမာဘေးတား
ထင်ဟပ်သွားသည်။

သူတို့ဘက်က အထင်အမြင်၊ ယူဆချက်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်သိန်းနွဲ့က တူးလေး အာမခံရရေးနှင့်
အမှုပြီးပြတ်ရေးအတွက် လုပ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
သည်။

ထိုကိစ္စအတွက် ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ခင်မုန်းဖြစ်သူအား သူ
ထင်မြင်တွက်ဆချက်ကို ပြောပြ၍ ဦးဘအေး ပါဝင်ဆောင်
ရွက် ပေးရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

မောင်ဖြစ်သူ ဦးစံထွန်း၊ အားလည်း အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြ၍ နားချခဲ့ရသည်။

ဦးစံထွန်းက လွယ်လွယ်နှင့် လက်မခံ။

‘မမတို့က အဲဒါခက်တာပေါ့၊ သူ့များသားထက်
အပြစ်တင်မစောပါနဲ့၊ ကိုယ့်အကောင် အသုံးမကျလို့
ဖြစ်တာ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ဆယ်ထန်းအောင်ဖို့ စားကြုံး

ရမယ့် အချိန်မှာ မဟုတ်မတပ် စိတ်ဓာတ်မျိုးမေးပြီး၊
ခုလိုလုပ်တာဟာ၊ ကိုယ့်စိတ်ဓာတ် အခံညံ့ဖျင်းလွန်းလို့ပေါ့
မေရ၊ ဒီလိုဆောင်မျိုး ဘယ်တော့ လူလား မြောက်ပြီး
ကြီးပွားမှာလဲ၊ ဓားစာနောက်ပိတ်ခွေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်
တော် သား၊ ကျွန်တော် မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား၊ သိပ်
ချစ်လို့ လူတော်လူကောင်း ဖြစ်လာအောင် အလိုလိုက်သင့်
တာထက် ပိုပြီး အလိုမလိုက်ဘဲ၊ ကြပ်ကြပ် မတ်မတ် ကို
တယ်ခဲတာပေါ့၊ ခု ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာတွေ အိုးမည်း
သုတ်ခဲရပြီ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို သူ့ထိုက်နဲ့သူ ထားလိုက်
ခင်းပါ’

‘ဒီလို တစ်ယူထန် စိတ်ဆားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူတို့လို
အရွယ်တွေဟာ ဒီလို ဖြစ်တတ်တဲ့ ထားဝရိတပဲ၊ မဖြစ်
တဲ့ လူလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဒါကို ပြုပြင်ယူရမယ့် တာဝန်ကို
မျက်နှာလှဲခဲပင်လုပ်လို့ ဖြစ်ဘူး၊ အာမခံရဖို့နဲ့ အမှုကိစ္စ
ပြီးပြတ်ဖို့ မင်း မလှင်ချင်နော့ ငါကတော့ လုပ်ရမှာပဲ’

ထိုသို့ ပြောကြဆိုကြရင်းမှ ဦးစံထွန်း၏ သဘောထား
ပြတ်ထင်သလို ဒေါ်သိန်းနွဲ့၏ သဘောထားကလည်း ပြတ်
ထားသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က မောင်ဖြစ်သူအပေါ် မကျေမနပ် ဖြစ်
တာ ခေါ်ပူပြီး ပြန်သွားသည်။

ဆက်ဖြစ်သည့် ရန်ပုံမှာ ဦးစံထွန်းနှင့် ဒေါ်ခင်ဝင်း။

နောက်ဆုံးတွင် ဦးစံထွန်းက လက်ခံလျှာသွားသည်။

သူ့ကိုလုပ်ချင်ရာလုပ်၊ အဲဒီထဲမှာ သူ မပါဘူး။ အပြင် ထွက်လာရင် ကျောင်းဆက်မထားဘော့ဘဲ၊ သူ့ကိုလုပ်ခန်း ခွင်မှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းမည်။ ဒါမှ မလုပ်ချင်ရင် အိမ်မှာ လက်မခံဘူးဆိုသည် သူ့၏ ဝဘောထားကို ဦးစံထွန်းက အပြတ်ပြောလာပြန်သည်။

ထိုသို့ ပြောလာသည်ကို ဒေါ်ခင်ဝင်းက အကြောက် အစာနဲ့ ပြောမနေတော့။

ဒေါ်ခင်ဝင်းကလည်း သားကိုစွန့်တက် ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ အခေါ် မကျမနပ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ကုန်ခမ်းနေသည့်အလျှောက် သူ့မှာလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူ ရှိထားပြီးသား။

သားအိမ်နှစ်ယောက်၊ ဆွေမျိုးများ ရှိရာသို့ သွားပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်ဘည်ရှိ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခည့်ဆုံးဖြတ် ချက်ချပြီးသား။

သားဖြစ်သူ အာမခံရရေးနှင့် အမှုကိုစွဲ ပြီးပြတ်စေ အတွက် ယောက်မဖြစ်ဘူးဟု သွားထောက် တိုင်ပင်၍ အမှု ဆညီ တောင်းခဲ့သည်။

‘ကိုထွန်းက သည်ကိစ္စမှာ သူ မပါဘူးလို့ အပြတ်ပြော လိုက်တယ် မနှဲ့၊ ကျွန်မလည်း မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်မို့၊ မမနှဲ့ပဲ တာဝန်ယူလုပ်ပေးပါ။ ကုန်ကျစရိတ်အတွက် ကျွန်မ ပိုင် သီးဆန်ပစ္စည်းလည်း ရှိပါတယ်’

သို့တစေ... ဒေါ်ခင်ဝင်းက သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ ခွင့်မပြောသေး။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့ကလည်း မင်းသု ကိစ္စကို သူ တာဝန်ယူမည့် အကြောင်း တတ်ပေးလိုက်သည်။

ဦးဘအေး၏ ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် မင်းသု အာမခံ ရသည်။

အမှုကျေအေး ပြီးပြတ်ရေးအတွက် ကိစ္စမှခမူ တဆူရုံး တွင် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။

အချုပ်မှ လွတ်လာမည့် မင်းသု အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ သော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစံထွန်းက လုံးဝ စကားမပြော။

မင်းသုက ဘယ်ကိစ္စမထွက်တော့မှ အိမ်မှာပင် သေသေ ဝပ်ဝပ် နေထိုင်ခဲ့သည်။

မိခင်နှင့် ကြီးတော်ဖြစ်သူကိုမူ ပွင့်မာနှင့် ကိစ္စကို အပြည့်အစုံ ပြန်လည်ပြောပြသည်။

ထူးမိုက်ပြစ်အတုကလည်း ကြီးတော်ဖြစ်သူအား ဝန်ခံတောင်းပန်၍ ကန်ခံတော့ပြီး၊ သူ၏ ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဒီလိုပြဿနာမျိုး ထုံးဝ မဖြစ်ပေါ်စေရန် နေထိုင်သွားပါမည်ဟု ဝန်ခံ ကတိ စကား ပြောကြားခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့ကလည်း လူငယ်ဘဝ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ လေ့ ယော အကြောင်း ဖြစ်ရပ်အဖြစ် လက်ခံပြီး၊ တူဖြစ်သူကို နှင့်နှင့်ပိုးပိုး ဖြစ်တင် စကား မပြောဘဲ၊ သာမန် ဖြစ်ဘင် စကားဖြင့် ဆုံးမ ခဲ့သည်။

ဘဝအတွက် သင်ခန်းစာယူတတ်အောင် နည်းပေး လမ်းပြ ညှင်ညှင်သာသာ စကားဆိုခဲ့သည်။

မောင်ဖြစ်သူကိုလည်း ဖျောင်းဖျာနားချခဲ့သည်။

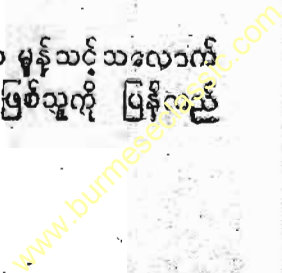
မင်းသူကို သူ၏ဆိုင်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ်ထားပြီး ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ပြင်ပမှ ဖြေဆိုခိုင်းရမည်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝပ်ရွှာမှာပင် အလုပ်ခွင်နေထိုင်ချ၍ နေထိုင်စေမည်လားဟု မေးမြန်းခဲ့သည်။

ဦးစံထွန်းက သူ၏လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်မည်ဆိုလျှင် ကိုယ်အဖေလုပ်ငန်းခွင်ပဲဟု တော်ကြော့နေလို့ မရ၊ အလုပ်ကို အလုပ်နှင့်ထူးအောင်လုပ်ရမည်။ တခြားသော အလုပ်သမားတွေလို မလုပ်နိုင်ရင် သူ၏အလုပ်ခွင်မှာ ဝေးနိုင်ဟု အပြတ်ပြောသည်။

'ကျွန်တော့်အကြောင်း မမလည်း သိအားပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ စာပေပညာမှာ မထူးချွန်ပေမယ့် လက်မှုနဲ့စက်မှုပညာ ထူးချွန်အောင် ဘယ်သူ့ အကူအညီမှမယူဘဲ ကိုယ်ဒူးကိုယ်ချွန်ဖြိုးစားပြီး ဒီအခြေအနေမျိုးရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော့်သားကိုလည်း ဘမျိုးသွိုးတူ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အဖထက် တစ်လကြီးတဲ့သား ဖြစ်စေချင်လို့ ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိ ထိန်းကြပ်ကွပ်မတ်နေတာပါ။ ခုတော့ သူ့အယောက်ခမြင်းစီးထွက်တယ်လော၊ ကဲ... သူ့အတွက် မမသို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ စဉ်းစားကြပေါ့'

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ မကျေမနပ် အမူအရာနှင့် မောင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ကတယ်တော့ ဦးစံထွန်းမြောသည်မှာ မှန်သင့်သလောက် ခွန်သော်လည်း ဓုလိုအချိန်တွင် ဆားဖြစ်သူကို ပြန်လည်

ထိုနိုးမတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု အတောပိုက် ယူဆကြသည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဧကီခင်ဝင်းထံ ဆားဖြစ်သူကို ခင်ပွန်းဖြစ်လှ၏ အလုပ်ခွင်တွင် မထားချင်။ ခင်ပွန်းသည်အကြောင်းကို အသိဆုံးမို့ ပြေလည်မှုထက် ပြဿနာဖြစ်လာမည်ကို ဖြစ်မြင်သည်။

သားဖြစ်သူမှာ အဖေးအရွယ်သာသာပဲရှိသေးသည်။

မိခင်တိုင်းက သားသမီးအပေါ် ထိုအမြင်မျိုး ရှိကြစမြဲ။

အရွယ်လွန်၍ လူလတ်ပိုင်း ကြီးပော်ဝင်သောသူတို့ထံ သားသမီးကို အလေးအသွင်ပဲ မြင်တတ်ကြသည်။

မင်းသူအရွယ်က ဝတ်ချင် စားချင် လည်ချင် ပတ်ချင် အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်မွေ့နေတတ်သည့်အရွယ်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ထိုသို့အမြင်သဘောမျိုးမရှိ။

အခြားသော အလုပ်သမားများနည်းတူ မိုးလင်းက မိုးချုပ် အလုပ်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေမေ့ည်။ အလုပ်မှအပ အခြားဘက်ကိုမူ စိတ်ဝင်စားခွင့် ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဦးစံထွန်း၏စေတနာမှာ ဧကောင်းလွန်းနေသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုစေတနာကို နားလည်လက်ခံဖို့မှာမူ မလွယ်။

လူငယ်တို့၏ ထဘောသဘာဝက ထန်သတ် ချုပ်ချယ်လွန်းသည်ကို လက်မခံတတ်ကြ။

ကျပ်လွန်းလျှင် လွတ်၊ တင်းလွန်းလျှင် ပြတ် ဆိုစမှထိ စကားလည်းရှိသည်။

တင်းလွန်းသည်မှ ကျပ်လာလျှင် ထွက်ပေါက်ရှာတတ်သည်စရိုက် ရှိကြသည်။

ထွက်ပေါက်မှာ အထောင်း တက် သို့ ဦးတည်လျှင် အကြောင်းမဟုတ်။

ထင်ရာမြင်ရာ အဆိုးဘက်သို့ ဦးတည်လျှင် တဝပျက်သည်အထိ ဖြစ်ရပ်စားဂေများရှိသည်။

သားဖြစ်သူကို ခင်ပွန်းသည်၏ လုပ်ငန်းခွင်မှာထားလျှင် မမြဲမှာ သေချာစဉ်အပြင် ထွက်ပေါက် ရှာလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းမှာ သားအတွက် ရထက်မအေးနိုင်ရှာဘဲ
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ပေးကြမည်ကို ယောက်မ
ဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ရသည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းက သူ၏မောင်ဖြစ်သူထံ သားကို ပို့ထား
ချင်သည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်း၏ မောင်ဖြစ်သူ ကိုစိန်ရမှာ ကုန်သည်။
ငွေကြေးလည်း ပြည့်စုံသည်။

နယ်ထွက် စားကုန်များကို ဝယ်ယူသိုလှောင်၍ ဈေး
စောင်းရသည်အခါ ပြန်ရောင်းသည်။ ကိုယ်ပိုင် လော်လီ
ကားလည်း ရှိသောကြောင့် စီးပွားရေး အဆင်ပြေသည်။

သားဖြစ်သူကို အရောင်း အဝယ် ကုန်သည်လုပ်ငန်း
မျက်စိပွင့်စေချင်သည်။ သားဖြစ်သူ၏ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်
အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းဖြင့် သက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်
မည့် အခြေအနေလည်းပေးလာမည်မို့ သူ၏မောင်ဖြစ်သူထံ
ပို့ထားချင်သည့် သူ၏ဆန္ဒကို ယောက်မဖြစ်သူအား ပြောပြ
တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့၏ သဘောထားကတော့ သူ့ဆိုင်မှာနေပြီး
ရတနာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို လေ့လာ၍ လီမိလီမိ
မာမာနှင့် အချိုးပြောင်းလျှင် ဆိုင်ခွဲဘစ်ခု ဖွင့်ပေးဖို့အထိ
ထူးမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း။

ထိုကိစ္စမှာ လောလောဆယ်တော့ မဖြစ်နိုင်အနည်းဆုံး
ငါးနှစ်လောက် အချိန်ယူရလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။

ထိုသို့ ပြောဆို တိုင်ပင်ကြရင်းမှ သူ၏ ဦးလေးဖြစ်သူ
ဦးသန်းထူးထံပို့ထားရင် ပိုခဲကောင်းမလားဆိုသည့် အပြော
အဆိုပါ သက်ရောက် ပါဝင်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မင်းသူ၏ သဘောထားကိုမေး၍ သူ၏
ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပေးရန် သဘောထား ညှိနှိုင်း ရရှိကြသည်။

မင်းသူ ရှေ့ရော့အတွက် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လုပ်ရမည်ကို
အဆုံးအဖြတ်ပြုနိုင်မိမှာပင် ခင်မောင်ဘင်နှင့် ပွင့်မာတို့၏
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းကြီးပြီးစီးသွားကြောင်း သတင်းစကား
ထွက်လာသည်။

ထိုသတင်းမှာ လူကြီးတွေအတွက် ဝမ်းသာစကားဖြစ်
မိသော်လည်း မင်းသူအတွက်တော့ အိပ်မေပျော်သော ညများ
နှင့် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်။

မင်းသူမှာ ရင်တွင်းဖြစ်ဝေဒနာကို တနှင့်တပိုးကြီး ခံစား
လိုက်ရသည်။

ဧကရာဇ်ပေါ်သော ဝေဒနာ

ဧကရာဇ်ပေါ်သော ဝေဒနာအတွက်က ဆေးရွှိသည်။

ဧကရာဇ်ပေါ်သော ရင်တွင်းဖြစ်ဝေဒနာမှာ ဆေးမရွှိ
ဆယ့် အကုသရလည်း ခက်သည်။

သည်ကြားထဲ ဖခင်ကြီးကလည်း ထစ်မှောင်း

သခွတ်ပင်ဆ မီးတကျည်ကျည် လုပ်နေပြန်သည်။

အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ ယောင်ထောင်ပေါင်ကောင် နေထိုင်
သည်ကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူဘား အမေးစကား ရှိလာ
သည်။

လူ့ကိုမူ ယခုထက်တိုင် စကားမပြောသေး။

'ဘယ်လိုသဲကု၊ မင်သားက အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုပဲ နေသွား
တော့မလိုလား၊ မင်းလို့က သားသမီးကို ဂျစ်တာမဟုတ်ဘူး၊
နှစ်နေတာ၊ ထမင်းစားပြီး အရွယ်ရောက်နေသူတိုင်းဟာ
အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်
ရှိရမယ်၊ မိဘက ကျေးထားနိုင်တာက ဟခြား၊ မင်းက
တစ်မျိုး၊ မမက တစ်မျိုးနဲ့ နောက်ဆုံး မီးတောင် ဆန်ကုန်
မြေလေးပဲဖြစ်မှာ'

'ကိုတုန်းကလည်းတော်...သားသေး၊ စိတ်ထိခိုက်နေတုန်း
ဒီကိစ္စကို အသေးသုံးဆယ် မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်မနဲ့ မခွဲ
ဖို့လည်း သားအတွက်ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မိမိတို့ပင်
နေကြပါတယ်'

'သာကု၊ မင်းတို့က ဘာတွေများ စီစဉ်တိုင်ပင်နေကြဖို့
တာလဲ၊ ကျောင်းဆက်စားတဲ့လည်းမဖြစ်၊ အိမ်မှာလုပ်စေ
ကိုင်စရာ အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်စဉ်ကြီးရှိပါလျက်ကန့် မင်း

တို့က ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ စိစဉ်တိုင်ပင်နေဖို့ လိုသေးလို့လား။ ပညာမရရင် ဥစ္စာရမယ်။ ဝပ်ရှော့ဆရာရှဲ့ ဆားဟာ အဖေလို ဝပ်ရှော့ဆရာကြီးဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားဖို့အလို့လို့ ဘာတွေများ လုပ်စရာရှိသေးလို့လဲ။

သည်တစ်ခါ ဦးစံထွန်း ပြောလာသည်မှာ ဝါစကားနှားရမဟုတ်။ လမ်းကျသည်။

ဖခင်တစ်ယောက် ပြောသင့် ပြောဆပ်သည့် စကားကို ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သားဖြစ်သူကိုစွဲကို ဆဦးဆုံး အသိပေးတိုင်ပင်ရမည်မှာ ဖခင်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းအနေနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ရမည်မှာ ဇနီးမယားကောင်းတို့၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။ လုပ်သင့်လုပ်ဆပ်ရာဟု သားဘာမူရမည်။

ခု ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုအသိပေးတိုင်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်စိစဉ်နေသည်မှာ လမ်းမကျ။

ဒါပေမယ့် သူတို့သမီးယောက်ျား တိုင်ပင်သည့်ကိစ္စကို ခင်ပွန်းသည်အား ပွင့်မပြောရ။

ပြောလိုက်လျှင် လူတို့ထင်မယားကြားမှာအကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်မှာ သေချာသည်။

သူတို့အစီအစဉ်ကိုမြန်မြန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား လူ့အစ်မဖြစ်သူ ပြောခိုင်းမှုဖြစ်မည်။

သားဖြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး သူ၏ စာတော်ထားကို မေးရသည်။

မင်းသူကလည်း ပွင့်မာကိုစွဲအတွက် အရှက်တက်အကျိုးနည်း ဖြစ်ခဲ့ရရုံမက သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်လမ်းစလည်း ခန့်တော့ပြီမို့ အင်းစိန်မှာ မနေချင်။

ဖခင်ကြီးအား စိတ်မနာပေမယ့် ဖခင်ကြီးအပေါ် ဘဝင်စကျနိုင်သည့်စိတ်မှာ သူ၏ရင်ထဲတွင်စွဲထင်နေပြီမို့ ကြီးတော်နှင့် မိခင်ကြီးတို့ ဆန္ဒသဘောထားအတိုင်း ဦးလေး တစ်ယောက်အိမ်မှာ သွားနေချင်သည့် ဆန္ဒသဘောထားရှိသည်။

ကြီးဟော်ဖြစ်သူထံသွား၍ ထိုကိစ္စကို ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ကိုယ်တိုင်ပင် သွားဆောင်ပြောဆိုခဲ့သည်။

'ကျွန်တော်ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုး အပြောင်းအလဲနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဝပေးသင်ခန်းစာနဲ့အသိ၊ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဗူးကိုယ်ချွန် ကြိုးစားလုပ်ကိုင် နေထိုင် သွားမှာပါ။ ထင်ရာခိုင်းပြီး ဘဝပျက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် မဖြစ်စေရပါဘူးဆိုတာ ကြီးကြီးကို ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် အထိပေးပါတယ်'

သူက ထိုသို့ပြောဆိုပြီး သူ့အတွက်ကြောင့်၊ ဖခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကြီးတို့ စိတ်ဝမ်းကွဲရသည့် အခြေအနေသို့ မခရာကံစေချင်ကြောင်း၊ ဖခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကြီးတို့ မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ခဲ့ရင် ညီမလေးနှစ်ယောက်ပါ ဒုက္ခရောက်မည့် အကြောင်း ပါ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့မှာ သားလို ချစ်ခဲ့ရသော သူကလေးငယ် အရွယ်နှင့် မလိုက်သော အသိစိတ်မျိုးရှိလာပြီး၊ ထိုသို့သော အပြောအဆိုကြောင့်၊ ရင်ထဲတွင် အေးမြသွားရသော်လည်း လက်ရှိအနေအထားအရ ဘဝကံခေမာညီဟု ဆိုရမည်သော တူဆလေးအတွက် မျက်ရည်များ ရစ်သိုင်းလာပြီး စိတ်စိ ခိုက်ခဲ့ရသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုလည်း ပြန်လည်ပြောပြခဲ့သည်။

မောင်ဖြစ်သူအား ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုရာတွင် သူတစ်ယောက်တည်းမပြောဘဲ၊ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက် နှိပ်တိုင် သွားရောက်ပြောရန် တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

ဦးဘအေးကမူ ဦးစံထွန်းက သားနှင့်ဇနီးအပေါ် အထင်အမြင် မှားသွားစေနိုင်သလို၊ သားဖြစ်လူအပေါ် အထင်အစ်မျိုးခံစားသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် အဆင်မပြေ ဖြစ်သွားမည် ထိုသည်၊ မလိုလား။

မိစုံဖစုံ အုပ်ထိန်းသူများ ရှိပါလျက်၊ မိသားစု တစ်ကွဲ တစ်ပြား မဖြစ်သင့်ဟု ယူဆသည်။

'ခန္ဓာသေသေချာချာ စဉ်းစားဦးနေနော်၊ တို့စေတနာစဟာ သာဒနာဖြစ်သွားရင် ထိုအားလုံးအတွက် မကောင်းဘူး၊ အကျိုးလိုလို လုပ်ပေမယ့် အကျိုးမမြင်ဘဲ အပြစ်ထင်သွားရင် ခိုဆိုးလိမ့်မယ်၊ ကိုစံထွန်းက လူတစ်မျိုး၊ ဘုမ္မီးဘိုးတူ သား၊ မန္တတို့ ဖခင်ကြီးလို စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ စည်းအမိး စည်းစနစ်ကို အဓိကထားတဲ့သူ၊ မါကြောင့်လည်း မွေးချင်း ခင်မာပါတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားကို သူ့စည်းစနစ်အတိုင်း ခက် ပိုပြီး အလိုမလိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ဒုက္ခကိစ္စဟာလည်း ထင်သာထက် မလွယ်ဘူးလို့ ကိုယ်တော့ ထင်တယ်'

၈၅၀ ကျော်ပြသန်း

'ကိုဘအေးကလည်း နုကိုစွက မပြောမပြီး မတီးမပြည့်တဲ့ ကိစ္စ၊ ပြောမှတီးခွကိုဖြစ်မှာ၊ ကိုဘအေး မပြောချင်လဲ၊ ကျွန်ခဏတော့ ပြောရတော့မှပဲ'

'အေးလေ...မနွဲ့ ဒီလောက် စိတ်ဆန္ဒရှိနေမှတော့ ကိုယ်လည်း လိုက်ရတော့မှာပေါ့'

(၄၂)

ဒေါ်သိန်းနွဲ့နှင့် ဦးစံထွန်းတို့၏ ပခင် ဦးရွှေအောင်မှာ ပြိုင်ပွဲပွဲပွဲ

ဆန်စက်လုပ်ငန်း မတည်ထောင်မီက သူပိုင်ရိုင်သော လယ်ယာများမှ ဝင်ငွေဖြင့် ငွေကြေးစုဆောင်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ဦးရွှေအောင်က လယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်စေကာမူ၊ သူပိုင် လယ်မြေများကို သီးစားခံလုပ်သည့် လယ်သမားများ ဆခပင် မျှတတ ဆက်ဆံခဲ့သည်။

မိုးခေါင်၍ လည်းကောင်း၊ ရေကြီး၍ လည်းကောင်း၊ ဤတို့ထက်မကောင်းသော နှစ်များတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ကွင်းလင်း ကြည့်ရှု၍ သီးစားခံကို မျှတတ ထုတ်ပေးဆောင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးရွှေအောင်၏ လယ်ကို သီးထောက်ခံချင်
သူများ၍ သူ့အပေါ်ကိုလည်း လှေးလှေး စားစား ရှိကြ
သည်။

မြေပိုင်ရှင်ကို လယ်သမားတွေက နှုတ်လေးစား သော်
လည်း ရင်ထဲကမူ အမုန်းပွားကြသည်။ ကွယ်ရာမှာ အကြိမ်
ဆဲခံရသည်။

ထိုမြေပိုင်ရှင်မျိုးထဲမှာ ဦးရွှေအောင်မပါ။

လယ်ထေ ၇၀၀ ကျော်ပိုင်ဆိုင်သည့် ဦးရွှေအောင်မှာ
တစ်နှစ်ဝင်ငွေမှာ တစ်သောင်းကျော်ရှိသည်။

ပျမ်းမျှဝင်ငွေ တစ်လ တစ်သောင်းနီးပါးနှင့် တွက်လျှင်
ပင် ထိုခေတ် ကုန်ဈေးနှုန်းအရ၊ စားဝတ်နေရေး စရိတ်မှာ
သုံးရာထက်မပို။

ဦးရွှေအောင်က ဝင်ငွေ၏ သုံးချိုးတစ်ချိုးမူကို ခွဲကိုင်ခွင့်
နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

သူ၏ သုံးချိုးတစ်ချိုးမူမှာ ဝင်ငွေတစ်ချိုးကိုစားသောက်
နေထိုင်၍ နှစ်ချိုးကို စုဆောင်းခြင်းဖြစ်၏။

ဝင်ငွေအဆင်ပြေ၍ ဝင်ငွေများလည်းတစ်ချိုးပါ၊ ဝင်ငွေ
နည်းလည်း တစ်ချိုးပဲသုံးသည်။

ရှေးလူကြီးများမှာ အစား အသောက် အနေ အထိုင်
အစတ်အဆင် ဇီဝာမကြောင်ကြ။

ဦးရွှေအောင်ဆိုလျှင် အိမ်မှာနေထိုင်သည့်အခါ ရင်ဘတ်
ကြယ်သီးတတ်၊ တယောစုတ်ကြယ်နှင့် ပလောက်တီ လုံချည်
တျက်များကိုသာ ဝတ်ဆင်၍သည်။

ရိုးကိစ္စ၊ အလှူ အတန်းကိစ္စ သွားစရာ လာစရာ ရှိရင်
တောင် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဆိုသည့် ဟန်ပန်မချဲ့ဘဲ၊ တော်ရုံ
သင့်ရုံသာ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

ထိုခေတ်ဆ မြေပိုင်ရှင် အများစုမှာ ဟိတ်ဟန်နှင့် နေ
ဆိုင်ကြသည်။ ရိုးတိုက်ထွက် အဝတ်အထည်များနှင့် ဟန်
အိမ်ခိုသား လုပ်တတ်ကြသည်။

မြို့တုပ်၊ မြို့ပိုင်၊ ဆေးပိုင်၊ သူများနှင့် အပေါင်းအသင်
အိမ်ဆန်အစစ် သူတို့ အသိုင်း အပိုင်းထဲ ဝင်နိုင်အောင်
ငွေကုန်ကြ၊ ကျခံ၍ ပေါင်းသင်းကြသည်။

အဲသည်လို မြေပိုင်ရှင်မျိုးထဲမှာ ဦးရွှေအောင်မပါ။

ဝံသာနုရက္ခီ ဘသမား။

အမျိုးဂုဏ်ကို စောင့်ထိန်း၍ ထိုင်းတစ်ပါးသား ဆန္ဒ
ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဓာတ်အခံရှိခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

အပြောကောင်း၊ မက်လုံးပေး ကောင်းသည့် ချစ်တီ
ထန်ကျင်ရေးကို စတင်လှူဆော် ပြောဆိုခဲ့သူ။

အစဦးပိုင်းမှာ လယ်သမားများက သဘောမခံပါ။

ငွေချေးရာတွင် ချစ်တီးတွေလို ခက်ခက်ဆရာရာ ခရီး
အတိုးနှုန်းယူရာတွင် ချစ်တီးတွေလိုမလျော့ပေါ့သည့်မြန်မာ
မြေရှင်များကို အထင်လွဲ အမြင်လွဲ ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်အတွင်း ချစ်တီး
များ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည့်လယ်မြေက ၁၃၇၅၇
ကေ ရှိခဲ့သည်ဟု ကြေးဆိုင်နှင့် မြေစာရင်းဌာနမှ ပြုစု
သည့် စာရင်းပေါက်ခဲ့သည်။

၁၃၀၁ ခုနှစ်၊ ဆရာစံ၏ လယ်သမား တော်လှန်ရေး
အရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်လာခဲ့ရာ လယ်သမားအရေးတော်
ပုံကို ထောက်ခံခဲ့သော်လည်း မြေရှင်ဆိုလျှင် သိမ်းကြ

မုန်းတီးသည့် စိတ်ဓာတ်အခြေခံရှိ သူများလည်း ပါဝင်
နေသောကြောင့် မြို့ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်တွင်ပင် အခြေချ၍ ဆန်စက် လုပ်
ငန်းကို ထူထောင်ခဲ့သည်။

သူတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်ထိမှာ ဖခင်၏ စိတ်ဓာတ်
မျိုးရိုးဗီဇပါလာသူမှာ ဦးစံထွန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဦးစံထွန်းက ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးရွှေအောင်ထက် အနည်း
ငယ် အော်သည်ဟု ဆိုရမည်။

သူ့အ နှစ်ချိုး၊ တစ်ချိုးသမား။

ဝင်ငွေ၏ တစ်ဝက်ကိုသာ သုံးသည်။

စည်းကမ်းစနစ်ကြီးသည်။

လုပ်ငန်းခွင်တွင် တပည့်လက်သားများနှင့် မျက်နှာလှုံ့
စစ်မထား၊ ကိုယ်တိုင် အနီးအပ် ကြပ်မတ်၍ တချို့ ကိုယ်
ဆိုင် လုပ်မှု ဖြစ်မည့် လုပ်ငန်းကိုစွဲများကို ကိုယ်တိုင် ဝင်
ထုပ်သူ ဖြစ်သည်။

သည်လို စည်ကမ်းစည်းစနစ်ကြီးသည့် ဖခင်ကြီးနှင့်
သည်ခေတ် လူငယ် စရိုက်အထာရှိသူ သားဖြစ် သူတို့မှာ
သဟဇာတဖြစ်ဖို့ အစေးကပ်ဖို့ မလွယ်။

မင်းသူက ဖခင်ကြီးအပေါ် ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည့်
အကြောင်းက လက်ခံရနေသည်။

သည်အကြောင်းကိုလည်း မိခင်ဖြစ်သူအား ဖွင့်ပြော
ထားခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ဝင်းက သူမ၏ အချစ်တော် သား
ဖြစ်သူနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့ အကြားတစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့
ပြဿနာဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး သားဖြစ်သူအား ဦးလေး
များထံသို့ ပို့ထားရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့...

ဦးဘအေးနှင့်ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့ ဦးစံထွန်းအလုပ်နားသည့်
ညဘက်အချိန်တွင် ရောက်လာကြသည်။

ဦးဘအေးနှင့်ဦးစံထွန်းတို့မှာ ဒေါ်သိန်းနွဲ့နှင့်ဦးဘအေး
တို့ မရခင်ကထည်းက ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့ သူများ ဖြစ်
သည်။

လူကြီးပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်အထိ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်မှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမပျက် ရှိကြသည်။

ဦးဘအေးက လာရင်းဆွဲကြောင်းကို အခက်နေသဖြင့်
အလွှာပထလွှာပ၊ ဟိုအကြောင်း၊ ဘည်အကြောင်းများ
ပြောရင်း စကားလမ်းကြောင်း သွယ်နေသည်။

စိတ်မရှည်နိုင်ဖြစ်နေသူ ဒေါ်သိန်းနွဲ့က သူတို့နှစ်ယောက်
ပြောနေသည်များမှာ တော်တော်နှင့် လိုရင်းမရောက် ဖြစ်
ဘော့မည်မို့ လာရင်းကိစ္စ ပြောဖြစ်အောင် ကြားဝင်လိုက်
ရသည်။

'ဒီလိုကွယ် ငါ့မောင်ရဲ့ မေတို့လာတဲ့ကိစ္စက...'

ဟု အစချီ၍ မင်းသူ စိတ်ပြေ လက်ပျောက်စေရန်နှင့်
အလုပ်လုပ်သည့် အလေ့အကျင့်ရရှိစေရန် မောင်သန်းထူး
ထံ ဇနီးမောင်နှံ ပို့ထားရင် ကောင်းမလားလို့ လာရောက်
တိုင်ပင်ရသည့် အကြောင်း၊ ရတနာကုန်သည် အပြောမျိုး
ဖြင့် စကားလှူဆောင် ပြောပြလိုက်သည်။

သို့ စကားမူ ဦးစံထွန်းက စကားပရိယာယ်မသွယ်၊ သူ
အဘောထားကို တိုရှင်၊ လိုရင်း၊ တဲ့တိုးပြောချလိုက်သည်။

'နေပါဦး မမရှဲ့၊ ကိုယ့်အဖေ တစ်ယောက်လုံးရှဲ့ လုပ်
ငန်းခွင့်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး၊ ဟိုပို့ ဒီပို့လုပ်ဖို့
လိုသေးလို့လား၊ မမတို့ကြောင့် ဒီကောင်ဘဝရှေ့ ရေးဟာ
ရှင်လေးစရာ ဖြစ်သိမ့်မယ်နော်၊ မမတို့ အစီအစဉ်တွေက
လမ်းမကျဘူး'

'ဒီလိုလည်း တယ်ဟုတ်ပါမလဲ ခောင်စံထွန်းရယ်၊ ယို
ကော်င်မလေးနဲ့ ကိုစွကလည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊
ခုလောလောဆယ် သူလည်း စိတ်ထွေ နေမှာပေါ့၊ သူ
အတွက် မင်းလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင်
တို့က စီစဉ်ရတာပေါ့'

ဦးဘအေးကလည်း ဒေါ်သိန်းနွဲ့ သံယောင် လိုက်ပြီး
နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်အောင် ဝင်ညှိပေးသည်။

ဦးစံထွန်းက သူတို့ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး ပြုံးနေ
သည်။

သူ၏ အပြုံးမှာ ကြည်သာသည် အပြုံးတော့ မဟုတ်၊

မထီသေးစားပြုံးလိုက်သည့် ခန်းခနဲအပြုံး။

တစ်နည်းအားဖြင့် မကျေနပ် ကြောင်းကို ပြသသည့်
အပြုံးဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

'ကျွန်တော် ဒီအကောင်ကို ပစ်ပယ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး
နော်၊ တစ်နေ့ ဟောစီ ကျွန်တော် ထူးထောင်ထားတဲ့ လှုပ်
ငန်းကြီးကို ဆက်ခံလုပ်ကိုင်ရမယ့် သားတစ်ယောက် အဖြစ်
ထင်ထားတာပဲတယ်၊ ခု သူ့က ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ဆန္ဒ ကို
မဖြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့ သဘောကို ပြုလာမှတော့ ကျွန်တော်
ကလည်း ပြုတိရတော့မှာပေါ့၊ ဒီလိုမဟုတ်လား'

'ဒီလိုလည်း တယ်ဟုတ်ပါမလဲကွယ်'

ဦးစံထွန်းက အစ်မဖြစ်သူ စကားမဆက်သေးခင် လက်
တာပြလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် ဘိုဘိုပဲပြောမယ် မမ၊ သူ့အယ်ဆီကိုမထုတ်
ရောင် ဓာပဲလုပ်လုပ် နောက် ဘဝဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာတွေ
ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝ မသက်ဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်နာမည်
အသုံးပြုခြင်းကိုလည်း ကျွန်တော်လက်မခံဘူး၊ အဲဒါ သူ့ကို
သဘောပေါက်အောင်ပြောပြီး မမတို့ ဆက်လုပ်စရာရှိတာ
ဆက်လုပ်ကြပါ'

ဦးဘအေးကလည်း ဘာမှဝင်ပြောတော့

ဦးစံထွန်း၏ သဘောထားမှာ လုံးဝ ပြတ်သွားပြီဖြစ်
သောကြောင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

၁၄၀ ကျွန်မြသန်း

နေ့စက်ရှက်တွင် ဒေါ်သိန်းနွဲ့က မောင်အငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ကိုသန်းထူးအား စာရေးပြီး မှာလိုက်သည်။

မင်းသူကိုတော့ သူတို့အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်းကလည်း ခုမှပဲ စားနိုင်အိပ်နိုင်ရှိလာသည်။

မကြာခင် ကိုသန်းထူး ရောက်လာသည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က အကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံပြောပြ၍ မင်းသူကို အပ်ထည့်လိုက်သည်။

ကိုသန်းထူးက အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးစံထွန်းအနေဖြင့် သည်အောက်ထိ တင်းမာသည့် သဘောထားမျိုး မထားသင့်ကြောင်း၊ သဘောထားရှိသည့်အလျောက် မင်းသူအား လူ့တာဝန်ယူမည့်အကြောင်း အစီမံဖြစ်သူအား ကတိပေးသည်။

ထိုသို့ ပြောပြမှု ပြီးနောက် အစ်ကိုဖြစ်သူအား ထူးရောက်တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်၍ ရတနာရုံရှိသည့်အလျောက် မင်းသူအား သူ့ခေါ်ထားမည့်အကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

ဦးစံထွန်းက ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ အထွေအထူး မပြောဘဲ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဖြင့် ကိုသန်းထူး၏ စီးပွား

ရေးလုပ်ငန်းကိုဝန်းအကြောင်းကိုသာ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပြောလိုက်သည်။

ဦးသန်းထူးက သူ့အဝေးပြေးကားတစ်စီး ဝယ်လိုက်သည့်အကြောင်းနှင့် လုပ်ငန်းစမ်းသပ်ပြီး စတင်လုပ်ကိုင်နေသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

‘နေပါဦး...ကားလုပ်ငန်းနဲ့မင်းနဲ့ဘယ်လိုမှမသက်ဆိုင်ဘဲ ဘာလို့ ကားဝယ်လိုက်ရတာလဲ’

‘ဒီလိုအစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ဇီအားက တခြားလူရဲ့ကား မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုတင်အုံးကြီးရဲ့ကားပဲ’

ကိုတင်အုံးဆိုသူမှာ သူတို့မြို့သား၊ ဦးစံထွန်းထို့နှင့် ငယ်ပေါင်းတွေ၊ ကိုတင်အုံးမိဘတွေက သာယာဝတီခရိုင်နှင့် ပေါင်းတည်၊ ဆင်မြီးဆွဲ၊ ဆဲကုန်း၊ ပုတီးကုန်း စသည့် နယ်မှ ဆန်များကို ရန်ကုန်သို့ သယ်ယူပို့ဆောင်သည့် ကားလုပ်ငန်းကို အစဉ်အလာအရ လုပ်ခဲ့သူများဖြစ်သည်။

မိဘများမရှိသည့်နောက် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ ကိုတင်အုံးက ထိုလုပ်ငန်းကို ဆက်ခံလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ခေတ်အမြင်၊ ခေတ်အတွေးအခေါ်ရှိသူ ကိုတင်အုံးသက် ထင်တွင် အကဲ(စ်)အေ၊အမ်၊ဘီ အဖွဲ့မှ ကြိတ်ခွဲဆန်များ အသိုသိုလှောင်ရုံသို့ ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းကို ကိုတင်အုံးက ထန်ဆွဲရခဲ့သည်။

ကိုတင်အုံးက အပေါင်းအသင်း ဆန်ဝင်သူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ပုလိမန်အမတ်များ၊ အကဲ(စ်)အေအမ်ဘီမှ အာဇာနည်သို့ ဇုံမန်နေဂျာများနှင့် တွဲပြီး အမှန်အတန်မှ တွေ့ကြုံအဖန်တီးပေးရန် တွေးခေါ်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

မိမိအလက်အက်အထက် ပို၍ လုပ်ငန်းအခြေအနေအောင် ပြင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။

တစ်ဖက်က စီးပွားရေးဖြစ်ထွန်းလာသလို နိုင်ငံရေးနှင့် အဆက်အသွယ်လောကနယ်ပယ်တွင် ဝင်ဆန့်လာသည့်အလျောက် ထရပ်နှင့် လောင်းအစားလည်း တွေ့စပ်လာသည်။

ပထမတော့ အပျော်

နောက်တော့ စီးပွားရေးထုတ်ကုန်ပြီး လက်ကြီးလာသည်။ ခြေလှမ်းကြလာသည်။

ခြေလှမ်းကြလာသည်အလျောက် နန်ကုန်ဝိုင်းကြီးတွေ အထိ တက်ခဲ့သည်။

လောင်းကစားဆိုတာက အနိုင်ထက် အရှုံးဘက်သို့ ပို၍ အလေးသာမြေရှိသည်။

နွဲသမားပါးလို ပိန်လိုက်ဖောင်းလိုက် နိုင်တစ်လှည့် ရှုံးတစ်ခါဆိုသည်မှာ အပြား

တကယ်လက်တွေ့က အဖောင်းနည်း၍ အပိန်များသလို၊ အနိုင်ကျ၍ အရှုံးများသည်သာရှိသည်။

လောင်းကစား တူသည် မာထိမဆား၊ အထိနာသည်သာ ဖြစ်သည်။

သည်ကြားထဲ အမှန်အကန် မတုတ်ဘဲ အကြံအဖန်နှင့် အလျင် ပါသမျှ ပြောင်ပြီသာမှတ်။

လောင်းကစားနှင့် အကျိုးပေးသူမှာ အကြံအဖန်သမား အသာဖြစ်သည်။

ခြေလှမ်းစိတ်လျှင် အထိနည်းသည်။

ခြေလှမ်းကျလျှင် အထိများသည်။

ဘဝသက်တမ်းတွင် လောင်းအစားနှင့် တွဲစပ်မိသူတိုင်း
ဘဝပျက်ကိန်းနှင့် ကြုံရစေမြဲရှိကြသည်သာ။

ခြေလှမ်းကျလာသည့် ကိုတင်အုန်းမှာ ခေတီစုနှင့်
အပြောင်းအလဲဖြစ်လာသည့်အချောက် လှုပ်ငန်းပိုင်းလှည့်
ပတ်မှုမှာ အဆင်မချောဖြစ်လာသည်။

သို့တစေ... လောင်းကစား အချိန်ကိုမူ ရပ်တန့်လိုမူ
တော့။

ငွေမြဲငွေနှင့်လိုက်ပျင်းမှု နစ်သည်ထက်နစ်လာသည်။
ဝိန်းရွှေပေါင်စရာ မကျန်တော့။ စီးပွားရေးလှုပ်ငန်းခွင်
ကားသုံးစီးကိုပါ ပေါင်ရသည်။

‘အဲဒါပဲအစ်ကိုရေ... ကျွန်တေ့ဘီပေါင်ထားတဲ့ကားထဲ
မရွေးနိုင်ဖြစ်ခဲ့တာထဲနဲ့ အောက်ဈေးနဲ့ အတင်းထိုးပေးတဲ့
ကိုတင်အုန်းကို အားနာပြီး ယူလိုက်ရတာပဲ။ ခုတော့လှုပ်ငန်း
အစပျိုးတုန်းပဲခွဲသေးတယ်။ တွက်ကိန်း၊ သိပ်မကိုက်သေး
မယ့် အရှုံးတော့မရှိသေးဘူး’

ကိုသိန်းထူးက သူ့ထားလှုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်လာသည့်
အကြောင်းကို ဤသို့ပြောပြခဲ့သည်။
သူ့အပြန်မှာ မင်းသူ့ကို သူနှင့်တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင်
ခဲ့သည်။

သူက တူဖြစ်သူကို ဆန်စက်လှုပ်ငန်းခွင်မှာ သင့်တော်
အလို လှုပ်ကိုင်စေ၍ ကျူရှင်တက်စေပြီး ပြင်ပမှ ဆယ်တန်း
စားပေးပွဲဖြေဆိုခိုင်းမည့် ရည်ရွယ်ချက် ထားရှိခဲ့သည်။
ထားလှုပ်ငန်းနှင့်ဆက်နွယ်ပတ်သက်စေမည့်ရည်ရွယ်ချက်
ထားရှိခဲ့။

သို့တစေ... ရည်ရွယ်သည်အ တစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာသည်အ
တစ်ဖုံ ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့သည်မှ...။

ကြီးတော်ဖြစ်သူကလည်း သူ့အတွက် ဝယ်ထားသည့် အဝတ်အထည်များနှင့် ငွေငါးရာအပြင် ကိုသန်းထူးဇနီးကို ပေးဖို့စာတစ်စောင်ပါ ပေးလိုက်သည်။

‘အစေအရာရာ အဆင်ပြေပါစေလို့ ကြီးကြီးဆုတောင်း’

ကြီးကြီး၏အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

သူ၏ရင်တစ်ခုလုံး ပူခလောင်ပြီး ဆို့နစ်နေသည်။

ဖောက်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော ခံစားမှုဝေဒနာကို ထဲထဲ ဝင်ဝင်ကြီး ခံစားလိုက်ရပါပြီ။

ဇာတိနှင့်မရဏမှာ မဝေးသောခရီးပါ။

ရုညရွာ၊ ထွေးပြား မနေမနား သွားရဦးမည့် ဘဝ သံသရာခရီး တယ်သို့ရှိလိမ့်မည်ကိုမူ...

(ခြောက်)

မိခင်နှင့်ကြီးတော်တို့မှာ မျက်ရည်လည်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့မှာလည်း မျက်ရည်ရစ်သိုင်းလျက်။

မိခင်ကြီးက သူ၏ဆက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆို့နစ်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည့်အခါ ခွဲခွာခြင်းမူ မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ရသည်ထိုင် ပုံတင်ထပ်လျက် ဖြစ်သည်။

‘သားရယ်...လိမ္မာစမ်းပါ၊ ဓမ္မေအသက်ရှည်ရှည် ဟာ သားအပေါ်မှာ ထည်ပါတယ်’

စက်ရုံဝင်းထဲမှာပင် သီးဆန် တုံငယ်လေးဆောက်ပြီး
နေထိုင်သည်။

သူ၏ စားရေးသောက်ရေးကို ဦးသန်းထူးအိမ်ထဲ မိသား
စုကဖွယ် အိမ်သားများနှင့်အတူ စားသောက်စေသည်။

ဦးသာခင်အတွက် လိုအပ်သော အသုံးစရိတ်များကို
လည်း အမြဲတစေမေးမြန်း၍ ပေးခဲ့သည်။

ဦးသာခင်ကလည်း လခစားလုပ်သားသဘော သတ်မှတ်
လစာဟူ၍ မတောင်းခဲ့။

မိသားစုသဖွယ် လုပ်ကိုင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဦးသာခင်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်သည် ထောင်ထောင်တည်တည်နှင့်
ကျန်းမာရေးထောင်းနေဆဲ။

သူ၏ချက်နှာပေါ်တွင် နှစ်လိုဖွယ်ကုအပြုံးရိပ်မှာ အစဉ်
ထစဝရ ထင်ဟပ်လျက်ရှိနေသည်။

ဆလုပ်သမားများကို အုပ်ချုပ်ရာတွင် နိုင်နိုင်နင်းနင်း
ရှိသလို လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဆလေအလွင့် အပျက်အစီး မရှိ
အောင် ကြပ်မတ် ထိန်းကွပ်နိုင်သည်။

ဦးသန်းထူးကိုယ်တိုင်က ဦးသာခင်ကို ဆလုပ်သမား
အစ်ယောက်လို မဆက်ဆံ။

ဆွေရင်းမျိုးချာ ဦးလေး တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့
သည်။

ဦးသာခင်က သူ့အား လုပ်ငန်းခွင် သဘောသဘာဝကို
ပြောပြောဆိုရာတွင် ဝတ်ကျွေးထန်းကျောသဘော မဟုတ်မူဘဲ
စေ့စေ့ပိုင်ပိုင် နန်းလည်အောင် ပြောဆိုပြုဆခဲ့သည်။

တစ်ဆယ့် မကြွေးသေး။ ဦးသာခင်နှင့် မင်းသူတို့မှာ
အပြောအဆို အဆက်အဆံ ချောမွေ့၍ သူကလည်း တရို
တသေ တလေးတစား ဆက်ဆံခဲ့သည်။

သူက ဦးသာခင်ကို အဘလိုခေါ်သည်။

ဦးသာခင်က လူ့ကို နှာမည်မခေါ်၊ ဧါတူကြီးဟု
ခေါ်သည်။

စင်းသူမှာ ကြို့ပင်စောက် ရှေ့ဖော်အတည်းက စက်ဝင်း
ပြင်ပသို့ သွားသွားလာလာမလုပ်။

အပေါင်းအသင်းလည်း မထား။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နှစ်ဆေးသက်သာနေထိုင်ခဲ့သည်။

ဦးသာခင် မြို့ထဲထွားလာ၍ အခါတွင်သာ ဦးသာခင်နှင့် မြို့ထဲလိုက်သွားပြီး သူ့အတွက် ဖိစားသည်များကို ဝယ် ခြမ်းသည်။

ဦးလေး၏ မြို့ထဲသွားချင်ရင် သူ၏ ငှက်ဘီးယူသွားဖို့ ပြောထားစေမယ် သူက အသွားအလာမရှိဘဲ စက်ဝင်းထဲ မှာသာ နေခဲ့သည်။

ထိုသို့နေခဲ့ရာမှ ကန်လကျော် နှစ်လတိုင်း အရောက်တွင် အလုပ်လေးချိန်များ၌ ဦးလေးတို့အိမ်မှာထက် ဦးသာခင် အိမ်မှာ အနေများခဲ့သည်။

ဦးသာခင်က စစ်စုတတ်။ သူ့အကြောင်း ထားထား ညာညာလည်း အမေးအမြန်းမရှိခဲ့။

သူ့ကိုတော့ အထောင့်လေး ခင်မင်ရင်းနှီးပုံပြခဲ့သည်။

ထိုရင်းနှီးမှုကို အခြေခံပြီး သူကသာ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ရသည်။

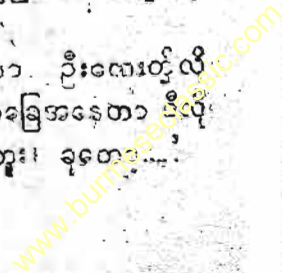
သူတို့ ဦးသာခင်ကို သူ့ကြိုပင်ကောက် ရောက်လာမှ သည်အကြောင်းကို အတော်ကြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြခဲ့ ထည်။

ပခင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အမြင် ကြည်မလင် ပို့ရပုံ များကိုပါ ဖွင့်ဟပြောခဲ့သည်။

ဦးသာခင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်ပြီး လူ့ ဘဝတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့် သဘောထားများကို သာ စောဆောင်စရာ အကြောင်းများကို ပမာပြု၍ ပြောပြခဲ့ သည်။

ငါတို့ကြီးက အထက်ကလည်းပေါ့၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ ကလည်း နည်းတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ယူကျုံးစေ နာကြည်း ခံစားမှုတွေဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး။ ကြီးမား ဆန်းပြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်လည်း မထုတ်ပါဘူး။ ဘဝခရီးကြောင်းမှာ လင်ဝန်းစာယူစရာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်ကြောင်းလေး တစ်ခုပဲဖြစ်သော သဘောပူလိုက်၊ ရှေ့ ငင်းဘဝခရီးရဲ့အတွေ့ အကြုံတွေထဲမှာ အထောင်း အဦး ချိန်တဲ့ပြီး ထပ်တွေ့စရာ တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။

ခါပေပေ့ အတုထု... အဖေကသာ ဦးလေးတို့လို သဘောထားမျိုးထားခဲ့ရင် ကျန်တော့အခြေအနေတာ ဒီလို မိတ်ထိုင်ခိုက်တာမျိုး ခံစားရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒုတော့...

မင်းသွက် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောသော့ဘဲ
စက်ဝင်းထဲရှိ ခညောင်ပင်ကြီးကို ဝေးကြည့်နေသည်။

'ဗီမာ ဝါတူကြီး၊ မိဘဟာ မိဘပဲ၊ မိဘဟာ ထားသမီး
အဖော်မှာ ဘယ်ခော့မှ မကောင်းမထင်၊ မကောင်းမမြင်
တတ်ကြဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း သားသမီးအပေါ်မှာ
မုန်းစိတ်ပွားရိုး ထုံးစံမရှိဘူး၊ စိတ်မတွေ့တဲ့အခါ၊ စိတ်
အလိုမကျဖြစ်တဲ့အခါမျိုးမှာသာ တင်းမာတဲ့ သားဘာထားနဲ့
ဆက်ဆံသတ်ကြတယ်၊ နောက်ဆုံး ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊
မကောင်းသည်ဖြစ်စေ မိဘအပေါ် ပြုမူတဲ့စိတ်မျိုး ဘယ်
တော့မှ မပေးနဲ့၊ အထင်အမြင် မကြည့်လင်တာမျိုး မဖြစ်
စေနဲ့၊ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်မှာ ကံထိုက်တယ်၊ မင်းအဖေ
ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်း ။ လူ့ခွစာလို အပြောအဆိုခံခဲ့ရတဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ'

ထိုသို့ပြောလာသဖြင့် မင်းသွမ္မာ တော့တကြဖြစ်သွားရ
သည်။

'အဘဏ၊ အဖေ အကြောင်းကို သိခဲ့တာကိုး'
'သိတာပေါ့ကွာ၊ ဝါတူကြီးရဲ့ အဖေတင်မကဘူး၊ အဘိုး
ကိုပါ သိခဲ့တယ်၊ အဘဏ မင်းအဘိုးလက်ထက်ကတည်းက
သူတို့နဲ့ အဆက်အသံရှိခဲ့တာကိုး၊ အဲဒီတုန်းကတော့ အဘဏ
နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလေ'

ဦးသာခင်အ ပြောလက်စ စကားကို ထိုနေရာတွင် ရုပ်
ဆိုင်ပြီး မြင်ကွင်းရှိရာဘက်သို့ အကြည့်ကို စူးစိုက်ထား
ချက်...

ဦးသာခင်၏ စိတ်အစဉ်မှာ အတိတ်ဘဝဖြစ်စဉ်များဆီသို့
ပြန်လည်လွင့်မြောနေဟန်ရှိသည်။

သူကမူ အဘ၏ နှုတ်ဖျားမှ ဆက်လာမည့်စကားများကို
ငဲ့လင့်ရင်၊ အချိန်ကို သည်းခံ၍ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။

အတန်ကြာမှ အဘ၏နှုတ်ဖျားက စကားဆက်သံ ထွက်
လာသည်။

အဘဦးသာခင်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့် စကား
ဆက်များမှာ သူ မျှော်လင့်နေသည့် စကားဆက်မဟုတ်။

မူလပြောနေသည့် အကြောင်းအရာနှင့် မသက်ဆိုင်။

အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်။

'တရားသဘောအရတော့ အတိတ်ကိုလည်းမတွေးခေါ်နဲ့၊
အနာဂတ်ကိုလည်း လှမ်းမခမျှာနဲ့၊ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်ကြည့်၊
အဲဒီလိုဆိုကြတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အတိတ်ကို

၈၅၆ ကျော်မြသန်း

မေ့ပို့ဆိုတာအလည်း အခက်သားအလား၊ ကဲ.....ဝါတူကြီး
နောက်နေ့မှ ဆက်ကြရအောင်

သူ၏ဆန္ဒ မပြည့်စေမယ် ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ဆုံစည်းထို
သည့် အဘကို ဆက်လက်၍ အနှောင်အယှက်မပေးသင့်ဘဲ
အဘကို နှုတ်ဆက်ပြီး တပြန်ခဲ့ရသည်။

အဘဦးသာခင်၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်အကြောင်း...

အဘ၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစိန်အုပ်မှလည်း သူတို့အဘိုးထို
ပင် လယ်ဧက ဝါးဆူးကျွဲ ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေပိုင်ရှင်ကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သားသမီး ဝါးဆောက် ထွန်း ကား ခဲ့သည့် အနက်
ထောက်ကြီးလေးဆို၍ ဦးသာခင်တစ်ယောက်သာ ပါသည်။

အကြီးဆုံး သမီးဦး၊ နောက် ဦးသာခင်မှာ ဒုတိယ
မြောက် သားယောက်ျားလေး။

ဦးစိန်အုပ်၏ မင်းသူတို့အဘိုး ဦးရွှေအောင်လိုမဟုတ်။
လယ်ထောက်ဓမ္မစားကို အလျှော့အပေါ့မရှိ၊ ပြည့်ပြည့်
တင်းတင်း ယူသည်။

မိုးခေါင်တာ၊ ရေကြီးတာ၊ လယ်ဖျက်တာ သူနှင့်မဆိုင်။
သီးထောက်ခ အပြည့်အဝ ရရှိရေးကိုသာ သူနှင့်ဆိုင်သည်
ထို သားဘာထားသူ။

ဦးစိန်အုပ်၏ညီ ဦးစိန်တုတ်က သူကြီး။

အဲသည့်အချိန်အဝါနှင့်သူ လုပ်စေမှုသီးစားခ လယ်သမား
တွေ ခံကြရသည်။

ဦးစိန်အုပ်က အနာအထိုင်လည်း ထည်ခါသည်။

အိမ်မှစ ဓာတ်စက်နှင့်။

ထိုးခတ်က အိမ်မှာ ဓာတ်စက်ဝယ်နိုင်သူက လက်ချိုး
ပြီး ရေတုက်လို ရအောင် နည်းသည်။

၀၅၀ ကျော်မြသန်း

မထင်မှတ်ဘဲ ၁၅၉

တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ သာခင်ကိုလည်း အလွန်
အကျွံ အလိုလိုက်သည်။

သာခင်၏ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းပျင်းသည်။

ဦးစိန်အုပ်က သားကျောင်းမသွားဘူးဆိုလည်း နေပေး
လမား။

သူတို့မှာ လယ်ကေ ဝါးစားကျော် ပိုင်သည်။

ငွေတိုးချေးသည်။

တိုက်ခံနှင့်ထပ်အိမ်နှင့် နေနိုင်သည်။

စာမထုတ်ကော အကြောင်းသွား။

သားဖြစ်သူ ဘဝတာအတွက် တစ်သက်စာ ပူလုံသည်
ကတော့မူပြီး သားကို အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

ဆရာစံခေါင်းဆောင်သည့် လယ်သမား အရေးတော်
ကလေး—

လယ်သမားတွေ ဆော့နုလုံးနာသည့် ပြေရှင်ကြီးတွေ
မှာ ဦးစိန်အုပ် ထိပ်ထပါသည်။

မြို့ပေါ်ကို အစောဆုံး တက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ဦးရွှေအောင်တို့လို ဆေးအေးဆေးဆေး ပြောင်းရွှေ့ခဲ့
ရသူတွေက။

တက်သုတ်ရိုက်ပြီး အသောကမြော ထွက်ခဲ့ရသည်။

ငွေကြေး ကြယ်ဝမှု၊ ညီဖြစ်သူ သူကြီးအချိန်အဝါနှင့်
ခာနထောင်လွှားခဲ့သူ ဦးစိန်အုပ်မှာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်
သိသမို၊ လည်ကုတ်ပေါ် ခားချက်မဝခင် မြို့ပေါ်သို့ တက်ခဲ့
ရသည်။

မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်၍ အခြေမချတော့။ မြို့ပေါ်မှာပင်
အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူ၏ တောနှင့်မြို့အနီးအတိုင်ကွာခြားမှုကြောင့်
မြို့ပေါ်မှာပင် နေချင်သည်ဟု အတင်းအကျပ် ပူဆာသည်၏
တစ်ကြောင်း၊ မြို့အလယ်ကြောမှာ မြေဝယ် အိမ်ဆောက်ပြီး
အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည်။

သာခင် ဆရွယ်ရောက်စပြုလာပြီး

ဟုတ်တိပတ်တိ ကျောင်းခနေ၊ လေးတန်းပင်မအောင်ဘဲ
ကျောင်းသားဘဝကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

မိဘကလည်း တောင်ဘောင်ထည်ထည်ရှိ၊ မိဘ၏ အလို
လိုက်ခြင်းကိုခံရသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆောင်းပေ ညွှန်ပေ
ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ဘော်ကြော့နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဇိတ်ထဲတွင် ဝါးကျပ်မျိုး၊ တစ်ဆယ်မျိုး ငွေကြေး
ဘယ့်ဘာမှမပြုထိ။

ငွေတစ်ကျပ်ကို အဘော်သုံးယူရသည့် ခေတ်ကာလ၊
ရွေးတောင်ပိုးလုံချည်ကို ခါးစာမချ။

သူ့သွားရင် နောက်တော်ပီ သုံးလေးယောက် အမြဲပါ
သည်။

အဲသည်တော့လည်း မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ ဖြစ်နေသည်
ပေါ့။

ပခင်ဖြစ်သူက တစ်လွဲဆံပင်ကောင်းသူ။

သားဖြစ်သူ အဲသည်လို နေထိုင်သည်ကို မနောကြည်ပေး
သဘောတူနေသူ။

လိုက်လည်း လိုက်ဖက်ပါပေ့ဟု ဆိုရမည့် သားအပ။

လူပျိုပေါက် မျက်လုံးဝေ့စားသည့် အရွယ်။

တင်မာရီကို မျက်ဝိသွားတူသည်။

တင်မာရီ အဖေစာ မြို့အုပ် ရုံးစာရေး။

မြို့ငယ်တစ်မြို့တွင် မြို့အုပ်ရုံးစာရေးကြီးအဆင့်မှာအထိုက်
လျောက် အရေးပါသည်။

တင်မာရီ အစ်ကို အေးမင်းက ဆယ်တန်း။

တင်မာရီက ရှစ်တန်း။

သူက လေးတန်းမအောင်သေးသူ လုပ်ဖား၊ လုပ်ယား
အား။

သူက တင်မာရီကို မျက်စိကျသည်။

သူ့နောက်ပါ တွေ့အမြောက်ထိုးပင့်ဆော်လိုက်ပေးသည်။

တင်မာရီကို စာလိုက်ပေးသည်။

တင်မာရီက လက်မခံ။

ဇာတ်ဇာတ်ကြ မဟုတ်သည့် အေးဆက်သူ တင်မာရီက နှစ်ပဲ ငဆမပြောဘဲ သည်လိုမလုပ်ဖို့ အေးအေးဆက်သား ပင် ပြောခဲ့သည်။

တင်မာရီနှင့် ကျောင်းသွားဖော် သုံးယောက်ထဲက မစော ခင်မာ ဇာတ်ဇာတ်ကြသမား။

နှစ်ပဲ ငဆမကားများပြောပြီး သခင်လက်ထဲက စာတို ဆွဲယူ၍ ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သာခင်က ရှက်သည်ရွက်၊ ခေါ်လည်းပူပြီး မစောခင်က ရှိုးခိုင်းပျံ့ပျံ့ နှုတ်လန့်ဆုံးပြီး လက်ဖြင့်ရှယ်လိုက်သည့် အခြေ အနေအထိ ဖြစ်သွားသည်။

အတူပါလာသူ ဆောင်သော်က အဆွဲမြန်လိုက်လို့ မဖြေ သင့်သော ပြဿနာနှင့် သီသီလေး လှဲသွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သွားလာနေသူတချို့ လည်း တွေ့သွား သည်။

မြို့စာလယ်ငယ်မို့ ထတင်းဆပျံ့မြန်သည်။

ထိုသို့ မနက်ပိုင်း ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ညနေဘက်တွင် ဘောလုံးကန်မှပြန်လာသည့် တင်မာရီအစ်ကို အေးမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားတော့သည်။

အေးမင်းတို့ကနှစ်ယောက်၊ သူတို့က လေးယောက်။

အေးမင်းက သူ့နှမဖြစ်သူကို မနက်လေ့ နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက်မပေးဖို့ တောင်းပန်သည့်သဘော မဟုတ်စေ ကာမူ တောင်းပန်သည့် လေသံနှင့် အေးအေးဆက်သား ပြောခဲ့သည်။

သူက အမောက်ထောင်ပြုသည့် စကားလုံးသုံးအနှုန်း များဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘက်က ခံသာအောင် ပြောပါလျက် သူ့ဘက်က ခံသာသော စကားလုံးများ သုံးလာတော့ လူငယ်ချင်းပဲ ဆည်ဘက်ကလည်း ဘယ်နေလိမ့်လော့။

လူဆိုတာ တူဆုတန်ဆုကိုလုပ်ရဘယ်ကွ၊ မတူဆု မတန် ဆုကို မလုပ်ရဘူး။ မင်းကိုယ်မင်းလည်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဘာ ကောင်လဲလို့ စကားပုံရှိဘယ်ကွ၊ အမဲရိုးက ဟင်းစိုးမှ အားမနာဆိုတာ၊ မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ စကားပုံပဲ။

နောက်ထပ် မင်း အနှောင့်အယှက်ပေးရင် ငါနဲ့တွေ့မယ်
ဒါပဲ'

'ငါကလည်း မင်းနှမနဲ့ တူရုံတန်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ လိုတယ်
တောင် လွန်နေသေးတယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာ
ငါ့ဖိနပ်အောက်ထဲ ဖုန်မှုန့်လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ စိမ်လို့က
နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းနှမပါးဒေါ်မှာ ငါ့နှာခေါင်းထုပါ
ပေးလိုက်မယ်'

'ဟေ့ကောင်... မင်းအားပြောက တော်တော်လွန်တာပြန်
နော်'

'လွန်တော့...'

'လွန်တော့...ဒါပဲပေါ့ကွာ'

အေးမင်း၏ လက်သီးချက်မှာ သစ်ခင်၏ မေးရိုးပေါ်သို့
တည့်တည့်ကြီး ကျရောက်သွားသည်။

ခွပ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ သာခင်မွှာ နေရက်သို့ လန်ထုတ်
သွားသည်။

လေးယောက်နှင့်နှစ်ယောက်ပိုက်ပုံမှာ အမြင့်ဆုံးအရှိန်နှုန်း
ရောက်တော့မည့်ဆဲဆဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှထွေသွားနှင့် ဖျန်ဖြောင့်

များကြောင့် လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်တော့မည့် အခြေအနေကို
အချိန်မီ ယန့်တားနိုင်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရန်ပုံဆည်းက နှစ်ဖက်မီတုများ
နားသို့ ပေါက်ကြားသွားသည်။

အေးမင်း၏ ဖခင် ဦး သန်း စော က သားဖြစ်သူအား
ပြစ်တင်စကားပြော၍ ရန်ရန်ချင်းမတုံ့နှင်းရန် ဆုံးမစကား
ပြောကြားခဲ့သည်။

ဦးစိန်အုပ်ကတော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ သူများထိုးတားကို ခံလခ
ပေါ်လာလို့ သားဖြစ်သူအား ခကျေမနပ် ပြစ်တင်စကား
ပြောခဲ့သည်။

လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးသားက သာမဟုတ်တဲ့ စာရေး
စော်ကားတာကို ခံလိုက်ရတာဟာ မင်းညိုလို့ပါ၊ ဒါ
စာရေးသားကို သူဌေးသားက မှတ်လောက် သာ မမြဲရှိကြ
မှီသွားအောင် လက်ကုံးပြန်ရမယ်၊ ငါပြောချင်တ မြေဒေသ

ဦးစိန်အုပ်က သားဖြစ်သူကို ဆုံးမစကားမခေါ်
ဆုံးပင်တော် စကားဖြင့် သားဖြစ်သူ စိတ်ခိုင်ခံ့ပန်လျှင်
ခွန်ပင်လုပ်ပေးလိုက်သည်။

'ကျွန်းဘော် ဝံ့ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်းဘော်ထံ ရန်ပုံ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖောက်လှားတဲ့ သူတို့ မြို့သားတွေက ဖျန်ဖြေသလိုလိုနဲ့ ကျွန်းဘော်ကို လက်တုံ့ မပြန်နိုင်အောင် ကူညီကြလို့ ကျွန်းဘော်ထံ တစ်ဖက်သတ်ခံလိုက်ရတာ'

'ဩော်... ဒီလိုလား၊ တို့က မြို့ခံ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဖော် ကားလိုက်တဲ့သဘောပေါ့၊ ကြို့ ပင်ရွာက သူဌေးစိန်အုပ်သား သယ်လိုဆိုတာကို ပြရမယ်၊ အဲဒါ မင်းအဆုပ်၊ နောက်က ငွေထုပ်နဲ့လိုက်ဖို့က ငါ့အလုပ်'

မကောင်း မြစ်တား၊ ကောင်းရာ ညွှန်ပြု ရမည့် အစား ခံစားဘဲ မကောင်းဘက် သူတို့မိခင်အောင် အမ်းကြောင်း ဘည်း။

ကျွန်းဘော်ကမူဦးစိန်အုပ်လို သဘောထားမျိုးမထား၊ တည့်ဝ သားဖြစ်သူက ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ခဲ့မိသည်ဆို ခွင့်သစွာဖြင့် ဦးစိန်အုပ် အိမ်သို့ သွားပြီး ကိုယ်အိမ် သူ့စားတောင်းပန်စားစား ပြော၍ ကြေရာ ကျေးကြောင်း

လေး၊
ရောက်တော့ ယာန်အိဝတ္ထရာ ကျောပုန်မှုကို လုပ်ခဲ့သည်။

ဦးစိန်အုပ်ကမူ မကောင်းတတ်၍ လက်ခံစကားပြောရ သည့်ပုံဟန်ဖြင့် လက်ခံစကား ပြောပြီး၊ နှုတ်ခမ်းအပြုံး ဆောင်လိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာရှိသည့် အကောက်ကိုမူ တကယ်အမ်းမပြောဝံ့ခဲ့။

'ငါတို့မျိုးရိုးဟာ မွေးကတည်းက သူများအစော်ကား ထို မခံခဲ့ဖူးဘူး၊ မင်းကျမှ ခံရင်လည်းခံပေါ့ကွာ'

ထို့နယ်... မုန်ပြုံးရန်စကို မထိန်းသိမ်း၊ မုန်းစကို မတို့ စေဘဲ ရှည်စသောစကားမျိုး ပြောခဲ့သည်။

တချို့ တချို့ သောမိ နမူနာမှာ ဦးစိန်အုပ်တို့လိုသဘော စားမျိုးရှိသည်

အများစုကတော့ မဟုတ်ပါ။

သားသမီးလောကြောင် ခဏသာ ဒေါသဖြစ်ကြစမြေရှိကြ စေစာမူ၊ လက်တုံ့ပြန်ဖို့နှင့် ရန်စကိုရှည်စေမည်မျိုး မြှောက် ဝံ့ပေးကြသ မရှိကြပါ။

တစ်ဖက်မိဘများကိုယ်တိုင် ထာရဗျက် စတင်ပန်လျှင် ခံစိတ်ပြောမြေရှိကြသည်။

သာခင်ကို ကပ်မြှောင်ပြီး ပေါင်းနေသူတွေအလည်း
အရည်အချင်း ပြည့်ဝကြသူတွေ မဟုတ်သမို့၊ အနှောင့်
အယှားမလွတ်သည့် အမြှောက်အပင် စကားများဖြင့် သွေး
ထိုးပေးကြသည်။

တကယ်ဖြစ်လာလျှင် သူတို့က ရွှောင်ထွက် သွားမည့်
လူတွေ၊

အဲသည်အချိန်ကပြီး သာခင်ဘယ်သွားသွားခါးကြား
မှာ အဆောင်ခားမြှောင် တစ်လက်ပါသည်။

ပြန်လည် ဆုံမိကြသည်အ ပွဲဈေးတန်းဈား ဆုံမိသည်
အချိန်မှာ ညဗွတ်နာရီခန့်။

သာခင်အ ခားကို လက်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။

အလင်းနှင့်အမှောင်။

ပွဲဈေးတန်းမှာ လွမ်းဆင်နေသည့် အလင်းရောင်။

သူ လုပ်ရန် ရည်ရွယ်လားသည့် အလုပ်က အမှောင်နှင့်
တွဲစပ်ရမည့်အလုပ်။

အေးမင်းပြန်မည့်လမ်း၏ အမှောင်ရိပ်မှာ ဒိုနေလိုက်၏။

ကိုးနာရီသာသာခန့်။

အေးမင်းထို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားတပြောပြော
နှင့် လျှောက်လာကြသည်။

သူစောင့်နေသည့်နေရာမှ အေးမင်း ခြေလှမ်းငါးလှမ်း
အလှန့်။

အားခန့် ဆော်လိုက်သံနှင့်အတူ အေးမင်းမှာ မှောက်
လျက်သား လဲကျသွားသည်။

သူတို့သုံးယောက်သားမှာ ပြိုင်ပွဲ ဝင် အပြေးဆမားများ
သို့နယ် နောက်ကြောင်း လှည့်၍ ခြေကုန်သုတ် ပြေးခဲ့ကြ
သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမောတကော...

‘အဘ... ကျွန်တော်တော့ လုပ်ခဲ့ပြီ’

‘တာနဲ့လဲ’

‘ခားနဲ့’

‘ခားရော’

‘လှင့်ပစ်ခဲ့တယ်’

'အိပ်ရာထဲ သွားအိပ်ချေ၊ ဘယ်သူ လာမေးခမ်း ည ခုနစ်နာရီကတည်းက အိမ်မှာရှိဘယ်လို့ပြော'

ဦးစိန်အုပ်က အိမ်သာ၊ များကိုလည်း ထိုသို့ပင် ပြော ကြားသည်။

ပုလိပ် (ဇာဂ်လိပ်ခေတ် အခေါ်အဝေါ်) စာသင် ကစ် ယောက်နှင့် ပုလိပ်သာ၊ တစ်ယောက် အိမ်ထောက်လာသည့် အချိန်မှာ နားခေါင်ယံခတိုင်မီး

တံခါးခေါက်သံ ကြောင့် ဦးစိန်အုပ်က တံခါးဖွင့်ပေး သည်။

ဦးစိန်အုပ်က ပုလိပ်များကို ပျူငှာစွာ ဖိတ်ခေါ်၍ မီး ဇာနှင့်ထွန်းညှိရသည့် မှန်အိမ်ကို ထွန်းလိုက်သည်။

ပုလိပ်သာ၊ များ ထိုင်ခိုရုံခိုသေးသည်။ သူတို့က ဘာမှ မခမေးရှသေး။

ဦးစိန်အုပ်က သူ့သာ ညခုနစ်နာရီကတည်းက အိမ် မှာရှိနေသည့် အကြောင်းကို စကားဦးသမ့်၍ ပြောလိုက် သည်။

စာသင်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဦးစိန်အုပ်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့မှ...

'ကျုပ်တို့က ဘာမှတောင်မမေးရသေးဘူး၊ ဦးစိန်အုပ်က ကြိုခင်အဖြေပေးလိုက်ပြီဆိုကော့လည်း အချိန်မကုန်ဘဲ ကိစ္စ ပြီးသွားတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... သာခင်ကိုနိုးလိုက်ပါ၊ ကျုပ်တို့ ဂီတကိုခေါ်သွားရမယ်'

ဦးစိန်အုပ်က 'ကျွန်တော့်စား ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ'ဟု မေးလိုက်သည်။

'ဂါတ်တံဆုတ်တော့ သိမှာပေါ့'

စာသင်ကြီး၏ အဖြေမှာ တိုတိုတုတ်တုတ်။

သို့စဉ်တိုင် ဦးစိန်အုပ်က သူ့အများကို သူ့ သတိပြုမိ သေး။

ဝုံးရင်းပေါ် ဆိုသည်မှာ သည်အဖြစ်မျိုး။

မနက်မိုးလင်းတော့ နောက်တော်ပီး နှစ်ယောက်ပီး ခထောင်ထဲအထိဆိုက်ဖို့ ထောက်လာကြသည်။

၁၇၂ ကျော်ပြန်သန်း

ပူးပေါင်းကြံစည်မှု၊ ကြံရာပါ တရားခံအဖြစ်၊

ဦးစိန်အုပ်က ငွေလမ်းခင်းပြီး လိုက်ခဲ့သည်။

နောက်တော်ပါ ကံထွန်းက ဖြောင့်ချက် တရားခံအဖြစ် အစစ်ခံခဲ့သောကြောင့် ပြစ်မှု၏ ပြစ်ဒဏ်ကို ရွှေခင်လွှဲလွှဲမရ။

ထောင်ဒဏ် ခြောက်လ။

ဦးစိန်အုပ်လည်း အတော်ထိသွားသည်။

ငွေကုန် လူပန်းသဒ္ဒါ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။

တရားဥပဒေ ချိန်ခွင်ညာဏ ငွေဘက်သို့ မျက်နှာသာ မပေးခဲ့။

အဘ ထောင်က လွတ်လာတော့ နာမည်ဆိုးတစ်လုံး ထပ်တိုးလာတာပေါ့ကွာ၊ ထောင်ထွက်လူမိုက်သာခင် ဆိုတဲ့ နာမည်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း အဘဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဓားနဲ့မပြောနဲ့ လက်သီးနဲ့တောင် မထိုးခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတွေက အဘကို အလိုလိုနေရင်း ရှိန်ကြဲဘယ်၊ ဘာဘာ လူမိုက်လုပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိသလို စိတ်ဓာတ်လည်း မရှိဘူး။

ကိုသာခင်မှာ လူမိုက်ဆိုတဲ့ နာမဝိသေသနတစ်လုံး တိုး ရပြီးနောက် အလိုအလျောက် ဗိုလ်ဝင်ခံလာလည်း တပည့် တပန်းများလည်း ရှိသာသည်။

ဦးစိန်အုပ်ကလည်း သူ၏ အမှုအတွက် အတော်လေး ငွေကုန်လိုက်သည်။

သို့တစေ ဆင်ပိန်ကျဲအဆင့်မို့ သားဖြစ်သူကို ဝတ်ဝတ် စားစား သုံးသုံးစွဲစွဲပင် နေထိုင်စေခဲ့သည်။

‘အဘကလည်း ကြော့ကြော့လေး နေခဲ့တာပေါ့၊ အတူ ဘယ်သွားသွား နောက်တော်ပါ သုံးလေးယောက်အ ပါ စမြဲမို့ နဂိုအရှိန်နဲ့မို့ လူတွေကလည်း အဘကို ရှိန်ကြဲ ဘယ်’

ကိုသာခင်မှာ ထိုသို့လျှင် လူမိုက်ဟိတ်ဟန်ဖမ်းပြီး ချော် လဲရာထိုင် နေခဲ့စေတာမူ မိုက်ကြားခဲ့ပြီး သုံးတာစွဲတာမျိုး မတရားဗိုလ်ကျသည့်အပြုအမူမျိုး မလုပ်ခဲ့။

မတရားမှုများကိုလည်း ရှောင်ခဲ့သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ မတရားအလုပ်ခံရသူက ထာရောက် အကူ အညီကောင်းလျှင် တရားသဖြင့်ဖြစ်အောင် ကြားဝင်ဆောင် ရွက်ပေးသည်။

နှုတ်အပြောနှင့် ဖြေရှင်းလို့ပရသည့်အခါမျိုးတွင် ဘုရား
လက်ကိုင် ခားမြောင်ဖြင့် ဗိုက်ထဲကို ဆယ်နှစ်လက်မ ဝင်ချင်
သဘောဆိုသည့် အမေးစကားပြော၍ ပြဿနာကို ပြောပြီး
ရှင်းသည်။

‘အဘက ခားမြောင်ပြပြီး ဒြမ်းခြောက်ပေမယ့် တကယ်
တမ်းကျတော့ ခားမြောင်ကို မသုံးပါဘူး၊ တပည့်တွေကို
မျက်စိပစ်လိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးအောင် ရှင်းလိုက်တာပဲ’

‘အဘထောင်ကျတုန်းက အတော်လေး ခံလိုက်ရသလား’

‘အင်္ဂလိပ်ခေတ် အထောင်ကတော့ ဝင်ဝင်ချင်း ဆောက်နဲ့
တွင်းဆိုသလို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကို တွယ်တာ၊ အမယ်လေး...
အဘလေး... မှအော်ရုံထဲလူ ဆယ်ရှိမလဲ၊ နောက်ပိုင်း အိမ်က
ထောင်ပျိုးဆိမ် နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်တော့မှပဲ သက်
တောင်သက်သာလေး ခန့်ခွင့်ရတာပေါ့၊ နောက်ပိုင်းက
မလိုက်နိုင်လို့များတော့လား ခရုခရုလည်လည် ခံရအယ်’

‘အဘက အင်္ဂလိပ်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး ဘာမှမလုပ်ဘဲ
နေခဲ့တာပေါ့’

အင်္ဂလိပ်ပြေးသည်အထိ အပျက်တမ်း လူခိုက်ကြီးအဖြစ်
ရပ်တည်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆက်ကြေးငွေ၊ မိုက်ခွေးခွဲ ငွေကြေး
များကို တောင်းခံခြင်း၊ ရယူခြင်း၊ လက်ခံခြင်း မလုပ်ခဲ့ဘဲ
ကာမူ တပည့်တပန်းများကမူ တရုတ်၊ ကုလား စီးပွားရေး
သမားများထံမှ ငွေကြေးအချို့ ရယူသည်မျိုးတော့ ရှိခဲ့
သည်။

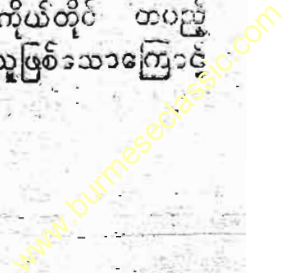
အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် လူမိုက်ခေတ်
ရှိခဲ့သလို လူမိုက်ဘုံ၏ဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုလည်း ရှိခဲ့သည်။

ဂျပန်ခေတ်မှစ၍ လူမိုက်ခေတ် ဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်း
ထွားသည်မှာ လွတ်လပ်ရေးရပြီး အာဗိုင်းပိုင်းခေတ် နောက်
ပိုင်းမှ ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင်။

ဦးသာခင်ဖခင် ဦးစိန်အုပ်မှာ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကွယ်လွန်
သွားသည်။

သူတို့ပိုင် ကယ်မြေများမှ သီးထောက်ခ ဟူ၍လည်း
ဟုတ်တိပတ်တိ မရဘူး။

အကြီးဆုံးသားဖြစ်သည့် ဦးသာခင်ကိုယ်တိုင် တပည့်
မွေးကတည်းက ဘော်ကြော့နေထိုင်လာသူဖြစ်သောကြောင့်
ဘာမှမလုပ်တတ် မကိုင်တတ်။

လက်ရှိစွမ်းများကိုထုခွဲစားသောက်ရင်း ထဖြည်းဖြည်း
လုံးပါးပါးလာသည်။

ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်ပြန်မဝင်မီ စပ်ကူးမတ်ကူးဏာလ
တွင် မိခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားပြန်သည်။

ထိုမှနောက် နှမများမှာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ထကဲ့
တပြားစီ ဖြစ်သွားကြသည်။

လူတ်လုပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်းတွင်သူတို့ပိုင်လယ်ခံမြေများ
အထိမ်းခံလိုက်ရသည်။

ထူသည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်အဝဖြင့် ဟိုယောင်ယောင်
သည်ယောင်ယောင်ဖြစ်နေစဉ် မင်းသူတို့အတိုးတ သူ့အစ
တည့်ငြိမ်သွားအောင် ဆန်စက်ထဲခေါ်ယူ အလုပ်ပေး၍
နေထိုင်စေခဲ့သည်။

ဦးလေးထွက်ထက်တွင်မူ ဦးသဲခင်မှာ ဆန်စက်တစ်လုံး
၏ မဏ္ဍိုင်ဝန်ရုံး ဖြစ်လာသည်။

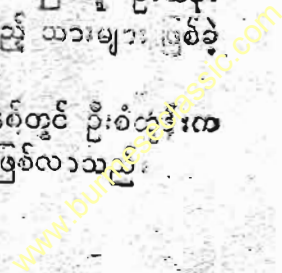
‘အဘက ... ငယ်ငယ်တုန်းက မြေပိုင်ရှင် သူဌေးသာ။
ခော်မော်ကြားကြားနေခဲ့တာပေါ့၊ နောက်တော်ပါသုံးလေး

ယောက်နဲ့၊ ရွှေတောင် မန္တလေး ပျိုးလုံချည်ကို ခါးပေါ်က
ချွဲခဲ့ဘူး။ အသက်အရွယ်လေးရလာအော့ မိဘချမ်းသာတဲ့
အရွှံနဲ့အပါနဲ့ စိန်နားထပ်ဆောင်ကြောင့် ပါးပြောင်ခဲ့တာ
ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက အထူးစစ်သက်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ
ချိုချို တဲ့တဲ့ နေရလိမ့်မယ်လို့ ကယ်ဘွက်ခဲမလဲ၊ ပေါ့ပေါ့ န
ပေါ့ပေါ့စား ကြားကြားဝါးဝါး နေခဲ့တယ်လေ၊ အဘတို့
အဖေထ အလွန်အကျ အလုံ့လိုက်တော့ အဘကလည်း
ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်နဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ ထောင်
ထွန်းတော့လည်းတက်လွန်းတော့ ကြပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင်
ဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာပဲ၊ မင်းအဘိုး ကျေးဇူးကြောင့် အဘ
အခုလို နေနိုင်တာ၊ နို့မဟုတ်ရင် အဘ ကံဝဟာ လူတော
မတိုးဝံ့တဲ့ဘဝ ရောက်သွားမှာ သေချာတာပေါ့၊

ဦးသဲခင်က သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း
ပြောပြရင်း သူ့အဘိုး ဘယ်လောက် စည်းကမ်းကြီးသည့်
အကြောင်း၊ သားသမီးများအား မိုက်မှားသည့် လမ်း
ကြောင်းဘက် မတိမ်းအော့ဘဲ စည်းစနစ်နှင့် ထိန်းချုပ်ခဲ့
သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

မင်းသူ၏ဖခင် ဦးစံထွန်းဧရာ၊ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးသန်း
ထူးပါ ဖခင်ကြီး၏ခြေရာကို နင်းနိုင်ခဲ့သည့် သားများ ဖြစ်ခဲ့
သည်။

အထူးသဖြင့် စည်းကမ်းနှင့် စည်းစနစ်တွင် ဦးစံထွန်းက
သူ၏ဖခင်ကြီးထက်တောင် သာပွန်သူ ဖြစ်လာသည်။

ဦးဆန်းထူးအမှု လျော့တန်လျော့၊ လိုက်လျော့ဆင့်ထား
ဆိုက်လျော့ သဘောထားမျိုး ရှိသေးသည်။

‘မင်းအဖေကတော့တကယ့်လူပြတ်ကြီး၊ ငယ်စဉ်အစည်း
စီပုံ၊ ကြီးတော့လည်း စီပုံစံ၊ အချိုးလုံးစမပြောင်းဘူး၊
လူတို့မောင်နှမ သုံးယောက်မှာ မင်းဘကြီးနဲ့ ဦးလေးအ
ဆယ့်ငါးစာဖြစ်တယ်။ မင်းအဖေနဲ့တော့ နှစ်ယောက်စလုံး
သဟဇာတ တယ်မဖြစ်ကြဘူး၊ လူကေဟာ လူ့စရိုက်နဲ့သူ့
မင်းအဖေကို အပြစ်တင်ခဲ့၊ အပြစ်မမြင်ခဲ့၊ မင်းဘကြီး
တစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းပြီ၊ ကြီးစားပေတော့’

မင်းသွားထိုသို့လျှင် ဆုံးမစကား ပြောခဲ့သည်။
ဤနေ့ထုထွင် အလျဉ်းသင့်ထမြင့် ရှေးခေတ် လူမိုက်ကြီး
တချို့အကြောင်းကို ထိုခေတ်စနစ်ကို မသိ၊ မမီလိုက်သည့်
လူငယ်များအတွက် ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြရပေမည်။

(ခုနစ်)

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့ အုပ်စိုးငှ်အချိန်အာလာ၊
ရန်ကုန်မြို့မှာ လူမိုက်ခေတ်ဆစ်ခေတ် ထွန်းကားခဲ့သလို၊
မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်၊ နယ်ပယ်အထော် များများစွာလည်း
လူမိုက်ခေတ် ထွန်းကားခဲ့သည်။
ထိုခေတ် လူမိုက်အမည်ခံသူများတွင် သုံးမျိုး သုံးစား
ရှိသည်။
အပျော်တမ်းလူမိုက်၊
ကိုယ်ရွာ၊ ကိုယ်မြို့ကို စောင့်ရှောက်သည့် စတုတ်မင်္ဂလိတ်
ခေတ်ရှိသော မျိုးချစ်လူမိုက်။

လူမိုက်အညံ့ပြီး တစ်ပါးသူတို့ အပေါ် ဗိုလ်ကျ၊
စော်ကားဝေဖန်ကာလုပ်၍ မိုက်ကြွေးခွဲ စားသည့် တကယ့်
ဗာလန်လူမိုက်။

ရန်ကုန်မြို့၏ အချက်အချာနေထိုင်၍ ဝေးကြွေးချမ်းသာ
သည့် အပျော်အမ်း ကုလား လူမိုက်ကြီး နစ်ယောက်စွာ
ရန်ကုန်မြို့ကို ခါးစေခင်းတင်ပြီး စိုးမိုးချယ်လှယ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့ အုပ်ချုပ်ရေးကို ကြီးကိုင်ခဲ့သည့်
ပုလိပ်အဖွဲ့

ပုလိပ်အဖွဲ့၏ အကြီးအကဲများမှာ မျက်နှာဖြူ အရာရှိ
ကြီးများဖြစ်၏။

ကုလားအဖွဲ့မှ လူမိုက်ကြီး နစ်ယောက်မှာ ပုလိပ်အဖွဲ့
အကြီးအကဲမျက်နှာဖြူ အရာရှိကြီးများနှင့် အသွမ်သင်သူ
များဖြစ်ကြ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် လူမိုက်ခေတ် စခန်းထဲလာအောင်
မသိကျိုးကျွန်ုပ် ဤသမ်းကြောင်း ဖွင့်ပေးခဲ့သူများမှာလည်း
ထိုထိုခေတ်မျက်နှာဖြူ အရာရှိကြီးများပင်ဖြစ်၏။

ငါ့ကြွင်းဆီနှင့် ငါ့ကြွင်းကြော်သည့်အတော သူတို့
အုပ်ချုပ်မှုကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အထောက်အကူရစေရန်
အတွက် လူမိုက်များကို မြှောက်ထိုးပင့်အော် လုပ်ပေးပြီး
အုပ်ချုပ်စေခဲ့သည်။

ထင်ရှားသည့် သာဓကများရှိသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ပထမဆုံး ထင်ထင်ရှားရှား အသိအမှတ်
ပြုခံ လူမိုက်ကြီးနှစ်ဦး ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကုလားလူမျိုး လူမိုက်ကြီးနှစ်ဦး၊

နှစ်ဦးစလုံးမှာ နယ်ချဲ့အုပ်ချုပ်ရေး၏မျက်နှာဖြူအရာရှိ
ကြီးများအထိ ပေါက်ရောက်ဝင်ဆံ့သူ နာခည်ကြီးကုလား၊
ထူးဌေးကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ဦးက မတ်စတီးခန်း၊

တစ်ဦးက မန်မဆာ၊

မတ်စတီးခန်းက မန်မဆာထက် ပို၍ ချမ်းသာသည့်
စာပည့်တပန်းလည်း ပို၍များသည်။

၈၀၂ ကျော်ပြသန်း

ထို့ကြောင့် မထိစတီးခန်းက ပို၍နားသည်ကြီးပြီ စို၍
ဆရှိန်အဘိတောက်တည်သည်။

ကမာရွတ်မှာ သူပိုင် မထိစတီးပျေးကြီးရှိသည်။

ဆန်စပါးထောင်းဝယ်ချေးလုပ်ငန်းကြီးလည်းရှိသည်။

ဆန်စက် စီးဘိတ်များလည်းအများစားပိုင်ဆိုင်သည်။

စကင်း မော်ထော်လေး ထမ်းရှိ သူပိုင် တိုက်ကြီးမှာ
ထမ်းတနားနေထိုင်သည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဝန်ထမ်းအသစ်တန်းလွှာ သူငှားများ
သာရှိသည့် မြင်းသေးကောင်က၊ ဒေါက်ကပ်များကြီးနှင့်
ညနေပိုင်း လေညှင်းခံထွက်သည်အထိ ဘုန်းအားနဲ့ထိုင်မှာ
ထည်ထည်ဝံ့ဝံ့ရှိသည်။

လမ်းနားမည်ကို အင်္ဂလိပ်စစ်မိုင်းချုပ်ကြီး၏ တပ်သည်
ခေါ်တွင်စေသည့် စကင်းမောင်အထိလေး လမ်းသည်ပင်
နောက်ပိုင်း မထိစတီးလမ်းဟူ၍ အခေါ်အဝေါ်ပြုလာသည်
အထိ သူ၏နားမည်အထက် ကျော်စောခဲ့သည်။

မနိမ္မိအာက ဗိုလ်တထောင်သွန်ဆော်တွင် နေထိုင်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ၁၈၃

ထူက မှတ်စတီးခန်းလောက်မချမ်းသာစကောမူ သူငှား
ညှင်းစားရင်းဝင်သည်။

သူ့နှစ်ယောက်မှာ အပျော်ထမ်းလူမိုက်ကြီးများအဖြစ်
ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သည်။

လူဆိုးလူမိုက်။

တင့်တယ် လျှောက်ပတ်၍ ကောင်းသော အမည်နာမ
ခဟုတ်။

သို့တစေ... သူတို့က ထိုအမည်နာမကို နှစ်ချိုက်ကြသည်။
လူတွေက အရေးတယူ ဆက်ဆံသည့်အခါ လာယာဇာ
သည်။

သူတို့ကြီးစိုးသည့်အပိုင်မှာကလည်း ကုလားသူငှားတွေ၊
အုပ်စိုးခွင်တွေ အနေအထိုင်များကြသည်။

သူငှားချင်းတူတာတေခင် သူတို့က ခေါင်းတစ်လုံးရှိမြင့်
နိုင်သမို် ထိုသို့လျှင် အပျော်တမ်းလူမိုက်ကြီးအဖြစ်ရပ်တည်
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်ကာလက စပတ်လမ်း(ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း)မှ သိမ်ကြီးဈေးအထိ တိုက်တာအဆောက်အအုံမှန်သမျှကုလား သူဌေးများ ပိုင်ဆိုင်ကြ၍ တိုက်ခန်းများကို လခနှင့် အငှား ချထားသည်။

မြန်မာလူမျိုးများ အနေနည်း၍ ကုလားလူမျိုးများ သာ အနေများကြသည်။

မြန်မာစာစီရင်ခံလုံး၏ စိန်နှင့် ရွှေဈေးကွက်၊ ဗဟိုချက် တည်ရာ မဂိုလမ်း(ရွှေဘိုသာလမ်း)အထက်၊ အောက် တံက တာဟူသမျှတွင် နေထိုင်သောမြန်မာလူမျိုးဟူ၍ လက်ညှိုး ညွှန်ပြစရာ မရှိအောင်ရှားသည်။

စိန်နှင့်ရွှေဈေးကွက်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုစိုးမိုးချုပ်ကိုင်ထား ထူများမှာ ဘာဘူကုလား၊ သူဌေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဇိနဘာဘူ၊ စိန်ဘာဘူ ဟူ သော အခေါ်ဝေါ် ခေါ်စားခဲ့သည်။

အထည်အလိပ်လုပ်ငန်းကို ကြီးစိုး ချုပ်ကိုင်ထားသူမှာ စာထဝါရီ ကုလားသူဌေးများ ဖြစ်ကြ၏။

သိမ်ကြီးဈေးမှ လမ်းမတော်အထိသော ရပ်ကွက်ကြီး များမှာ တရုတ်လူမျိုးများနှင့် စာရတ်သူဌေးများ နေထိုင် ကြသည်။

ယနေ့ခေတ်မှာလို စိန်ရွှေ အဆောင်အဝယ် လုပ်ငန်းကို စာရတ်လူမျိုးများ မလုပ်ကြ။

သူတို့က အစား အသောက်၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်း၊ အရက်၊ သိန်းနှင့် ပုံရိပ်လုပ်ငန်းကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။

ကုလားသူဌေး အများစု နေထိုင်ရာဒေသကို ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးထားသူမှာ သူဌေးလူမိုက် မတ်စတီးခန်းဖြစ်၏။

တပည့်လက်သား ဝါ၊အယ်ကျော်ရှံသည်။

သူကုယ်တိုင်အဆက်ကြေးယူ မိုက်ကြေးခွဲမလုပ်ခစက ခမူ အပည့်တပန်းများစာ ယူကြသည်။

ဒါကိုတော့ သူ့အလည်း မတားဖြစ်။

တပည့်လိမ္မာ ဆရာအာပတ်လူတိ သားဘာမူနေသည်။

တပည့်တပန်းများ ဖြစ်လာသည် အမှုကိုစွန့်လျှင် သူ့အ ထူးအရှိန်အဝါနှင့် လိုက်ပေးသည်။

ငွေကြေးအကုန်အကျွန်ုပ်တို့ကို သူကမ်းသည်။
တပည့်တပန်းများကို လူသတ်မှုကို ရှောင်ရန် တားမြစ်
ထားသည်။

လူသတ်မှုကိုမူ သူ့အ တာဝန်ပေး

ခြိမ်းခြောက်သည့် သဘောမလွဲ၍ ဓားကိုပစ် သုံးခွင့်
ပေး

ထိုးကြိတ်ဆန်ကြောင်၍ ထုတ်နှင့်ရိုက်သည့် မှုခင်းမျိုး
အတွက် သူက လုံးဝတာဝန်ယူသည်။

သူ၏တပည့်တပန်းများအ လေးဝါးယောက်တစ်ခုအုပ်စု
ပွဲပြီး ခြိမ်းခြောက်ကြိမ်းခောင်း၍ မိုက်သွေးကြ ပြကြသည်။

မတတ်သ၍ ဓားကို အသုံးပြုလျှင် အသက်အန္တရာယ်
ထိခိုက်နိုင်သည့် နေရာမျိုးကိုမူ အသုံးပြုခွင့်မပေး။

တစ်ယောက်တည်းသမားများအ သူတို့ကို ဖက်ပြိုင်မတုံ့
ပြန်ကြ။

သူတို့ကတော့ အဟုတ်ကြီးထင်ကြသည်။

သို့မို့ကြောင့် သူတို့အဖည်း ထင်ထိုင်းကြခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်အာလုက အမာရွတ်၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ အလုံ၊ ပုဇွန်
တောင်၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမမူ စသော မြန်မာရပ်ကွက်
များတွင်လည်း တစ်မိုက်တစ်ခင်း မင်းမူနေသည့် လူမိုက်
များ ရှိကြသည်။

သူတို့ကတော့ နယ်မကျော်၊ ကိုယ့်နယ်နှင့်ကိုယ် ဗိုလ်လုပ်၍
အုပ်ချုပ်နေကြသည်။

သူတို့အထဲမှာတော့ အပျော်တမ်း လူမိုက် နည်းသည်။

မတုတ်မခံသမား တချို့တလသာရှိ၍ အများစုမှာ
မိုက်ကြောင့် စားသောက်နေထိုင်သည့် လူမိုက်များ ဖြစ်ကြ
သည်။

ထိုမှနောက် မက်စတီးဝန်းအင်း နှစ်မည်ကျော်အထိ
နိုင်ငံအဝှမ်း ထင်ထင်ရှားရှား အသိစာတိပြုခံ မြန်မာလူမိုက်
ကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

သူ၏အမည်မှာ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်။

လမ်းမတော်အပိုင်တွင် နေထိုင်သည်ကို အစွဲပြု၍ ထမ်း
တော် ဖိုးတုတ်၊ တူသော အမည်တွင်လာသည်။

လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်၏ မူလစဉ်ကမှာ မဟုတ်မခံသမား
ကုလားမုန်းတီးရေး စိတ်ဓာတ် အခြေခံရှိသည်။

ကုလားသူဌေးလူမိုက် တော်တော်ခန်း ကြီးစိုးဗိုလ်လုပ်
သည်ကို မခံချင်လောကြောင့် လူမိုက်လောကထဲသို့ ဝင်ထွက်
ခဲ့သူပါ။

သူ၏နာမည် ဟိန်းထွက်လာသည်နှင့် သူ၏ ခေတ်တွင်
ခတ်တော်ခန်း တပည့်များ၊ လူမိုက်များအဖါအဝင် ရှိရှိသမျှ
စော လူမိုက်အမည်ခံသူ အားလုံး လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်
ရှေ့မှောက်သို့ ဗိုလ်ဝင်ခံတပည့်များ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မဟုတ်မခံစိတ်နှင့် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ဗိုလ်ကော့ဘုရင်
ဖြစ်လာသူ လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်မှာ ဆက်ကြား လက်ခံသူညီ
လူမိုက်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူ့ခေတ်မှာ သူ့ထံသို့ ဗိုလ်ဝင်မခံဘဲ တန်းတူရည်တူ
စပါးသင်းနေထိုင်သူ ဝစ်ဦးတော့ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ထူးအမည်မှာ ဗိုလ်တစ်ထောင်ငမိုး။

မည်သို့ပင် ရှိခဲ့ပါစေ၊ ထိုဆိုသော လူမိုက်တို့၏ဘဝဇာတိ
သိမ်းမှာမူ မလှပ။

အရှုပ်ဆိုး အကြည်းတန် ခဲ့ကြသည်သာ။

လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်သည်ပင်၊ ဂျပန်ခေတ်၌ မြောင်းမြ
ထောင်ထဲတွင် ချို့ချို့ တဲ့တဲ့ ထောင်ဂါပေါင်းစုံဖိစီးခြင်းခံပြီး
ထေးဆုံးသွားခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ရန်ကုန်သာမက၊ အနယ်နယ် အရှုပ်ရှုပ်
ပူလည်း လူမိုက်အမည်ခံသူများ ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုအထဲမှ သူဌေးလူမိုက်ကလေး တစ်ယောက်အကြောင်း
မလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

ပညာရွှေအို၊ လူမခိုးနိုင်။

ဥစ္စာရွှေအို၊ လူခိုးနိုင်၏။

ထိုသို့တစ်စား ပြောရမည်၊ တစ်နည်း၊ မှတ်တမ်းပြုရမည့်
ဆင်ခန်းစာယူစရာ ဖြစ်စဉ်မှ အပျော်တမ်းလူမိုက်သစ်ယောက်
အကြောင်း။

စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်သောတကယ့်ဖြစ်ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ပါသည်။

ထူးဆမည်ကို လူမော်ဟုပဲ ဆိုကြပါစို့။

သူ၏ မွေးဖွားရာဇာတိမှာ ပဲခူးခရိုင်ထဲမှ မြို့ကြီးတစ်မြို့။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့်၊ အမည်နာမကိုတော့ မဖော်ပြတော့ပါ။

ပဲခူးမြို့ ဝန်းကျင်တွင် နာမည်ကြီး မြေပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးစိန်ဝင်း၏ လယ်မြေများ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ ရှိခဲ့ဖူးသလို၊ ထူးထူးမြို့ ဝန်းကျင်မှာလည်း လူမော်၏ မိဘလယ်မြေများလည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲရှိခဲ့သည်။

လူမော်၏ မိဘများပိုင်ဆိုင်နေထိုင်သည့် ရောမ နှစ်ထပ် ဆိုက်ကြီးမှာ သူထိုမြို့မှာတော့ မြို့နှင့်မလိုက်ဆောင် ကြီးသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြရသည်။

ထိုအပြင် ဆိမ်ခန့်၊ ငှားရန် အတုက ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဝန်းလျား အပါအဝင် ပျဉ်ထောင်ဆိမ် ဝါးလုံးလည်း ရှိထားသည်။

ရွှေပေါင်၊ စိန်ပေါင်၊ လယ်ပေါင်ငွေတိုးချ လုပ်ငန်းကိုလည်း တစ်ဦးတည်း မူပိုင်လုပ်ကိုင်သည်။

လူမော်၏ မိဘများမှာ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ လယ်အစေ့မြေများ ပေါကြွယ်ဝသော်လည်း သားထောက် သမီးခံ သားသမီးနည်းသည်။

အား သမီး သုံးယောက် မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း နေ့စက်ဆုံးပိတ် အိတ်နှင့်လွယ်ဟု ဆိုရမည့် လူမော်တစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။

လူမော်ကို ဖူးဖူးမှတ်မျှ ချစ်ကြသည်။

အစစ၊ အရာရာ ပြည့်စုံသူမို့၊ ရွှေပေါ်ပြုတင် ထားခဲ့သည်။

လူမော် လေးနှစ်သာ၊ အရွယ် လူမော်နှင့် အဖော်ရစေရန် တူတစ်ယောက်ကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားခဲ့သည်။

တမောင်မှာ လူမော်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသည်။

လူမော်က လေးနှစ်၊ တမောင်က ခြောက်နှစ်။

သူ့ များထက် မော်နိုင်သည်ဟု ဆိုရာသော ပညတ်အမည် နာမကို ပေးခဲ့သည်။

အိမ်မှာ လူမော်ကစားရန်အတွက် နိုင်ငံခြားဖြစ် အစားစရာ ပျိုးပေါင်၊ ဖုချီရှိသည်။

စဉ် ၂ ကျော်ပြသနိုး

ဒါအပြင် လူမော်လိုချင်သည်ဟု လက်ညှိုးထိုးရာကိုသည်းဝယ်ပေးခဲ့သည်။

အလိုလိုက်သည်မှာ အမ်းကုန်အောင်ဟု ဆိုရမည်သို့အောင်ပင် အလိုလိုက်သည်။

တစ်ချက်စလေး အငိုမခံ။

လူတွေမှာ မွေးကင်းစ ကတည်းက အသိဉာဏ်ပါလာသည်။

နို့အာလျှင် ငိုရမည်။

နေထိုင် မကောင်းလျှင် ငိုရမည်။

အသံသာရာတက်ကို မျက်လုံး ရွှေ့လျှားရမည် စသည်မျှားကို မည်ဘူတမူ သင်ပေးရသည် မဟုတ်။

သူ့အလိုအလျောက် တတ်ကျွမ်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

လူမော်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ အငိုခံမတော့၊ သိတတ်စေရန် အောက်စတည်းက သူ့လိုချင်တာ မရလျှင် အာဖြဲပြီး ငိုသည်။

စာသင်ခန်းသို့ သွားရမည့်အရွယ်။

အမော် တခောင်နှင့်အတူ ဈေးဝယ်ကို မြင်းလှည်းနှင့် အကြိုအဖို့လုပ်သည်။

အပြိုင်သို့ အထွက်အပြိုင် နည်းဆည့် မိခင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ကျောင်းလိုက်ပို့သည်။

နှစ်ရက်၊ သုံးရက်တော့ အဟုတ်ဆား။

နှော့ကပိုင်း ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ဆင်သည်နှင့် သံကုန်တစ်ပြုံးငိုသည်။ ဘယ်လို ချော့ချော့စရာ။

အမောင် တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျောင်းကို လွှတ်ရမည်။

လက်ဖျားနှင့်တောင် ခတို့ရက်သည့် မိခင်ကြီးက သားအလိုကိုလိုက်ပြီး အရာစတစ်ယောက်အား ငှားရမ်း၍ အိမ်သို့ ခေါ်ပြီး စာသင်စေခဲ့သည်။

ဒါလည်း ကြပ်ကြပ်မတိမတ်တော့ ဇေယျာတိ။

အဆူမက လူမော် အလိုကိုလိုက်ပြီး စာသင်ပေးရမည်။

လူမော်က လူစိတိရိုဇာန်ရလျှင် ဆင်သည်။ စိတ်ဆင်
မကျလျှင် မဆင်။

လဆပေး ငှားထားသည့် ဆရာမလုပ်သူမှာ လူမော်အ
ပြောပိုင်ဆိုပိုင်၊ အော်ပိုင်ခွင့် လုံးဝမရှိ၊ များသောအားဖြင့်
ထိုင်ပြီး ပြန်ရရှိသရွှေ့သည်။

လူမော်က ကျောင်းလုံးဝမနေ၊ သည်သို့ သည်ပုံနှင့်
လူလားပြောကလေးသည်။

မိဘတွေက သူတို့ တစ်သက်သာမက သူတို့သားဖြစ်သူ
တစ်သက်၊ စားကျန်အောင် ကြယ်ဝ ချမ်းသာ သည်
အဘောမူခဲ့သည်။

စစ္စည်းသင်္ခါရ၊ လူသင်္ခါရဆိုသည်ကို သဘောမမှ။

ဖခိုးနိုင်သည့် ပညာရွှေအိုး အမွေကို ခပေးခဲ့။

သူတစ်ပါးခိုးယူနိုင်သည့် ဥစ္စာအမွေကို ပေးခဲ့သည်။

လူပျိုပေါက်အရွယ်တွင် လက်စွဲတော် ဘမောင်နှင့်အ
အနည်းဆုံး နောက်တော်ပါ အပည့်စာပန်းငါးဆောက်
အတူ လူမိုက်ဘွဲ့ခံယူလိုက်သည်။

ဆိုးသွမ်းလူမိုက်တော့မဟုတ်၊ အပျော်တမ်းလူမိုက်။

လူမိုက်ဆိုပေမယ့် တစ်ပါးသူများအပေါ်မတရားငိုလ်ည
အမျိုးလုပ်၊ မိုက်ကြွေးခွဲတားမျိုး မလုပ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သည်။ အရက်ဆိုင်ထိုင်သည်။

သို့တစေ အလအား သောက်စားသည်ဟူ၍ မရှိ၊ ဆိုင်ရှင်
တွေက လူ့အပေါ် အမြင်တစ်မျိုးဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးပြီး
ငွေကြေးမယူပါရစေနှင့်ဟု ပြောသည်မျိုးကိုပင် လက်မခံ။

ထိုသို့ အပြောအဆိုရှိအားသည် ဆိုင်ရှင်ကို အပြတ်ပြော
သည်။

'နောင်နေခင် ဒီလိုအေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့၊
အန်ဂုတန်ကြေးကိုလည်း လျော့ပမယူနဲ့၊ သူနဲ့ နောက်တော်
ပါများ စားသောက်သမျှကို အပြည့်အဝယူ၊ ဘယ်သူမှ
အလအားကျွေးမွေးတာကို ကျုပ်လက်မခံဘူး။'

သူ့အ အဲသည်လိုမျိုး။

သူများ အစိတ်အတင်ခံ၊ လူ့အပေါ် တင်စီးပြော
သည်မျိုးကိုလည်း မခံ။

ဤစွန်ကို ယူလာသူအား ငွေတစ်စောင်ပေး ဆုချ
ဧည့်

စွန်များ၍ လူ၏စွန်အပြုကို ယူလာပြီး ပေးသူအား
ထိုခေတ်သုံး ငွေတစ်မတ်ပေးသည်။

ထိုခေတ်က ငွေတစ်မတ်ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းငွေကြေး
မဟုတ်။

လူတို့ဒေသမှာ ထက်ဖက်ချည်အစုံခွက် နှစ်ပြား၊ နံပြား
အကြီးကြီးအစုံချပ် နှစ်ပြား။

ပုစွန်ကျော့ကြီး တစ်ပိဿာ အစုံဗူး၊ သုံးပဲခေအီး

စူအ အံ့သည်လို ထူးထွေသည့် အံ့အုကို ဆိုပုံတတ်သူ။
တကယ်တော့ သူ၏ဦးနှောက်မှာ ပုံစွန်အနုအသားမရှိဘူး
ဆိုလေမလား။

မိဘများဆုံးပါးသွားပြီးနောက်မိဘအမွေနှစ်အားလုံး
ကို သူ၏ ခံစားလိုက်ရသည်။

ရွေးခေတ် ဖတ်တတ်လောက်သော ပညာအချစ်အချမ်း
မှာ သူ၏ တွေးခေါ်မှုအပိုင်းကို အားနည်းသွားစေခဲ့သည်။

မိဘများမရှိသည့်နေ့က အသုံးတိုင်သောအထိ အမြဲနိုးပါ
စက်လာသည်။

အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။

သူ၏ အိမ်ထောင်ပက်မှာ သူတို့မြို့သူမဟုတ်၊ တခြားမြို့က
ရှမ်းသွေးစပ်သည်။ သမင်အည်မြို့ကြည့်ရအောင်ပင် မြို့ဝင်း
ရှိ လှပသည်။

အချောတူင် အယဉ်ဆင့်ထွားသောကြောင့် အင်မောပုယ်
စူးထင်သည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်းပြေပြစ်ဆောင်တည်သည်။

ရွှေမီးမ၏ မိဘဖြစ်သူများမှာ သာမန် အဆင့် အခြေ
အနေပဲရှိသည်။

သူ၏ ရွှေမီးကို တူနှစ်ကိုယ် ချစ်ရည်မျှ၍ ဘဝကြင်ဖော်
အဖြစ် လက်တွဲရယူခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်။

ရွှေမီးမ၏ အလှသတင်းကြားပြီး သွားရောက်ကြည့်ရှု
ခဲ့ရာမှ မြင်ရုံနှင့် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး ရွှေမီးမ၏ မိဘ

မြင်းကြီးကို ဆုတ်ခြင်းလောင်းနှင့် ထာရှုအနု ထား၏။

သူက မနက်တိုင်း နိုင်ငံခြားစား မြင်းစီးသမားတို့ စတီဆင်သည့်ပုံစံအတိုင်းဝတ်ဆင်ပြီး မြို့ပတ်ခြင်းစီမံ ထုတ်သည်။

မြင်းစီးထွက်သည်ဆိုပေမယ့် သူကမြင်းဖက်ကြို၊ ကိုင်းပြီး ဆေးဘက်ကသာ ကျပုံစံမျိုးဖြင့် စီးသည်တော့ မဟုတ်။

တပည့်တစ်ယောက်က ရှေ့မှ မြင်းကို ဆုံးပေးရသည်။

သူကမြင်းဖက်ကြီးကို လျော့လျော့ဆေးကိုင်းပြီး၊ ခေါင်းစိုက် ဘယ်လှည့်ညာလှည့်လုပ်၍ မြင်းပေါ်ထိုင်လိုက်သည်စီမံမျိုး စီးသည်။

ညနေဘက်တွင် အလှူတန်ဆာ ဆင်ယင်ထားသည့်မြင်းကြီးကို သူ့အကိုယ်တိုင်ဆွဲ၍ ဖီးလိမီးပြင်ဆင်ထားသည့်ဇနီးမချောနှင့် တာပတ်လမ်းကိုပတ်၍ ဇာမီးလျှောက်ထွက်ကြ၏။

ဝေ့ကြေးပြည့်စုံအတိုင်း သူ့ ယာသုတော့ လုပ်သမျှ အင်တယ် ဖြစ်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကမူ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် အပြုံးအရယ် မျက်နှာသွင်ပြင်ရှိကြ

ဆော်လည်း ကွယ်ထွက်မှု မှိန်အခွဲအာနှင့် နားခေါင်းရွံ့ကြသည်။

အကယ်တော့ သူ၏ဦးနှောက်မှ ဇာတိပွိုလ် သီးဦးနှောက်မှ ဆိုရမည်ပင်။

ဇာတိပွိုလ်သီး အဆံ့ချောင်သလို သူ၏ဦးနှောက်သည် ထည်း ထည်ပြီးချောင်နေသည်။

ဆိုမှ တစ်နေ့...

မျက်နှာဖြူ ကပြား ရဲဝန်ထောက်မှာ လှိုင်စန်းကြီးနှင့် ထူထိုမြို့ကို ထောက်ထားသည်။

လှိုင်စန်းကြီးများသည် သူ့အကြောင်းကို သိသားသူ ရဲဝန်ထောက်က စာသင်တစ်ယောက်အခေါ်လွှာ၍ သူ့ဓမ္မဓနာန်သို့ ဝင်ထောက်စေသည်။

ရဲဝန်ထောက်ခေါ်သည်ဆိုသားကြောင့် သူက ကျ ဝေ့စတီဆင်ပြီး လက်စွဲတော် ကိုဘေးခင်းနှင့်တူ သွားတော့ စွဲသည်။

၂၀၄ ကျေနပ်သန်း

မန်ဆေးကလုံချည်၊ ကုတီအင်္ကျီ၊ မာပလာ လည်ပတ်နှင့်
ရှူးဖိနပ်စီးပြီး သတ္တလုပ်ဦးထုပ် အခက်ခင်းစား ဆောင်းရွှံ
သွားရောက်ခဲ့သည်။

ရဲဝန်ထောက်က စူးစောစောနိုးချနေသည့် ဓါတ်ဝင်းထိ
ထို့ သူဝင်ရောက်သည်ကို မြင်သည့်အခါ သူ့ရှေ့မှောက်ထို့
လူမော် ဝတ်စားဆင်ယင်လာသည်ပုံစံဖြင့် မဝင်စေခဲ့။

ဂါတီတဲမှ ဌာနအုပ်ကို လှူဆို၍ သူ့ တယ်လိုပုံစံဖြင့်
ဝင်ရောက်လာရမည်ကို အမိန့်ပေးစေခိုင်းလိုက်သည်။

လူမော်ဝတ်ဆင်လှစေသည်ရှူးဖိနပ်၊ ဦးထုပ်၊ ကုတီအင်္ကျီ
နှင့် မာပလာထိုချက်၍ ဂါတီထံအောင် ရွေ့ထွေးပေါ်တွင်
ပုံထားခိုင်းသည်။

ပြီးမှ ဖိနပ်ပေါ်၊ ဘုဇာခြေထောက်ဖြင့် သူ့ရှေ့မှောက်
သို့ခါးကုန်းပြီး ဝင်ရောက်စေခဲ့သည်။

ရဲဝန်ထောက်က သူနှင့်တစ်လုံးတူစွာအရောက်တွင် သူ့ထံ
ရှုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ သူ့ထိုင်နေသည့်ကုသားထိုင်ရှေ့ရှိ သမံတလမ်းပေါ်
တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ရဲဝန်ထောက်၏ဘေးဘက်ရှိခုံဘုန်းပေါ်တွင် မြို့သူကြီးနှင့်
ရုပ်ရွာလူကြီး ငေးဝေးယောက်သည် ထိုင်နေသည်။

ဌာနအုပ်၊ ဣလတ်အုပ်တို့က ရဲဝန်ထောက်နောက်တွင်
စာနိုးစီရပ်နေကြသည်။

လူမော်မျက်နှာ အပျက်ကြီးပျက်ပြီး မျက်နှာကြီးနီတူထိ
ဆွေးသည်။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ရင်ထိခွာနှင့်ခနဲခနဲအောင် ခံစား
လိုက်ရသည်။

သူက နေရာတကာမှ အထက်စီးဆဲ နေလာခဲ့ရသူ။

သူတို့မြို့က မြို့အုပ်တို့၊ ရဲဌာနအုပ်တို့ပင် သူ၏အကျွေး၊
အမွေး အပေးအကမ်း မလွတ်အင်းခဲ့။

မြို့အုပ်၊ ဌာနအုပ်တို့မှာ သူနှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်း
ကိုစွဲကြီးငယ်ရှိလာတိုင်း သူ့ဘက်ကသာ ရပ်တည်မြဲ ရှိခဲ့
ကြသည်။

ခု...မျက်နှာဖြူကပြေး ရဲဝန်ထောက်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး
ခုလိုလုပ်ခြင်းမှာ ထူးဆား ဧကန်တကယ် ဆန္ဒရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ပြုပေါ်တွင် ဝေါင်းမော့ ရင်ဆော့၍ လက်မထောင်ပြီး
နေထိုင်ခဲ့သည်ကို ချိုးနှိမ်ရန် ညှဉ်းပွယ်လှုပ်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ထူး၏သိက္ခာကို နှင့်နှင့်သည်းသည်း အစောကားခံလိုက်ရ
သည်အဖြစ်။

ထူး၏နေရာမှာကို ခဝါချပြီး လမ်းထေး မြောင်းထဲသို့
ထွန်းချခံလိုက်ရသည်အဖြစ်။

ဒါတုင်မက...။

'မောင်မင်းဟာ ဘာဆလုပ်အကိုင်မှ မရှိဘဲ လူပိုက်လုပ်
နေတဲ့အတွက် မောင်မင်းကို ၁၀၉၊ ၁၀၀နဲ့ ကျုပ်ပမိုးချုပ်
နိုင်မယ်'

ဤသို့ ကြိမ်းဝေင် ခြိမ်းခြေင်လိုက်သေးသည်။

'အလယ်ပီပူးလ်၊ ဝါဒိအာလျဂိုး'ဟု ရိုင်းယုစွာ ပြော၍
စူးဆား ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်သတင်းရော နေ့မတူးမီ တစ်ပြိုင်လုံး ပျံ့နှံ့သွား
တော့မှာ သေချာသည်။

နှုတ်ခမ်းတိုက် အံက်ကြိတ်ပြီး ဝါတ်တံမှ ထွက်ခဲ့ရသည့်
ထူး၏ရပ်ထဲမှာ မော်မပြနိုင်စွာသော ခံစားမှု လှိုင်းထနေ
သည်။

နေ့ကဆုံး လူ၏နှုတ်မှ ပွင့်ထွက်သွားသည့် နှုတ်ထွက်
စကားမှာ...

'တွေ့ကြစေးတာပေါ့ကွာ'ဟု။

တကယ်တော့ လူက မြေပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ နေ
ဝန်ထောက်တစ်ယောက်က သည်လိုမျိုး စော်ကားမော်ကား
လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။

သို့တစေ သူ့ဆ လူမိုက်သွဲ့ခံပြီး တပည့်တပန်းများနှင့်
သေင်ကသောက်စားစား နေချင်သလို နေထိုင်ခဲ့သောကြောင့်
ရဲဝန်ထောက်က ခုလိုမျိုး စော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ နေ့ကပိုင်းတွင် သူ့လည်း အတော်ထေး
ခြေခြိမ်သွားသည်။

အဲဒီနေ့က ဖြစ်ရပ်ကိစ္စကို လူ့ဇာတိတိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ
မော့ပျောက်မရနိုင်အောင် ခံစားနေရသည်။

မြို့အုပ်နှင့် ဌာနအုပ်တို့က ဆွဲမိတိုင်ရာဆောက် ဆောက်အား
ပြု လူ့အား နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျကြသည်။

လူ့အား ကြိမ်းမောင်း ခြိမ်းခြောက်သွားသည့် ရဲဝန်
ထောက်မှာ လက်အောက်အမှုထမ်းများကိုပင် ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့
ဆက်ဆံတတ်သူဖြစ်သည့်အပြင် ဓထင်လျှင် မထင်သလို လုပ်
တတ်သည့် ဉာဉ်ဆိုးရှိသူဖြစ်ကြောင်း ဌာနအုပ်ကြီးက လူ့
ကိုယ်တွေဖြစ်ရပ်များနှင့် ပမာတင်စား၍ ပြောပြသည်။

သူက အနီးစပ်ဆက်ဆံနေသည့် မြို့အုပ်ကြီးနှင့် ဌာန
အုပ်ကြီးတို့နှင့် မျက်နှာမပျက်ရအောင် ပြောဆိုဆက်ဆံပြီး
သူ့အကြံအစည်ကိုမဖွင့်ဓာတ် မျှီသိပ်ထားခဲ့သည်။

သူက ထက်စွဲတော် ဘုရားကို ဝေ့ ဘယ်လောက်ပေးရ
ပေးရ ခြောက်လုံးပြုးတစ်လက် မရ ရအောင် ရှာခိုင်းလိုက်
သည်။

တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း ရအောင်ရှာဖွေလည်း ပြောထား
သည်။

‘ကိုဘမောင် အဲဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းက
ဆိုပြီး တယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ တယ်လိုနည်းနဲ့ရရ ရအောင်
သာရွာခဲ့’

ထိုသို့ပြောပြီး ဝေ့နှစ်ထောင်ကိုပါ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။
ကိုဘမောင်ကလည်း မရရအောင် ရှာဖွေခဲ့သည်။
ဆယ်နှစ်ရက်အတွင်း ကျည်ဆန်ဆယ်တောင်နှင့် ဆင်စုယ်
မဖြူရိုးတပ်သည့် သုံးဆယ်နှစ်သို့ ခြောက်လုံးပြုးတစ်လက်
လာသည်။

လူလိုချင်အညီ သေနတ်တော့ရအောင်ပြုး
သေနတ်ကိုတော့ ဓပစ်ဖူးသေး။
သူတို့မြို့က ဆယ်ငါးမိုင်ကျော်ကျော်သွားလျှင် ပဲခူးရိုးစ
တောင်ခြေသို့ရောက်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် လေ၊ဖာလုံဖေခက်ဆက်သွားလျှင် လူထု
အဆောက်အအုံပါးနည်းတည့် ဒေသများရှိသို့ရောက်သည်။

ချောင်းရိုးကဲတွင် ကျည်ဆန် သုံးလေးတောင် စမ်းပစ်
ကြည့်သည်။
သုံးတောင်စလုံးထွက်သည်။
လူ့အား ချွတ်သွားသည်။ စော်ကားဝေဒ်ကားလုပ်သွား
သည့် ရဲဝန်ထောက်ရုံးစိုက်ရာမှာ တောင်ငူမြို့။

ဤဘဝပဲလုပ်လုပ် ပြောရဦးထုံးစံမရှိဘဲ ကိုတမောင်
စိတ်ကိုလျော့ဖို့နှင့် ပြဿနာ ဆကြီးအကျယ်တက်မည့် ခဲ
ထောက်ကိုစွဲကိုမလုပ်ဖို့ တားမြစ်စာားပြောခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အကြောင်းကိုခင်ဗျားအသိဆုံးပဲကိုဘဝ
ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ စော်ကားမော်စား မလုပ်ခဲ့ဘူး
မထင်မှတ်ဘဲလည်း မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ခု ကျွန်တော်ကို အရွက်ထဲ
ဆကျိုးနည်းဖြစ်အောင် စော်ကားမော်စား လုပ်သွားတာ
ကျွန်တော်ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ ဆူ့ကို လက်တုံ့ပြန်
မလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမြို့စာ တခြားကို ပြောင်းအောင်
ခုတ်မလမ်းကိုရွေးရင် ကျွန်တော် အတွက် ပိုဆိုးမယ်။ ဒါ
တော့ ပထမလမ်းကိုပဲ ကျွန်တော်ရွေးရလိမ့်မယ်။ ဒီကို
ခင်ဗျားမပါနဲ့။ မရွမ်းမကိုစောင့်ရွေးရက်။ ပစ္စည်းတွေ
သိမ်းပေး။ အဲဒါ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ။

ကိုဘမောင် ဘာမှမပြောသေးတော့ ပြောလည်း
ထောင်မှာ တော့ထိစာမို့ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်
ရသည်။

တောင်ငူမသွားခင် ငါ့ရက်အလို၊
တိုက်အပေါ်ထပ်တွင် ကျည်ဆန်မပါသော ခြေ
ပြူးစေ့နတ်ကို ခါးကြားထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်။ လက်
ပြီးပစ်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း လေ့ကျင့်နေခဲ့သည်။

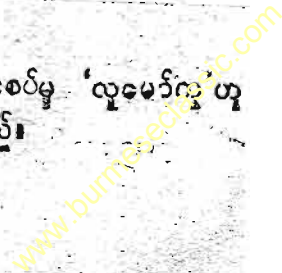
ငွေငါးက ဘာမှမသိ၊ နဂိုအတည်း။ အထာသိဘာသစ
နေဝတ်သူမို့ ခါးတိုင်းလို နေနေကျအတိုင်း၊ အောက်ထပ်
မူပဲ နေခဲ့သည်။

တောင်ငူကိုသွားသည့်နေ့က...
ရွှေစောခင်လိုချည် မနီကျည်းစေ့အနက်ကွက်၊ တလေဇာ
အင်္ကျီထပ်ဝတ်ပြီး နီညိုဆောင် ဖလက်ဟတ်ခေါ် သတ္တလပ်
ဦးထုပ်အပျော့ကိုဆောင်း၍ နေ့ကမုက်မုန့်အနက်တပ်လျက်
ခပ်အေးအေးပင် ထွက်သွားခဲ့သည်။

ကားဂိတ် သို့မဟုတ် ကိုတမောင်ကိုပင် ခေါ်တော့
နေ့ကတစ်နေ့...
ဆယ်တန်နာရီခန့်
ဌာနအုပ်နှင့် ရဲသားသုံးယောက် သူတို့ဆိုက်သို့ ထောက်
လာသည်။

လူမော်ကို ထာရှာခြင်းဖြစ်သည်။
ရဲဝန်ထောက် စာပေါ်က အဆင်း။
လူမော်က ရွစ်ပေလောက် အကုမုနေ၍ ခါးကြားထဲမှ
ဆေးနတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ပစ်ဆိုက်သည်။

ရိုးရိုးပစ်လိုက်သည်မဟုတ်။ ပါးစပ်မှ 'လူမော်ကွဲ'ဟု
အော်ပြီးမှ ပစ်ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သေနတ်ပစ် အစေ့အကျင့် ဓရှိသောကြောင့် ချိန်သား
လှိုက် မပစ်နိုင်။

ထိုချစ်ရာထိ ပစ်ထည့်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်မှာ ရဲဝန်
ထောက် နားရွက်ခားမှ ကပ်ပြီး ဖြတ်ထွက်သွားသည်။

နားရွက်နားမှ ဖြတ်ထွက်သွားသည့် ကျည်ဆန်က ရဲဝန်
ထောက်၏ နားရွက်သားကို ဖွာရုထုကြွသွားစေသည်။

သွေးများမှာ ရဲဝန်ထောက်၏ ပါးရိုးပေါ်မှ စီးဆင်း၍
အစက်စရာဥယျာဉ်ဖောင်းပေါ်သို့ ပြန်စင်သွားသည်။

ရိုးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရှုထိခွက်သံသံ ဖြစ်သွားသလို
လူမည်း တစ်ချိုးတည်း သုတ်ခြေအင်၍ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် မလွတ်။

နောက်က ထွက်ချစ်ကွာ လိုက်ပါလာသည့် အက်(စ်)
နိုင်ပီတစ်ယောက်နှင့် ရဲသားသုံးယောက်၏ အဖမ်းအဆီးကို
ခံလိုက်ရသည်။

ပြေးရင်း လွှားရင်း နောက်ကလိုက်လာသူများကို သေ
နတ်နှင့် ပြန်ပစ်ပစ်ခတ်သေးသော်လည်း ကျည်မထွက်။

ထူ၏ သောင်းမှာ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်သွားသည်။
အမှုစင်နောင် လာလာအတွင်း ရန်ကုန်မှ နာမည်ကြီး

ရှေ့နေကြီး ကို ငှားခမ်းခဲ့သည်။
ကုန်လဲ သည်မှာ သောက်သောက်လုံး

ကိတမောင်းသ မရမ်းမပါ တာဝန်နားမလည်

ယုံက တောင်းလည်း ပေးရ၊ သည်အ တောင်းလည်း
ပေးရ။

အရေမရ အဖတ်မရ အကုန်ခံရသည့် ငွေကြေးပမာဏ
မှာ နည်းနည်းနှောနှောပေးတတ်။

ရှေ့နေစရိတ်၊ ရုံးခရိတ်၊ ထောင်စရိတ်များအတွက်
လူတို့ပိုင်စာယ်တော့ ချစ်တီးများတိုက်မှခ အပေါင်ထားရ
သည်။

စိန်၊ ရွှေ၊ အတွင်းပစ္စည်းများမှာ လူ အမှု မပြုတီခင်
ကစည်းစာ မတရားအသုံးအဖြုန်းကြောင့် ကုန်သလောက်
နီးပါးရှိနေပြီ။

ရှိသည့်ငွေထုကို ပေါင်ရသည်။ ဆောင်းရသည်။

နောက်ဆုံး ငွေပုံဆော့ရသည်ပဲ အဖတ်တင်လိုက်သည်။

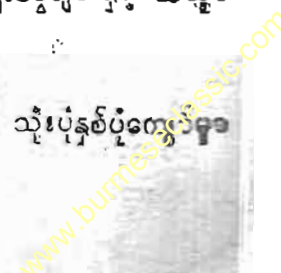
ဇာခေပင်မရဘဲ ထောင်ဒဏ် ခုနှစ်နှစ် ရုမုတ်ခံရသည်။
အယူခံဝင်သည်။

ရှေ့နေကြီးစာ သူတို့အကြောင်းကို သိနေပြီ ဖြစ်သည့်
အလျောက် အယူခံဝင်ရသည့် တရားရုံးစရိတ်များ၊ သူ့

အတွက်ယူသည့် ထပ်ဆောင်း အခကြေးငွေများနှင့် အယူခံ
ဝင်သည်။

အယူခံတလည်း အကြောင်းမထူး။
လယ်ကေ စစ်ထောင်ကျော်အနက် သုံးပုံနှစ်ပုံကျော်မှာ

အဆင်းပေါင်စာရင်းဝင်သွားသည်။

အငှားချထားသည့် ခြောက်ခန်းတံ နှစ် တံ ဖျဉ်းထောင်
ဆိပ်ကြီးတစ်လုံးပင် အဆစ်ပါသွားလိုက်သေးသည်။
သူ့ကိုယ်တိုင်က စာမတတ်ဘဲ ဘာမှတတ်ခဲ့ ဝဉ်းစား သွေး
ခေါ်မှုအပိုင်းတွင် အားနည်းလှနိုးသည်။

သူများပြောစရာ ခေါင်းညှိတိရတည့်ဘဝ၊
ထောင်သက် နှစ်နှစ်ကျော်ရသွားပြီ။
ပို၍လျှိုးသည်မှာ ချွတ်လက်စွဲအော် သူယိုးတင်နှင့် ဇနီး
ဖြစ်သူ မရှမ်းမိသို့ နှစ်ယောက်မှာ သွားအတူ၊ လှာအတူ၊
နေအတူ၊ ထိုင်အတူရှိရာမှ ငြိစွန်းသွားကြသည်။
လူသားတို့နှင့် ဆစ္စာဘဏ္ဍာဟူသည် ထာဝရ တည်တန့်
ခိုင်မြဲနေရိုး ထုံးစံမရှိ။

ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားရမည် ဆိုသည့်မှာ ဘုရား
အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုပင် ဆက်သ ခိုင်းကြည့်ဘက် ဘယ်

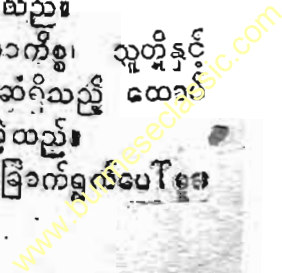
မရှမ်းမကို ထားဘိတော့၊
ကိုတမောင်...
လူမော်၏ကျေးဇူးတွေ ယူအားပေါ်မှာ ပေးဆပ် ကျေနပ်
နိုင်အောင် ရှိထားသူ၊
လူမော်အပေါ် ပို၍ ဆစ္စာစောင့်သိရမည့်သူ၊
ခုတော့ ကိုတမောင်က ကျေးဇူးတရားကို ဥပမာပြု၍
သစ္စာတရားကို မျက်နှာလှဲလိုက်ပါချေပြီ။

ခါထိုင်းလိုပင် သူတို့နှစ်ယောက် ထောင်ဝင်စာ သွား
ကွဲကြသည်။
ထူးထူးခြားခြား သူတို့နှင့် ပါသွားသည်မှာ တံဆိပ်
ခေါင်းဆပ် စာချုပ်စာတမ်း စာရွက်များဖြစ်၏။

အာမူရေးမထားသည့် စာရွက်စာတမ်း အလွတ်တွေ၊
လူမော်ပိုင် ဇယ်မြေများ၊ တိုက်ထာအိမ်ခြေများ၏ကိုစွဲ
အဝဝကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ဇနီးဖြစ်သူ မရှမ်းမကို
စာထိလှပေးထားသည့်အကြောင်း၊ လူမော် လက်စွဲတို
ပေးထားမှ အဆင်ပြေမည့်အကြောင်းကို တမောင်က ပြော
သည်။

လူမော်က ကိုတမောင်ပြောသည်ကို မေးသင့် မေးအပ်
ရာများ မေးရမည်ကို နားမလည်၊
သည်ကိုစွဲ အလွယ်တကူ ခေါင်းညှိတိရမည့် ကိစ္စမျိုး
ဟုတ်။

ဝဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ရမည့်ကိစ္စ၊
သူ့က အလွယ်တကူ ခေါင်းညှိတိရမည်။
ကိုတမောင်က ထောင်ဝင်စာကိုစွဲ၊ သာကိုစွဲ၊ သူတို့နှင့်
အပေးအတမ်း လျှောက်သည်၊ အဆက်အဆံ့ရှိသည့် ထောင်
မှူးထံ ခွင့်တောင်းပြီး ဇန်နဝါရီလထိုးစေခဲ့သည်။
တံဆိပ်ခေါင်းကပ်၊ စာရွက်လွတ် ခြောက်ရွက်ပေါ်စေ

သူ့အား ဇာတ်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။

ခါကိုသည်း ဆူက ဘာမှအပေးအပြန်မလုပ်။

ကိုအစေ့ဝင် ဇာတ်တောက်ပြသည့်နေ့ထုတ် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။

ထောင်ဝင်စာမှတ်ပြန်တွင် မရှမ်းမက လူခေတ် လက်မှတ်နှင့်ယှဉ်လျက် သူမ နာမည်နှင့် လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

ကိုဘဝခေတ်အ အသိဆက်သေ နေ့ထုတ် လက်မှတ်ထိုးသည်။

လူမော်ပိုင်ဆိုင်သည့် လက်ကျန် အယ်ယာအပြေနှင့် တိုက်တစ်လုံး၊ ဆီမိတစ်လုံးအား တရားဝင် အဆောင်အဝယ်ပြုစေရန်အတွက် စာချုပ်ကို ငွေပေးရေးခိုင်းသည့် အထက်တန်းနေ့နေ့ တရားဝင် အဆောင်အဝယ်စာချုပ် ရေးပေးသည်။

လူခေတ်ပိုင် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် အခြားပစ္စည်းအားလုံးကို ဆောင်းချပြီး ကိုဘခေတ်နှင့် မနှမ်းမတို့ မြိုက်နေပျော့သွားသည်။

လူမော်မှာ ထောင်ဝင်စာ လာမည့်သူမရှိ၊ ဘာမှရှိနှင့် ခုလှပေါင်းစုံကို ခါးစည်းခံရသည်။

ထောင်မှလွတ်ဖို့ ခြေခက်ဆာလို အဆုတ်ထောင့်ဝေးရာ ခံစားရသည့် လူမော်မှာ ထောင်ထဲမှာပင် ဘဝတော်သိချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။

ဦးသခင်က သူ၏ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်နှင့် ထောင်ထဲအောက်စဉ် သိရှိခဲ့ရသည့် ဥစ္စာရွှေထိုး လူခိုင်းနိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင်းကို သူ့အားပြောပြ၍ ပညာ ဆက်ဆင်ဖို့နှင့် ကြိုးစားဖို့ ဆုံးမစကား ပြောခဲ့သည်။

'ဒီပြင်လှကို ကြည့်နဲ့ကွာ၊ ဝါးစုံပဲကြည့်၊ ငါ့ဘယ်ဝယ်
တုန်းက မင်းတို့ထက် ကာခြံအနေ ကောင်းခဲ့အားပေါ့၊ ဝါး
အပေဟာ မင်းတို့ထက်ပိုသက် ချမ်းသာအားပေါ့၊ ငါ့ဘာသာ
ရွှေအိုးကြီးကိုလဲ မြဲလိမ့်မယ်လို့ ဆောက်မေ့ပြီ၊ ပညာအားမူ
မယူခဲ့ဘူးလေ၊ မင်းတို့ထက်ပိုမင်းတို့ဦးပညာ၊ မအောင်းလို့
ကတော့ ဝါးအခြံအနေမျိုးနေနိုင်တာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဝါးမှာ
အာပြစ်လွှားမယ်ဆိုတာ တွေးအောင်မတွေးရဲဘူး...'

'မင်းအပေဟာ မင်းကို စိမ်းထားရက်စရာတာ မဟုတ်
ဘူး၊ မင်းဘဝကိုပြင်ပေးချင်လွန်းတဲ့ သူ့ဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီလို့
မင်းကိုခုလိုလုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒါကို မင်း သဘောပေါက်ဖို့လို
အပ်၊ ခုချိန်ကတော့ မင်းကိုယ်ပိုင် ပညာဘက်ကန်နဲ့ကောက်
ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပေးပြီ၊ ကြိုတင်
ပေးတော့'

သူ့ကလေးကြောင်မတိမ်းစောင်းရအောင် ဦးသာအိ
စာနဲ့ထပ်ဖြင့် ထိန်းမတ် ဝေးသလို၊ ဦးလေးဖြဲသု အလည်
ပညာရေးအတွက် လိုအပ်သမျှကို ဝံ့ပိုးကူညီ ပေးခဲ့သည်။
သူတို့မြို့ပေါ်တွင် အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီး တစ်ဦး
ရှိသည်။

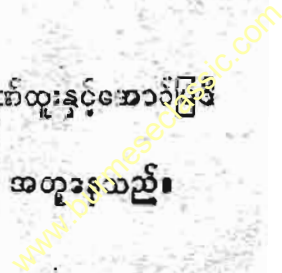
ဦးမောင်မောင်တင်၊
ရှေးခေတ်ဘီအေအဖွဲ့ကို အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်မြင်
ခဲ့သူ၊
လူထု လူပျိုကြီး၊ နှမအပျိုကြီးနှင့် အတူနေသည်။

(ရှစ်)

ဦးသာခင်ပြောပြသည့် သူ့ဘဝသိမိမိလိုက်သော အင်္ဂလိပ်
ခေတ်က လူမိုက် တချို့ အကြောင်း သိရှိခွင့် ရလိုက်သည့်
အတွက် ဗဟုသုတ ရရှိလိုက်သည်။

ဦးသာခင်က ပစ္စည်းသစ်ရသောအခါနှင့် သူ့ခိုးနိုင်သည့်
ဥစ္စာရွှေအိုးထက်၊ လူမခိုးနိုင်သည့် ပညာရွှေအိုးကို ပိုင်ဆိုင်
ခြင်းသည်သာ ကိုယ်နှင့်အကွာ မြဲသည့်အရာ ချီးမြှောက်
တုန်းအားပေးစကား ပြောခဲ့သည်။

အဘက်ဘက်က အခြေအနေ ပေးနေပါလျက်၊ ပညာ
အမှုကို ရအောင်မယူနိုင်လျှင် တာဝရွှေ ရေးအတွက် စိတ်
မချရကြောင်း သူ့ကိုယ်တူထုဝနှင့် ယှဉ်ပြောပြသည်။

မနုဿိကလည်း ပြည့်စုံသည်။
သူ့ဆိပ်မှာ ဆယ်တန်းသခားများကို အင်္ဂလိပ်စာနှင့်
ထင်ရှားစွာ အခမဲ့ထပ်ပေးသည်။

ငွေကြေးမယူ၊ သူက ပညာပေးလိုက်သော။
ဦးမောင်မောင်တင်စာ ငွေကြေးစာပေပြားတစ်ချပ်မှ ဓလေ့
စေကာမူ စည်းကမ်းတော့ အလွန်ကြီးသည်။

သူ့ချစ်သူပေးသည့်မူအတိုင်းမလိုက်နာလျှင် စားကြီးစား
ဆင်ယင်မှုကို အလေးထားလျှင် မျက်နှာကြီးသားသမီးဖြစ်
စေကာမူ တစ်ရက်သော်မှ ဆက်မခံ။

စာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နည်းနည်းလေးမှ အလျော့
အတင်းမထား။

ကြပေးတော့ဟုပြောလိုက်လျှင် ဆွဲခါသင်တန်းနှင့် နေ့ခက်
ထပ် ပတ်သက်လို့မရ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမို့ ဆိုသည်မျိုးကို လက်ခံ။
ပြောပြဆိုလျှင် ပိဿာလေးနှင့်တော့ပတ်စာထက် ပိုဆိုး
သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်တိုင်ခံဝန်နှင့်တက်ရသည့် ကျေးဇူး
စားများမှာ ပြုနေကားနေအောင် ကြိုးစားရသည်။

ဦးလေးဖြစ်သူကိုယ်တိုင် ဦးမောင်မောင်တင်ထံ အပ်နှံစဉ်
က တစ်နေ့စာကို မစစ်ခန့်ကုန်အောင် လုပ်စည်ဆိုသည် ကတိ
ခံဝန်ချက် သက်မှတ်ထိုးရသည်။

မင်းလှမှာ နဂိုကတည်းက ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သား ညံ့သူ
မဟုတ်။ အဆိုက်အလျှောက် ကြိုးစားမှုလည်း ရှိသူဖြစ်၏။
ပွင့်မာနှင့် တွေ့ကြုံပြီးနောက် တစ်ဖက်စွာနိုး ထောက်စိတ်
ကြောင့် ဆယ်တန်းစာခေးပဲ့ ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခူးတာ့ သူက စာအုပ်နှင့် မျက်နှာ မကွာရအောင်ကို
ကုန်းဂွန်းကြိုးစားခဲ့ရသည်။

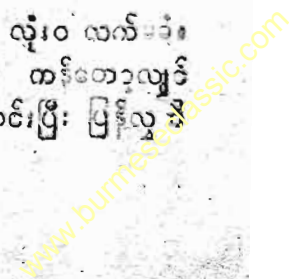
မကြိုးစားလို့လည်းမဖြစ်။
လူများရပ်ရွာမှာ အရှက်တက် အကျိုးနည်းကိုနိုး ဆိုက်
စည်။

ဝန်ထောက်ကြီး ဦးမောင်မောင်တင် ကျေးဇူးကြောင့်
အစ်ကြောင်း၊ သူ၏စွဲခတ်၍ ကြိုးစားမှုကြောင့်အစ်ကြောင်း၊
အကူသို့လိဝင်တန်းကို အောင်မြင်သွားသည်။

ကြီးတော်ထံသို့လည်းအောင်၊ ဖခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကြီးထံ
သို့လည်းအောင်၊ သူ့စားမပဲ့ အောင်သည့်အကြောင်း စာ
ရေးရာတွင် လေလုံးထွားထွား ခပ်ကြွားကြွား ရေးလိုက်၏။

သူက ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်တင်ကို
ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကန်သော့ချင်သည်။

ဦးမောင်မောင်တင်က ဒါမျိုးတွေကို လုံးဝ လက်ခံ။
လက်ဆောင် ပေးတာတို့၊ ပစ္စည်းနှင့် ကန်တော့လျှင်
အဆန်တော့မခံသည့်အပြင် ဆူကြူမိုးမောင်၊ ပြီး ပြန်လှူ
ထက်သည်။

တကယ်စိတ်ပါလွက်ပါ အန်တော့ချင်ရင် လက်အုပ်ချီ၍
ရိုးရိုးအန်တော့ရမည်ဟု မှာထားသည့်အပြင်၊ သူပေးသည့်
ဆုကို ငရုတ်စိုက်နားထောင်၍ နှလုံးထားထိမှာ ထုသက်ဖန်
စွဲမြဲအောင် မှတ်ထားရမည်။ သူ၏ဆန္ဒအတိုင်း ရှာသက်ပန်
ထိန်းသိမ်းလျှင် လူ့အား ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်မည်ဟု
အမှာစကား ပြောထားသည်။

ရတနာသုံးပါးကို ဦးထင်ထေး၊ အနုန္တော့အနန္တဝါးပ
ကို ထားဝင်ထေးဝေ၊ ရိသေ့ကိုင်းရွိုင်း၊ ကောင်းကင်မုနိသ
ကို လုပ်၊ အစောင်းတစ်မျိုးတစ်မျိုး၊ အသိမုနိမု အမုနိ
သိယေး၊ အမုနိသိအသိမုနိတု လူထောင်လူအောင်းဖြစ်အောင်
ကြိုးစား၊ အဲဒါ ဆရာရှင် ဆုပေးအမှုဝေအားပဲ

စာမေးပွဲအောင်ပြီးနောက် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရအောင် လုပ်
မထား၊ စီးပွားရေးလုပ်ရမလွှာ၊ ဒါကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်
ဝေဝခွဲနိုင်ဖြစ်နေသည်။

ဦးလေးဦးသန်းထူးကတော့ ဆတူးအထွေမပြော၊ စိတ်
ဆန်ရာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ပုံပြောသည်။

ကြီးတော် ဒေါ်ဆန်းနွဲ့နှင့် မိခင်ကြီးတစ် ဖန်ကုန်ကို
အစဉ် စာရေးလိုက်သည်။

ဖခင်ကြီးအစစပေးပွဲအောင်အောင် ကြိုးစားသည့်အထူး
ဝမ်းသာကြောင်း တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ရေးဆိုက်သည်။
လုပ်သင့်သည်ဆိုသည်ကိုမူ တာမှရေးလိုက်။

ဦးအောင်အ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရောက်အရွယ်
မဟုတ်သေးသောကြောင့် ပညာရေးကို ဆက်လိုက်သင့်
ကြောင်း ပြောသည်။

သူက ဦးလေးနှင့် အဒေါ်ဖြစ်ထွတ် ရန်ကုန်သို့ ဝေဇူ
ပြန်မည့်အကြောင်းပြော၍ ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ရောက်သည့်အခါ အိမ်ကိုတန်းမသွားဘဲကြီးတော်
ဖြစ်ထွတ် သွားခဲ့သည်။

ကြီးတော်က တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရမည်။ အဲသည်
အတွက် အားလုံး သူ့တာဝန်ယူမည့်အကြောင်း ပြောသည်။

မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာကို အခုမဆုံးဖြတ်နဲ့၊ ဘွဲ့ရ
ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်၊ အဲဒါ ကြီးနွဲ့ရဲ့ သတော့ကားပဲ၊ မင်း အိမ်ကို
ဝေထပြန်ပြီးရင် ဒီကိုပြန်လာခဲ့၊ ဒီမှာပဲနေ

ဖခင်ကြီးနှင့် တွေ့သည်။

တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ မေးသည်။

မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲလို့

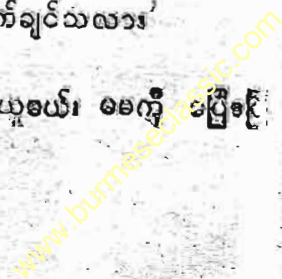
သူက ကြီးနွဲ့ပြောလိုက်သည့် သူ့အိမ်မှာပဲနေပြီး ကျောင်း
ဆက်တက်ဖို့အကြောင်း ပြောပြသည်။

မင်းကကော ကျောင်းဆက်တက်ချင်သလား

ဟုတ်ကဲ့ ဆက်ချင်ပါတယ်

ဒါဆို မင်းအတွက် ငါတာဝန်ယူမယ်၊ မေ့မိ ခြေခေါ်

ဆိုက်

၅၂၇ ကျော်မြသန်း

ဖခင်ကြီး ထိုသို့ပြောဆိုက်သည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသားစိတ်တို့ လွန်လွန်ကဲကဲကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖခင်ကြီး ထိုသို့စကားမျိုး ပြောလာလိမ့်မည်ဟု သူ့လျှိုးဝမထင်မှတ်ခဲ့၊ မမျှော်လင့်ခဲ့။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်မသိ၊

ချက်ချင်းပင် ဖခင်ကြီးကို ထိုင်စာနီတော့လိုက်သည်။

ဖခင်ကြီးက လူကြီးများ၏ ပေးရိုးပေးစဉ် ဆုခံစားတတ်မှလုပ်၊ ခေါင်းတညိုတိညိုဖြင့် အဆန်စော့ခံသည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ပြောချစ်တေးကို ပြောသည်။

'အေး...တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဝင်း၊ ဘွဲ့ရအောင် ပညာကို ကြိုးစား၊ ဘွဲ့ရပြီးရင် ပန်ဆာအောက်မှာထိုင်ပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးနဲ့တော့ ငါတို့ကို ကျေးဇူးမဆပ်နဲ့၊ ငါ့ရဲ့ အမှုကို ဆက်ခံပြီး ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းကြီးကိုဦးစီးလုပ်ကိုင်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်ထဲ...လုပ်နိုင်ပါ့လော့'

ထိုသို့ပြောလာအညီအတိုင်း ထွက်ကလည်း လုပ်ကိုင်ပါမည်ဟု ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သည့်တော့မှ ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် အပြုံးရိပ်သမ်းသွားသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်တော့တွင်ထိုင်၍ သားအဖနှစ်ယောက်၏ ပြောဆိုနေသည်ကို နားထောင်နေသည့် မိခင်ကြီး ရင်ထဲ

လှိုက်ထင်သော ဝမ်းသားဆယ်လဲမှုကို နှင့်နှင့်ပိုးပိုးကြီး စားလိုက်ရသည်။

ချစ်သောစကားနှင့် ခွဲခွာနေရသည်မှ နေ့စဉ်နှင့်အမျှခံစားနေရသည့် သောဇာမီးရောင် အစိမ့်ဟုတ်ချင်း ငြိမ်းထက်အေးမြစွာသည်။

မိခင်ကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ဝင်းစုာ သည်သို့သော အခြေအနေ လျှိုးဝဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လျှိုးဝမျှော်လင့်ထေး။

ခုတော့ ထူမဇီ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားသည်။

ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူကလည်း မောင်ဖြစ်သူ၏ ပြောင်းလဲစွမ်းစော သဘောထားကို ဝမ်းပန်းတသာ ထွက်ခံလိုက်သည်။

ထူမဇီ အဝရွေ့ ရေးမှာ တည့်ငြိမ်၍ အကောင်းတင်၍ တည်ခဲပါလေပြီ။

ဦးသာခင်က ဦးညွန့်မောင်နှင့် ဘယ်လိုတော်စပ်သည့် အကြောင်း ပြောရာမှ နောက်ဆက်တွဲ ပြောလစသည့် နှာခဏ် ကြောင့် သူ ပါးစပ်အဖေခင်းဆား ဖြစ်သွားရသည်။

'မဆေးမော့တုန်း၊ အ နာမည်ကတော့ ညွန့်မောင်ပေါ့ကွာ၊ ခုထော့ ရိုးရိုးညွန့်မောင်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်းပြန်ညွန့်မောင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အများအ အသိအမှတ်ပြုပြီး ခေါ်လာ ကြတယ်၊ လူသတ်မှုနဲ့ ဓာတ်သတ်ကျွန်းနီး ထောင်ဒဏ်ကျခံ ရပြီး တစ်လျှန်းကို ရောက်သွားတာကွ၊ သူ့အဖြစ်အပျက်အ တဝလှဲသားတွေ တွေ့ကြုံခံစားရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာ အတော်ကို ထူးခြားဆန်းကျယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်လို့ ပြောရ မှာပေါ့၊ ယေဘုယျပြင်လို့ မှတ်လို့ ဆိုရမလားပဲ'

ဘကြီးသာခင်အထိုသို့ပြောလာသောကြောင့် သူ၏မျက်လုံး များမှာ ကျွန်းပြန်ကြီး ဦးညွန့်မောင်ထံသို့ စူးရှောက်သွား သည်။

အဘားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ဦးညွန့်မောင်၏ရုပ်သွင် မှာ လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ရုပ်သွင် ထင်ရစ်နေသည်။ သဘာဝကောင်းသော လူတစ်ယောက်နှင့် သဘောဆိုး သော လူတစ်ယောက်၏ ဆွင်ပြင်လက္ခဏာများမှာ ကြည့် ထိုက်ရုံနှင့် ဘယ်လိုဆိုသည်ကို အကဲခတ်လို့ရသည်။

ဦးညွန့်မောင်မှာ လူရိုးလူကောင်း သဘောမနောပြည့်စုံ သူအသွင် ပြည့်စုံသည်။

(ကိုး)

ဦးထေးထို့ ဇနီးမေခင်နှင့် အဘဦးသာခင်ကို အနီးတော့ နှုတ်ဆက်ရန်၊ သူတတ်နိုင်သမျှသော ငွေကြေးဖြင့် အနီးတော့ ရန်ပစ္စည်းများဝယ်၍ ကြိုပင်တောက်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အားလုံးပင် စိတ်စအေးခင်း ဖြစ်နေကြသည်။
မျက်ချင်းမပြန်ဘဲ တစ်ပတ်တန်သည် နှစ်ပတ်တန်သည် နေပါဦးဟု ဆွဲထားကြသောကြောင့် ဆက်နေရသည်။
မပြန်ခင် လေးရက်အလို ဓာတ်နေ့။

အဘဦးသာခင်ထံ အလည်ရောက်လာသော အဘဦးသာ ခင်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဘော်စပ်သူ အဘဦးညွန့်မောင်ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။

၅၂၀ ကျော်မြဲသန်း

အဘ ဦးသာခင်က ဆက်ပြောသည်။

'လူတစ်ယောက်ကို တုတ်တို တာတိုနဲ့ နှိပ်ဖို့ ထိုးဖို့ နေနေတာသာ၊ လက်ဝါးနဲ့ လက်သီးနဲ့ဆော်မှု လူတစ်ယောက်ကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် မလှုပ်စေဖူးခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ တစ်ကျွန်းကို ထောက်သွားရတယ်လို့ ပြောရင် ယုံနိုင်စရာ မရှိပေမယ့် တကယ် အဖြစ် အပျက် ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ'

အဘ ဦးသာခင်ဟာ မဟုတ်တာ ပါပြောတတ် သူ့အဖြစ် ဆီထားပေမယ့် ကျွန်းပြန်ကြီး ဦးညွန့်ခေခင်အကြောင်းကို ပြောလာတော့ မယုံရအောင်၊ ယုံရအောင် တဝင်ကျစရာ ဖြစ်ရသည်။

'ဖြစ်အောင်ဖြစ်ခဲ့လို့ နိုရမယ့် သူ့အဖြစ်အပျက်ကို မဟုတ်အဖြစ် မင်းကို ပြောပြမယ်'

ကျွန်းပြန်ကြီး ဦးညွန့်ခေခင်၏ ဇာတိချက်ကြော့ ချက်ကြီး ပြုပြင်သည်ရွာမှာ ကျေးဦးကျန်းရွာ။

မကျည်းကျန်းရွာမှာ ရွှေတောင်မြို့နှင့် မလှခါးကမ်း၊ ဆင်းမရွာတန်းရှည်ကြီးနှင့်လည်း၊ ခဝေး၊ ကျီးသဲနှင့်လည်း၊ ခရီးတာမကွာကွာ ဘည်ရွှံ့ထားသောရွာ။

ကိုညွန့်မောင်မှာ ငယ်ဦးကတည်းက ရိုးရိုး ဆေးအေး နေတတ်သူ။

အဘော်လည်း ကောင်းသည်။ သည်းခံစိတ်သည်း ရှိသည်။

လူထက် ကြီးထူများစွာ အနိုင်ကျင့်ပြီး၊ ဟိုတစ် ခိုင်း၊ သည်ကာ ခိုင်း၊ ခိုင်းလေသည် အခါတွင်လည်း ငြိန်ဆန်လေ့ မရှိ။

သူ တတ်နိုင်စားကို လုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရွာစာ လူတွေက သူ့ကို ချစ်ကြ ခင်ကြသည်။

သူက မုဆိုးမစား။

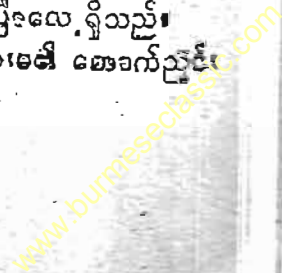
တစ်ချို့ မခံချင်သူများက သူ့အပေါ် အနိုင်ကျင့်သည်ကို လက်တုံ့ ပြန်ဖို့ မြှောက်ပင့်ပေးကြသည်တိုင် သူက သူ့စရိုက် အကျင့်အတိုင်းပင် နေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ရန်ဖြစ်စား၊ တစ်ခါလုပ်သည့် အခါ အထက် မြောက်တိုးစင်အောင်လုပ်ပေး။

'သား... ဘယ်လူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်ရဘူးနော်၊ ဟိုလိုက်ရွှင်းရ ဝီလိုက်ရွှင်းရတာမျိုး၊ အခါ မလုပ်နိုင်ဘူး'

တစ်မြစ်စကား၊ ဆုံးမစကား ပြောလေ့ရှိသည်။

ညွန့်ခေခင်၏မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခလေးမ၏ ဇာတိရွာ၊ ခြေထောက်ရွာ နှစ်မည်ကြီးသည်။

၂၉၀ ကျော်ပြသန်၊

ကောက်ညှင်း ခြေထောက်ဖုတ်၊ ရောင်းသည့် ဒေါ်
ခလေးမမှာ မိသားစု တစ်ဝမ်းတစ်ခါကို ဝအောင် ကျေး
နိုင်သည်။

ဆင့်ထင်သော ခါးဝတ်ဖို့ စင်ပေးနိုင်သည်။

ရွှေတောင်မြို့၏အဓိဇာတဖြစ်သော ရွှေတောင်တောင်ဘုရားပွဲ
တော်မှာ နှစ်စဉ် တပေါင်းလူတင် ကျင်းပမြဲဖြစ်သည်။
ခြေခင်း လက်ခင်း သာသည့်စာ ဖြစ်သည့် အေးလျှောက်
အလွန်စည်အားသည့် ပွဲတော်အဖြစ် ပြောစမှတ် ပြုသည်။
ရွှေတောင်တောင်ဘုရားခြေခင်း၌ ပွဲခင်းကြီးမှာ ဟိန်းထ
နေသည်။

ဈေးဆိုင်တန်းကြီးကလည်း ဟီးထသို့...
လှည်းခိုင်းကြီးအစည်း၊ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် အထပ်ထပ်။
ရွှေတောင်ဝန်းကျင်စာ မြို့ခရာ တောပါစားကြ သမို
ကြက်ပျံမကျအောင် စည်ကားသည့် ရွှေတောင်တောင်ပွဲတော်။
မိုးအစင်း အပြီသည့် ဇာတ်ပွဲအလည်း နှစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲ
ပါစမြဲ။

ညွန့်မောင် ဆခေ ဒေါ်ခလေးမ၏အောက်ညှင်းဖက်တုပ်
ကောက်ညှင်းခြေထောက်က လက်ခစည်းအောင် ရောင်းရ
သမို ညွန့်မောင်မှာ အချိန်ပြည့် အမေ့ဆိုင်မှာ ကူညီလုပ်
ကိုင် ပေးနေရသည်။

ထိုစဉ်က ညွန့်မောင်၏ အဆက်မှာ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်၊
ညွန့်မောင်မှာ လူငယ်ဘဝ၊ ပွဲခင်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်
ဖို့သော်လည်း မလှည့်နိုင်ရှား။

ဆူတိုမိသားစုမှာ ဆည်တစ်ပွဲအားခဲပြီး ရောင်းပါမူ မိုး
တွင်းစေ နှပ်မှုန့်သည်။
သို့မို့ကြောင့် ညွန့်မောင်ပျော ညွန့်နက်မိုင်းကျမှ ပွဲခင်း
ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်နိုင်ရှားသည်။

အချိန်မှာ ညဉ့် ဆယ်တစ်နာရီခန့် ခြုံပြီး
ညွန့်မောင်မှစ အောင်ငြိမ်း၊ တက်ခေတ်မိန့် ဇာတ်ပွဲခင်း
နုစ၊အရောက်၊ စီစီညည့်အသံများ ထွက်ပေါ် လာသည်။

'ဟဲ့...ဟဲ့ ဆွဲကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ လက်လွန်ကုန်
ကြရင် ဒုက္ခပါပဲ၊ ကြည့်မနေကြပါနဲ့၊ ကြည့်မနေကြပါနဲ့'
'ကျည်းကုန်းသားတူ၊ မထေးရင် မခံဘူး၊ မဆိုင်သူ
အနားမကပ်ကြနဲ့'

ရန်ပွဲအစု စာယ်လို ဘယ်လို စလိုက်မုနိုး မသိစေကမူ၊
စီခနဲဆို လူတေ့ ဝိုင်းဆုံးရှောက်စမြဲ နေရာသို့ သူလည်း ရေ
ယောင်ပြီး ရောက်သွားသည်။

ထိုခေတ်က ပွဲတော်လာလူငယ်များမှာ ဓားမြှောင်ကိုင်
ဆောင်လေ့ရှိကြသည်။

အစ်ယောက်အေး လူငယ်မှာ ရင်စတွာ် ခေးအန်းအန်း နှင့်။

လူ၏ လူငယ်ချင်း အောင်ပေး။

ခေးတန်းလန်းနှင့် လဲကျရန် ယိုင်ထိုး၊ ယိုင်ထိုး ဖြစ်နေ စာညှိ အောင်ပေးကို သူ၏ ဝင်ပေ့ လိုက်သည်။

လူက ခေးကို ဆွဲနုထိရန် ခေးရိုးကို ကိုင်ဆိုက်သည်။

ဆူကိုယ်ထိုင်က ဘေးလုပ်၍ လုပ်မိမှန်း မသိ၊ လုပ်လိုက် မိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ရွှေနတ်တောင်ပုံကြပ် စေအင်ကြီး၊ ဦးဘိုးထွေး နှင့် ပုလိပ်ဆားနှစ်ဖောင်က ချောက်လားသည်။

အောင်ပေးမှာ ညွန့်မောင် ပေ့ထေးသည်အတိုင်း ရှိနေ သည်။

အသက်ဇီဝိနီချုပ်သေး။

စာသင်ကြီး၊ ဦးဘိုးထွေးက ဂရင်နာတစ်လုံးထိုး ခေအင်ကြီး ဖြင့် ထိုးချိန်ထားရင်း နေအင်ပာ် အစ်ယောက်အေး ညွန့် မောင်ကို အက်ထိပ်ခေအင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အောင်ပေးကို မြေကြီးပေါ်၌ အသားအသားချထားပြီး စာအင်ကြီးက အောင်ပေးနားနားကပ်၍ အူအေး ခေးနှုမို ဘယ်သူ ထိုးသွားကြောင်း မေးသည်။

အောင်ပေးက နှာမည်ကို မပြောနိုင်။
ဆူ...သူ ဟုအာ မပွင့်တပွင့် ပြောနိုင်သည်။
ထိုစဉ် တခြားရာဇဝတ်အုပ် ရောက်လာသည်။
အောင်ပေးကို ဆေးရုံပို့ဖို့ အမိန့်ပေးသည်။
ဆေးရုံရောက်တော့ အောင်ပေး အသက်မရှိတော့။

စာအင်ကြီးက ရာဇဝတ်အုပ်ကို သူ့တူမြင်ခဲ့သည့် အဖြစ် အပျက်ကို အစီရင်ခံသည်။

စာသင်ကြီးက ညွန့်မောင်ကို တဆူးခံအဖြစ် အပိုင်စွပ်စွဲ ချိတ်သည်။

ထိုခေတ်က ဂါတီတို့ ရုံးတို့နှင့် ဆက်ဆံရမည်ကို မြန်မာ လူမျိုးများ အလွန်ဝန်လေးကြသည်။

အထူးအဖြင့် ထောသုတောင်ဆေးများမှာ ပုလိပ်၊ ဂါတီ၊ အဆူးရုံးနှင့် အဆက်အဆံ မလုပ်လိုကြ။

အထူးအဖြင့် သက်သေလိုက်ရမည့် ကိစ္စမျိုးကို ရှောင်ကြဉ် သည်။

ထိုစဉ်ဆရာန်ပဲ့အနီးအနားတွင်ရှိနေသူတချို့အားရာဇဝတ်
အုပ်က သွားထောက်စစ်ဆေး ခေးမြန်းသည့်အခါ ထူထို
အရာမှ မမြင်မတွေ့လိုက်ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ပေးကြသည်။

တချို့လည်း မရေမရာ ပြောကြသည်။

ထိုခရစ်ရာထွက်ဆိုချက်များလည်း ညွှန်မောင်အတွက်
ပေါ့စလို့လို့ ကြောင်ရှပ်ထိုးကာမှ ဆေးအတွက်လေးဆိုသလို
ဖြစ်ရပြန်သည်။

ထိုခေတ်က လူသတ်မှုဆိုသည်မှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ အမှု
ကြီး။

လူသတ်မှုဖြစ်ပြီဆိုလျှင် တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖော်ထုတ်၍
ဖမ်းဆီးရမိအောင် လုပ်ကြရသည်။

နို့မဟုတ်လျှင် အပိုင်ဝါထိတစ်ခုလုံး ခေါင်းကြိမ်းရ၏။

အဆူအပူ အကြိမ်းအမောင်းကို နေ့စဉ်ခံရသည်။

တစ်ဝန်ရှိသည့် အင်စပက်တော်တို့ ဌာနအုပ်တို့ အပြောင်း
အရွှေ့ခံရသည်။

ဝေးလံသို့ပေါင်လှေစာ နေရာများသို့ အပို့ခံရသည်။

သို့မို့ကြောင့် ခေးရိုးပေါ်မှာ လက်ထုထင်နေသည့်
ညွှန်မောင်အပေါ်ပုံချပြီး တရားခံဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်
ကြသည်။

ညွှန်မောင်တက်စာ ဝေ့ရာလူပါ ထိုက်အားခရီး။

ပုခေပ်က အကွက်ဆင်ပေးထားသည့် သက်သေများ၏
ထွက်ဆိုချက်က ညွှန်မောင်သည်သာ လူသတ်မှု တရားခံ
ဖြစ်ကြောင်း မိုးမောင်းထိုးပြလိုက်သည်သို့ ဖြစ်ခဲ့ရချေ၏။

တရားသူကြီး၏ အမှုစစ်အရာရှိ၏ ထွက်ဆိုချက်၊ သက်
သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အဓိကထား၍ အမှုကို စီရင်
ဆုံးဖြတ်ရသောကြောင့် ညွှန်မောင်အား လူသတ်မှုတရားခံ
အဖြစ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလက ညွှန်မောင်တို့ကို
တရားခံမဟုတ်ဘဲ တရားခံဖြစ်ရသူတွေ အများကြီးရှိသည်။

‘ခ...မင်းတွေနေရတဲ့ တစ်ကျွန်းပြန်ကြီး ကိုညွှန်မောင်
ဟာ လူသတ်မှုကို လုံးဝကျူးလွန်ရပဲ တစ်ကျွန်းဆောက်ပြီး
လွတ်အပ်ရေးရတော့မှ ကိုယ့်ခန့်ရပ်ဌာနေကိုပြန်ဆုတ်သတဲ့
ကျွန်းပြန်ကြီးပေါ့’

အဘတို့ တစ်ကျွန်းမှာ ဆာဇော်ကြီး ဒုက္ခဏေကံခံရသူပေါ့နော်

ထောက်စက လောကဝရဲကို ထောက်နေရသလား ဆာဇော် မေ့ရလေခင်ဆောင်ကို ဒုက္ခဏေကံခံရပေ ကုစ၊ နေ့ရက်ပိုင်း စော့ ဆထိုက်ဆလျှောက် ဆဆင်ပြေထူး၊ တစ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆင်၊ ဆန်းပြပြီး ပေးဆပ်ရတဲ့ ဒုက္ခဏေကံ ဘယ်ထေးပါလေ၊ ကြမ္မာဝင့်ကြေး ပြေးမလွတ် ခံရတာစာ စော့ ဆတ ဘဝင်ပေါ်တော့၊ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေကို ပြန်ရ တော့မယ်ဆိုတုန်းက ဘယ်ယုံပါလေ၊ နားရှိလို့ဆာ ကြား ခိုက်ရဖယ်လို့ ဆောက်မေ့ဆေး ဆင်တော်မော်ဆဆင်းပြီး ကိုယ့်ပြေပေါ် ခြေချလိုက်ရတော့မှပဲ ဝါ ဆဆယ်ပြန်ထောက် ပါလားလို့ ယုံလိုက်ရအေး

အဘအ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ဆကြောင်း ခြင်းခံ တူးလေး

ခြင်းစားပေါ့ ကိုရင်ဆေးဆာ၊ ဂါထိတ်မှာခိုက်တာ စိန် ညက်ညက် ကြေထော့လို့ ပြေးရလေခင်ဆောင် ရှိတ်စား၊ မိတော့မည်၊ ဘယ်ခိုင်တော့မလဲ၊ ရုံးကျတော့မည်၊ ကိုယ့် ဆက်က ရှေ့နေမှ ငှားနိုင်တာ၊ ဆန်းရုစားပေးတဲ့ ခေ့နေ

အမည်၊ ဝဇီကကျအန် ကျေးလက်ပဲဆိုးတာ ပြန်ခေါ်ခံရ တော့တာပေါ့

အဖွားပြန်များကို နိုင်ငံတော်အ ဆန္ဒပံ့ပိုးရင် ရွာသူ မေးသည်၊ နေထိုင်ရန် နေထုချထားပေးသည်။

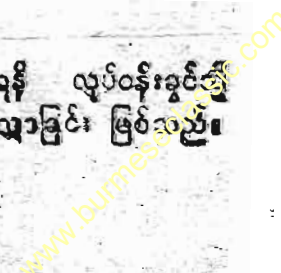
အများစုက ဇာတိချက်ကြ မွေးရပ်မြေကိုပြန်

ရန်ကုန်မှာပဲနေထိုင်ပြီး နိုင်ငံတော်က ရွာသူများသည့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဝင်ထွက်ထုပ်ကိုင်ပြီး ရန်ကုန်မှာပဲ ဆခြေချ ဆိုက်ကြသည်။

ဦးညွန့်ဖောင်တို့ဆို ဇာတိချက်ကြမွေးရပ်မြေကို စင်တယ် ကြသူ ဆနည်းစုအေး ဆေးကပ်ပွားကြားဝေကိုယူပြီး ကိုယ့်ရပ် မြေဆို ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ခုစော့ ဦးညွန့်ဖောင်က တစ်ကျွန်းက တတိယမြောက်လာ မည် လက်သမားပညာဖြင့် ဆသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြု၍ တာဝန်ခံရန်ကို ဝေငံ့မျှော်ရင်း အေးချမ်းသာ နေထိုင် ဖန်သည်။

ကြိုပင်ကောက်မှာ ဖိမ်ဆေးကန်ရန် လုပ်ငန်းခွင်ဆို လေးငါး အဘဦးဆာခင်ထံ ဆလည်ခင်ယူခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၃၀ ကျော်မြသန်း

ကိုယ်ကောင်းလျှင် ခေါင်းဘယ်မှမရွှေ့ဆိုသည် စကား
ပမာ ဦးညွန့်မောင်၏ တဝပြစ်ရပ်ကြောင်းနှင့်ထော့ ဓကိုဏ်
ညီဟု ဆိုရည်သေပါ။

(တစ်ဆယ်)

ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် တက္ကသိုလ်ပညာရေး
လမ်းကြောင်းကို ဆက်လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

ကျောင်းမှန်မှန်တက်၊ စာမှန်မှန်ကျက်သောကျောင်းသား
တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်ကိုယ်ကိုထိန်း၍ ဟည်စည်ငြိမ်ငြိမ်
ပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

စာတော်သော၊ စာကြမ်းပိုး ကျွေးငုံးသားတစ်ယောက်
မဖြစ်စေကာမူ စာရေးပုံများကို အခက်အခဲမရှိ ခြေဆိုနိုင်
ခဲ့သည်။

ကြီးတော်ဖြစ်သူကလည်း လိုဆေးသေးခရိုင်ပို့ပိုးတောက်ပို့
ပေးသည်။

ဖခင်ကြီး၏ သူ့အပေါ် ဆက်ဆံရေးမှာ ပြေလျော့အေး
ဆည်း

ကျောင်းအားရှက်များတွင် ဆင်ပေးသင့်ရာ၊ ပြုပေးသင့်
ရာ လုပ်စနစ်နှင့်ပတ်သက်သော တတ်သိမှုများကိုဆရာ
နှင့်ဆက်တွေ တွဲစပ်ပြသပေးခဲ့သည်။

ထိုမျှနှင့် တတ်ယုန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။
အားမောင်းကျမ်းကျင်သမီး အားထစ်စီး၏ စက်ပိုင်း
ဆိုင်ရာများကိုလည်း တီးမိခေါက်မိ ရှိနေပြီ။

အသေးအဖွဲ့ ပြင်ဆင်မှုများကိုလည်း တတ်ကျွမ်းနေပြီ။
ဝပ်ရွာအတွက် ဆိုအပ်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း ကိုယ်
ဆိုင် ကြည့်ရှု ဝယ်ယူနိုင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖခင်ကြီး
ကိုယ်တိုင် သွားရသည့်နေရာများကို ကိုယ်စား သွားရောက်
စယ်ယူနိုင်ပြီ။ ဦးစံထွန်းလည်း အနားရဆင်သလောက်
ပျသွားသည်။

သူတို့မိသားစုအခြေအနေမှာ အခအားဘက်သို့ ဦးတည်
နေပြီ။

ပထမချစ်ဦးဆူနှင့် အချုပ်ထဲထောက်ရသည်အထိပြဿနာ
မပေါ်ခဲ့ရသည်ကြောင့် သူ့အ နောက်ထပ် နှလုံးသားရေးရာ
ကိုစွဲကို ဥပပက္ခာပြုသလို နေထိုင်ခဲ့သည်။

တတ်ယုန်အထောက်တွင်မူ မပျော်လှင့်ဘဲနှင့် မပျော်လှင့်
အသာနေရာတွင် သွားရောက်ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့—

ထိုနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့။

တနင်္ဂနွေလို အားထပ်ရက်များတွင် ပဲခူးသို့ ဘုရားစုံပွဲ
ထွက်လိုသူတွေ စည်အားစုမြို့ရှိလာသည်။

တိုင်းလက်၊ ပတ်ပလွင်ကား၊ အားလေးများငှား၍ ဘုရား
ပွဲအစည်အပ်၍ အပျော်ခရီးထွက်ကြသည်။

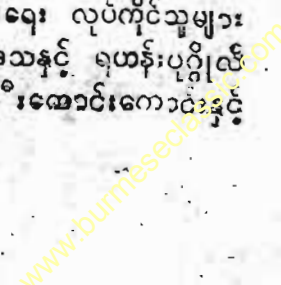
ကားလေးများ မငှားနိုင်သူတွေက ဈေးနှုန်းထက်သာ
အည့် ကားကြီးများ စုပေါင်းငှားရမ်း၍ ဘုရားပွဲ အပျော်
ခရီးထွက်ကြသည်။

ကိုယ်ပိုင်အား ရှိသူတွေကလည်း ကိုယ်ပိုင်ကားအမျိုးမျိုး
ဖြင့် ပိသစားစု သီးဆန်ခရီးထွက်ကြသည်။

ပဲခူးမြို့ပေါ် ဘုရားစုံနှင့် တချို့က မေးစွန့်ပါ အထိ
ခရီးထွက်ကြသည်။

ခနာကပိုင်းနာမည်ကြီးလာသည်မှာ ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီး။

ဘုရားပွဲအား ထွက်သော စီးပွားရေး လုပ်ကိုင်သူများ
မှာ လူအများစိတ်ဝင်စားမည့်နေရာဒေသနှင့် ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်
ကျော်ကြီးများ အကြောင်းကို အရှိုးအောင်းကောင်းနှင့်
ကြော်ငြာမောင်းခတ်ကြသည်။

ဘယ်နေရာ ဒေသကကမ်းရီ၊ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဘယ်သို့ စသည်ဖြင့် ချဲကား၍ အပြောရှိကြသည်မှာ ဘုရားဖူးကား ဖြင့် စီးပွားရှင်ကြသူများဖြစ်၏။

ဘယ်နေရာမှလျှင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးနှင့် ဓမ္မလျှင် လိုရာပြည့်စုံ၍ စီးပွားလားဘိလာတ ရှင်သည်။

ဘယ်သူ၏ ဘာလုပ်လို့ ဘယ်လိုအကြံအစည်များအောင် ခြင်ပြီ၊ ဘယ်အောက်အထိ ကြီးပွားချမ်းသာသွားကြပြီ။

ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အမြဲသွားကြောင်း။

ထင်ရှားကျော်စော တိက္ကမရှိနေသည့်။

ဘယ်လိုအောင်မြင်မှုတွေ ရရှိကြောင်း။

စသည်စေည့် ဟုတ်တရား၊ ဟုတ်တရား တာထာညာညာတွေ တီထွင်ပြောဆို ကြသည်မှာလည်း သူတို့ပင်။

လူတို့ကြောင့် အမှန်တကယ် တရားဘာဝနာ ပွားများအားထုတ်နေသည့် အရိယာ နွယ်ဝင် ဆရာတော် ကြီးများလည်း လှိုင်ငန်းပျက် ဘေးပျက် အသိကဆေးငံ ဖြစ်ကြသည်။

ငါ့ညီတော်ထံမှာ ဖြတ်လမ်းအမားတွေကလည်း များများ။

ငှက်ငါလည်း အခွီးကောင်းကောင်း။

ဖြတ်လမ်းအမားတွေကလည်း ဆည်လိုအကြောင်းတွေကို နားတစွင့်စွင့်ရှိကြစမိ၊ အထာမိကုန်ကြသည်။

မဲ့ပြင်ဘိုးဘိုကြီးမှာ ရွေးအတိကာအကမင် ဆူဒေသနှင့်သူ ရှိခဲ့သည်။

ငယ်ယားတိုင်၊ ကျွန်းနှင့် သက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုသူများကသာ ဆူဒေသစရိုက်နှင့်အညီ အမှတ်အညာပြုကြသည်။ အရောက်အပေါက်ရှိကြသည်။

သည်ဘက်ခေတ်မှာတော့ ဒေသစရိုက် ဟိုးဈေးတကျွတ် ရှိသွားသည်။

ပဲခူးဘုရားစုံကနေ မဲ့ပြင်ကို အရောက်အပေါက်များ ကုန်ကြသည်။

ဒေသစရိုက်များသည်ပင် နေရာပျောက်ပြီ၊ ခေးရောက်သွားကြရသည်။

မဲ့ပြင်ဘိုးဘိုကြီးနတ်ကျွန်းကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည်။

မဲ့ပြင်ရေမှာ ပဲခူးကို လွန်ဆွေးရသောကြောင့် မဲ့ဘုရားစုံကားကို ရွှေမောခေ ခေတိတော်ကြီးကိုပင် ပဲခူးရောက်ဖူးမြော်နေ အချိန်ပေး။

ခဲပြစ်ခရီးမှာ ဖဲခါလွန်၍ အနပ်ပင်ကို ဦးတည်ရ
တည်း။

အနွဲသို့ဝေထွက်ပိ ရစ်အန်အေးလေးတံတား ဖားကျော်တောင်
အက်အေးဘက်သို့ ရှိုးကျော့ဝင်ရသည်။

ဖော်တော်ကား လမ်းပကြိုမှ အဘွင်းဘက်သို့ ထပ်တိုင်
ကျော်စဉ် ဝင်ရသည်။

ကြေးတိုင် ချောင်းတစ်ချောင်းပင် ငြားလျက်ရှိသည်။
အဝေးမှကြည့်လျှင်လယ်ကင်းတို့၏မှ ခဲပြစ်ကို ညို.ညို.
ဆိုဝ်းဆိုဝ်း တွေ့ရသည်။

ထိုမှလမ်းကျော်ကြည့်သည့်အခါ အနွဲမြို့စုအိမ်အေးအောက်
အဖို့သုပ်မိုးပြောင်ပြောင်များကို ခရားခရားပျံ့၍ မြင်ရ ဘည်း။

ချောင်းတစ်ဘက်အမ်း ကျွန်းရိုင်းပေါ်မှ ခဲပြစ်။

အစ်ပင်ကြီးများ အုံဆိုင်းနေသည်။

ရေဖတ်သည် ဝိုင်းရံလျက်တော့ မဟုတ်။

ချောင်းခြား၍အစ်ပင်တိုင် ထူးဝေဟံထားဆေး ဆေးကံ
ခဲးရေကန်ကြီးရှိ ဘည်း။

မိုးထုသိရလဲ့၍ ချောင်းမှ ရေစင်နေသည်။
ထုဝင်မှတ်တမ်းမှတ်ရာဟူ၍ဆိုနိုင်စော်စည်း စေသံ
များ စံးထိုစပြောဆရာ ခဲပြစ်အကြောင်းမှ ဤသို့—

ရှေးပဝေအစိကတည်းက ရစ်ကန်ကြီး ရစ်ကန်အေး
အုပ်စေဆရာ အယ်လာချောင်းမြောင်းများ၊ အင်းများ
တည်ရှိခဲ့သည်။

ယခု ခဲပြစ်ထိုးဘိုးကြီးနန်းရှိရာ ကျွန်းထဲဖယ်နေထုမှ
ခဲပြစ်ရွာဝယ်လေး ရှိခဲ့ဖူး၏။

ချောင်းအစည်ကိုလည်း ခဲပြစ်ချောင်းဟုပင် ခေါ်ခဲ့
ကြဲတည်း။

ပဲခူးတိုင် တစ်ကွင်းလုံးမှာ စပါးအထွက် အလွန်ကောင်း
ဆောကြောင့် တေခင်သူအယ်သစေးတို့၏ မှီခိုအားထားရာ
တိုင်းတစ်ကွင်းအဖြစ် တည်ရှိခဲ့သည်။

လှည်းကူးကျော်ဆည်မှ မန္တလေးလမ်း တစ်လျှောက်
အောင်ငူအထိ စပါးထွက်အောင်သည်။

ပဲခူးသုဌေး ဦးစိန်ဝင်း၏ အားခံချီများမှာ အင်အားကြီးကြီး
မလွဲရှိသည်။

ပဲခူးမှ သနပ်ပင်တက်သို့သွားလျှင် အုန်း၊ သက္ကံ၊ ပုသိမ်
ခရမ်း၊ သုံးခူး၊ ကျောက်တန်း၊ သန်လျင်ထိအောင် လမ်းကွင်း
အပြည့်။

ရှေးအခါအတည်းအပင် ခဲမြင်ဆို တို့ကြီးအား ကွင်း
ပိုင်နယ်ပိုင် သဘောမရှိ ထိုအသံများက ပွားစေပသဖြင့်
အညံ့။

အားကိုးအားထားပြုကြသည်။
အခြား အခြားသော လယ်ယာအားအိုင်ကန်ရှိရာမှရာ
များတွင်လည်း ကွင်းပိုင်နယ်ပိုင်များရှိကြသည်။

ယနေ့ခေတ်သို့တိုင်အောင်လည်း အင်အားကြီးကြီးသည်။

လူကြီးသူမများအ ခေတ်လူငယ်များအား ကွင်းပိုင်ကြီး
ကို စကားဆရာပြင် နောက်လား ပြောင်လား။ ရွာထွက်
ထွက် ပြောရော၊ ဆိုလားမလုပ်ကြီး သဘိပေးစကား ပြော
လေ ပြောထရှိကြသည်။

ခဲမြင်ခေတ်မှာ နယ်ကြီးမီးသည်။
အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရသည်။
တယ်ကာလကတူ၍ဟော့ အတိအကျမဆို။

ခဲမြင်မှာ ပြောစမှတ် တွင်ရစ်သော ဖြစ်ရပ်အကြောင်း
တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။

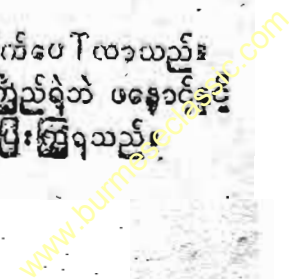
တစ်ခါက လူငယ်ဘဝ ရွတ်နောက်နေခက် လူငယ်တစ်စု
ခဲမြင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

မိုးမချုပ်မီ ရွာသို့ မြန်ကြရာတွင် တစ်ယောက်သော
လူငယ်က အရွန်းဖောက်ကာ ဤသို့ပြောလိုက်သည်။

‘ခဲမြင်ဆိုတို့...ကွင်းပိုင်ကြီး... ကျွန်တော်တို့ကို ဆိမ့်
အပြန် ပြန်ဆောက်အောင် ခေတ်မိုးမစောင်း၊ ဝိန်းခောင်းနဲ့
စွဲပေးစမ်းပါဗျာ’လား။

ထိုသို့ဟော ရွတ်နောက်နောက် အပြောစကားဆုံးသည်
နှင့် သူတို့နောက် ချုပ်ပုတ်ထဲမှ တောကောင်ကြီးဟိန်းဆီ
ထွက်လာသည်။

ဟိန်းသံမှာ သုံးလေးကြိမ် ဆက်တိုက်ပေါ်လာသည်။
လူငယ်တစ်စုမှာ နောက်သို့လှည့်မကြည့်ရဲဘဲ ပနောင်နှင့်
ဆင်ပေါ် တစ်သားတည်းကျဆောင် ပြေးကြရသည်။

၂၄၈ ကျော်ပြသနီး

လူထိုက် ဗိန်းဗေဒင်၊ သံနှင့်ပေါက် ဇောခကောင်ဟိန်း၊ သံနှင့် ပြပေးလိုက်သည်။

ရွာပြန်စဉ်က ယုံအကြောင်းပြောပြအေးအေး၊ မိဘ ဖြစ်စွဲများအ နေ့စက်အစနေ့ မနက်တုတ် အုန်း၊ ငှက်ပျော့ ပွဲ များဖြင့် ပသ၍ အောင်းပန်ကြရသည်။

ထိုသို့ပြောဆိုလှူငယ်စွာ အမည်မဖော်နိုင်သော ထောင့် ဖြင့် အစ်လားကျော်ခန့် အိပ်ထုတ်ဗုန်း၊ ဗုန်းလဲ၍ အလှူအလှီ ခံလိုက်ရအောင်တူ၏။

အနီးလူငယ်၏ မိဘများက ထည်ထည်ဝါဝါ နတ်ကုန်း ထည်ဆောက်ပေးခဲ့ရ၏။

ထိုမှအစ ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီးနတ်ကုန်း ဟူ၍ အထင်ကရ ဖြစ်လာသည်ဟု အဆိုအပြောရှိခဲ့သည်။

ထိုမှနှစ်ခုခန့် ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီးကို ခမဲစေးမစားပြောစံ လှ ရှိခဲ့ဟု သက်ကြီးစကား ဆက်ယော်ကြားသိခဲ့ရသည်။

အိပ်မက်အရ ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီးကျွန်းနေရာ၌ နန်းအည် ဆေးကန်ခဲ့သည်မှစပြီး ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီးကျွန်းဟူ၍ ထင်ရှား လွှာကြောင်းလည်း အဆိုရှိပြန်သည်။ သည်ဘက်ခေတ်။

စာရေးစာလား။
ခမဲပြင်မှာ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲနေပြီ။
ဒေသခံများ၏ ခမဲပြင်မဟုတ်တော့။ ဒေသစုံမှ လူထုမျှော် စိတ်ဝင်စားစား သွားထွက်ကြသည့် ခမဲပြင်ဖြစ်သည်။

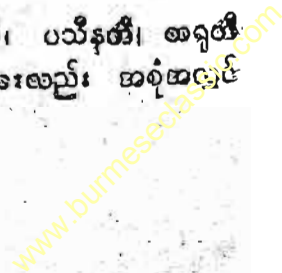
အထူးသဖြင့် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပို၍စည်ကားသည်။ ထမင်းဆိုင်ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိသည်။ ခမဲပြင်ကျွန်းပေါ်တွင်ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးကြီးမှာ ထည်ထည် ဝါဝါ။

ခမဲပြင်ဘိုးဘိုးကြီးနန်းမှာ ဝင်ပေါက်နှင့် နီးသည်။ တစ်ဖက်မှာ ၃၇ နတ်နန်းရှိသည်။

စုနေရာနှင့်လူအကုန်လိုက်ရှိနေသည့် ၃၅ မင်းနတ်ကုန်း အလှည်း နေရာယူထားသည်။

၃၇ မင်းနတ်နှင့် မြန်မာလူမျိုးများမှာ ရွှေပဝေဆက် အတည်းက တွဲစပ်ခဲ့ရာ အခုဆာမက နေခင်ကိုလည်း တွဲစပ် ဖြေ ရှိနေမည်ပါ။

၃၇ နတ်များဆရာက အရင်နတ်၊ ပသီနတ်၊ အရှင် နတ်၊ တရုတ်ဘိုးတော်နန်း စသည်များလည်း အစုံအတင် ရှိသည်။

ကျွန်းဆန္ဒယ်တွင် စေတီဆစ်ဆူ အညစ်အေးသည်။
ချောင်းကိုဖြတ်၍ ထံတေးလည်း ထိုးထားပြီ။

အုန်း၊ ဆန်ပင် ကစားလမ်းမကြီးမှာ ခမဲပြင်အထိ အသစ်
ဖောက်လုပ်ထားသည် ကစားလမ်းမှစလည်း ဖြောင့်ဖြူလျက်
ရှိနေပြီ။

အရိပ်ရ သစ်ပင်များလည်း စိုက်ထိုးထားသည်။

အေးမြသောယာနေသော ခမဲပြင်ကျွန်း။

ကြီးတော်နွယ် ခမဲပြင်သွားချင်သည် ဆိုသောကြောင့်
ထွက် ဇာမောင်းပြီး လိုက်ပို့ချခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့တို့လို စီးပွားရေးသမားတွေ ခမဲပြင်ဆို
ခရောက်လို့မဖြစ်၊ ယနေ့ကာလတွင်မူ အဆက်အစပ် ရှိနေ
ကြပြီ။

မန္တလေးမှာ နတ်နှင့်ဆက်နွယ်ရာ ဘောင်ပြုံးနာမည်ကြီး
စာလို ပဲခူးတွင်လည်း နာမည်ကြီးသည်။

နတ်ဆရာ၊ ဓာတ်ဆရာ၊ သိုက်ဆရာ အစုံအလင်ရှိသည်မှာ
ပဲခူးတွင်၊
သိုက်စုံသည်မှာ ဒေးစွန်ပါ။

လူတွေက သိုက်ဆက် ခမဲပြင်သိုးသိုးကြီးကို ပို၍စိတ်ဝင်
စားလို့ ဇာမောင်း ခုခတု ဒေးစွန်ပါလည်း နည်းမှီနည်း
စာသည်။

ဘေဝင်ပြုံးမှာ မင်းကြီး မင်းအားလုံး။

ပဲခူးမှာ နန်ကရိုင်းမယ်တော်၊
ဇာသိဒ္ဓကုန်းမှာ နန်ဆရိုင်းမယ်တော်။

ယသိဒ္ဓကုန်းမှာ နန်ကရိုင်းမယ်တော်နတ်ကုန်းကြီး အခါက
ရှိသည်။

နတ်သောဆနယ်တို့မှာ ပဲခူးနန်ကရိုင်းမယ်တော်အတွက်
သီးခြား ပဲ့ပေးရသည်အထိ အရေးပါသည်။

နန်ကရိုင်းမယ်တော် ထုဝင်ကို အသာမင်းသား၊ အဆရာ
ကုမ္မာဇာတ်ကို ရုပ်ရှင်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးနောက်ဘက်မှာ ကာလိမယ်တော် တင်ရှားသင်္ချာ
အရှေ့ဘက်မှာ နန်ဆရိုင်းမယ်တော်ကြီးက ကပ်ရွာသည်။

မကြာသေးသော ကာလက စတင်ပြီး ဖိုမိအတော်များ
များနှင့် တိုက်မျက်နှာစာမှာ နန်ဆရိုင်းမယ်တော် နတ်ကုန်း
အလေးများ၊ အစီအရီ ပေါ်လာသည်။

ယုံချာတေကဲ အယုံသွန်ကဲအဇီ၊ ယုံသွတေသည်းရှိသည်
ယုံသည် မယုံသည်အပထား၊ မြန်စာလူမျိုးတို့၏ ရိုးရာ
ခေမာယိုးအပီးမှာ အရှည်အဖြင့် တည်နေလိမ့်မည်ပင်။

အပြန်ခရီး...
မေပြင်မှအပြန် ပဲခူးသို့ဝင်ခါနီး တစ်မိုင်ခန့်အဆိုတွင်
ဟိုင်းဆက်အားထစ်စီးမှာ လွမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသည်ကို
လွမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ယေခကျိခးသုံးလေးယေခကဲ ကားဘေးမှ ရပ်နေကြ
သည်။

အပြန်ခရီးဝိတိလျော့ရန်အတွက် ပဲခူးသို့ ခေဝင်စီ ခေတ္တ
ရပ်နားနေခြင်းလည်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။

ဘုရားဖူးများ ဝိတိလျော့ဖို့ ထိုသို့ပင် ခြံအကာအကွယ်
ခေဝင်စောနေရာတွင် ရပ်ထားမြေရှိသည်။

ရပ်ထားသည့် ဟိုင်းလက်အားအနီးထောင်တော့ မင်းသူ
အိုအားကို လှည့်စေောက်အ လွှက်ပြပြီး တားသည်။

ဝိတိလျော့ရန် ရပ်ထားသည်ဟု ထင်ခဲ့သည့်အထင် လွဲ
လွှားပြီကို သိလိုက်သည်။

ကားစက်ချတ်လင်း၌ ရပ်ထားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ခင်းလူအ ဟိုင်းလက်အားအနီး ဗမာဘေးတွင် ထွက်
အားကို ထိုးရပ်ပေးဆို၏သည်။

အက်ပြုထားသည့်အောက် သူတို့ကားဘေးသို့ ထောင်အား
သည်။

မ့ကဲနှစ်စိမ်းပျားခြင်၍ သူ့အ မသိ။

အစ်ယောက်က အကူအညီအတမ်း စောားပြောသည်။

သူတို့အား ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ ကြည့်တတ်လျှင် ကြည့်
ပေးစွဲအကြောင်း မြှော့အားဘေးအကြောင့် သူ့အ ကားထဲခါး
ကို ဖွင့်၍ အောက်တို့ဆင်းလိုက်သည်။

အားနောက်ပိုင်းမှာ အမျိုးသမီးများအပါအဝင် အလေး
အယ် ဆိုးလေးယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်သည်။

ကော်ပွားနှင့်ရန် ကစားရွှေ့တက်သို့ ဆက်လျှောက်သွား
သည်။

ကစားရွှေ့သန်း၊ မှီထိုင်နေထူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုက်ရ
သည်။

ထူး၏ခြေထမ်းများ တုံ့နေ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ကြွေးကြော်စက်ပလေဟု ဆိုရမည်သို့။

မျက်ဝန်းထဲတွင် စွဲစွဲထင်ထင် ညိုရိပ်ထင်ခဲ့သူ။

ထူး၏နှလုံးသားတွင် ယနေ့ထက် ပိုရိပ်မပျောက်စေးသွား။

စာချုပ်ထဲသို့ ဆရာ့ခံအဖြစ် ဝင်ခဲ့ရအောင် မန်တီးခဲ့သူ။
မေတ္တာရွှင် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဆရာ့ရွှင် မဖြစ်ခဲ့သူ။
မတော့မဆုံရသည်မှာ ကြားပြီး။

မတော့မဆုံရသည်မှာ ကြားပြီဖြစ်သော ချစ်ဦးသူပုဂ္ဂိုလ်နှင့်
မမျှော်လင့်ဘဲ ရှုတ်တရက် ဆုံစည်းလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးချင်း ဆုံပြန်တော့သည်။ ရင်ခုန်သွားရသည်။
မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက်သည်မှာ တစ်ဂံပစာခန့်မျှစာ။
ပစ္စိမာက ဝံပုလွေ့ရှေ့ရောက်နေသည့် သိုးသူဇာထံသို့နယ်။

နောက်ထပ် မျက်လုံးချင်း၊ မဆုံမိအောင် ခေါင်းကွေး
အောက်ငုံ့ထားလိုက်သည်။

ပွင့်မာ ပါလာသောကားကို ပြင်ပေးတော့ဘဲ နောက်
ပြန်လှည့်ရန် စိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

နောက်မှ အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာသည်။

ထိုဘုရားဖူးယာဉ် ကားနှင့် ပါလာသူတွေမှာ သူနှင့်
အားကြောင်းပြသရာ ပတ်သက်သူများဟုတ်၊ ကလေးများ
လည်း ပါလာသည်။

ထူးနှင့် တော်သက်သည်က မွင့်ခွာတစ်ယောက်တည်း။

နောက်ထပ် ကားအကြောင်း ကျွမ်းကျွမ်း၊ ပြင်ဆင်ရန်
နားလည်သူနှင့် မတော့လျှင် စမ်းစုလတ်မှာ ဒုက္ခဓာတ်ရှိ
မည်။

တင်ယေးကတည်းကတူက ဆရာ့ကို ဒုက္ခမပေးသင့်
တူသော အသိစိတ်မာတ်ကြောင့် အားဘေးနက်ကို ဖွင့်ဖို့လို
ရသည်။

ပွင့်မာနှင့် မျက်နှာချင်းဆုံရန် အကြောင်းရှိတော့
သူက အင်ဂျင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အဖြစ်ကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

၂၅၆ ကျော်ပြသနံး

ကားကျမ်းသုပြစ်အညီအလျာန် အာပရိုက်တစ်အပြစ်ကို
စားနဲ့ တွေ့သည်။

သူ၏ကားထဲတွင် အဆင်သင့်ပါသည် ကားပြင်ပစည်း
များ ထည့်ထားသည့်အဝတ်အိတ်ကလေးကိုယူပြီး အာပရိုက်
စားကိုဖြုတ်၍ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

ထိုင်းလက်ကား ခောင်းလာသူက သူ၏အနားတွင်ပင်
၍နေသောကြောင့် ကားကို စက်နှိုးခိုင်းလိုက်ရသည်။

အား၏စက်သံမှာ ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း ထွက်လာ
သည်။

ထူက အော့နက်အဖုံးကို ပြန်ချ၍ ပွင့်မာထိုင်နေရာဘက်
သို့ မကြည့်ဘဲ သူ၏အားရပ်ထားရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကားမောင်းသူက သူ၏နေခက်မှ လိုက်လာပြီး ဘယ်လို
ထုံ့ပြန်ရမှန်းမသိအောင် ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း ပြော
ပြီးမှ 'စိတ်တော့မရှိပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ' ဟု
ပြောရင်း အိတ်ထဲက သားရေအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ခေ့ကြေးစကားဆို သူ၏ ပြောရန် မသင့်သောကြောင့်
အက်ထုတ်ပြီး အရိပ်အမြှောက်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

'ဘုရားဖွားလာကြသူ အချင်းချင်း တွေ့ကြုံရတဲ့ အခက်
အခဲကို စေတနာအရင်းခံပြီး ကူညီတာပေါ့'

အရိပ်အမြှောက်ပြောသည်ကို အအောင်ဘဲထည့် စကားပြင်
စုံ့ပြန်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော်၏ ဧကားဝယ်တာ မကြာသေးပါဘူး၊
မောင်းရုံပဲ ခောင်းတတ်တာပေါ့'

'ကားမောင်းရပ် ပြင်ထုတ်ဖို့ထက် ဆီလိုက်မီးခိုက် မှန်
မမှန် လေ့လာတမ်းဖို့တော့ လိုတာပေါ့ဗျာ၊ က...ကျွန်တော်
ထူးလို့တင်ပါဦးမယ်'

'ထုတ်တဲ့ အမျှားကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်'
ထူထိုအားက အလျင်ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုင်းထက်ကားကို ကျော်ဖြုတ်လိုက်စဉ် သူ၏ မျက်လုံး
အစုံကို ရှေ့တူရှုသို့ စူးစိုက်ထားလိုက်သည်။

အတိတ်ကို အတိတ်မှတစ်ဆင့် သလို အရိပ်ကိလည်း အရိပ်
အတိုင်းပဲ ထားခဲ့ပြီမို့ စိတ်ထုတ်ထုတ်သွားသည်။

ကြီးစောနှင့် မိခင်ကြီး ထိုအကြောင်းကို မသိလိုက်ကြ။
ခဏတာပဲ စောင်းပါသည်။
သိပ္ပံဝေးထိခဲရင် တယ်သို့နယ်များ...

(တစ်ဆယ့်တစ်)

အချစ်ဦးနှင့် လွဲမည်။
ဒုတိယ ချစ်သူနှင့်မြဲမည်။

ကြို့ပင်ကောက်တွင် နေခဲ့စဉ်က အတဦးသာခင်၏ မိတီ
ဆွေ၊ အပျော်တမ်း ပေဒင်ပညာရှင် တစ်ယောက်က ထိုသို့
ပြောဘူးသည်။

အဆင်ပြေပါမလော့ဟု မေးသည်ကို ပေဒင်ဆရာက ပေဒင်
အဟေးဟုတ်ဘဲ၊ လောကဓမ္မတာ၊ လောကဓမ္မတာ သဘော
အရ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည်ကို အခြေခံ၍ ဤသို့ပြောခဲ့သည်။

လူကြီးတွေ သဘောတူသို့၊ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းပြီး
အိမ်ထောင်ပြုပေးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှူးတစ် ခင်၊ လုံးချော
ရယ်ဖို့ ရှိခဲ့သားပါ။ အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို အသိအဆောင်
ကိစ္စလေးတွေ ရှိထင်ကြတယ်။ အဆင်ပြေအောင် ဆိုတော
ကတော့ နှစ်ဖက်အပေးအယူ ညီမျှပုံပဲလေ။ ဒါကတော့ ကိုယ့်
အပေါ်မှာ မူတည်တာပေါ့။

ဆူက နှလုံးသားရေးရာကို အရေးတောင်း ဆွဲခဲ့ရာမှ
အချိန်တန်တော့ နှားပိန်အန်ဆိုသလို ခုတီထံ ချစ်ရမည့် ခု
မတူခဲ့သည်။

ဖော့ကိုးကေးများသည် သဘာဝ အလှကို မျက်စိ
ရွှေစင်လှူနိုင်သော်လည်း၊ မိန်းကလေးတို့၏ အလှရိပ်ထင်သာ
လျှင်မှ ရွှေစင်လှူမရ စအောင်။

သိတာညို၏ အလှကို တွေးတောမင် ဆွဲ၏မျှ ဖိစနိုးထင်
စွဲထင်သွားသည်။

ခိတာညိုခေါ် ညိုညို။

ညိုညိုဆိုသည် အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် အသား
လည်း။

ပြုချော ညိုချော။

ပြုချောက ပြင်းတပြေး အလှ၊
ညိုချောက ကွမ်းတစ်ရာညက် အလှ၊
ကွမ်းတစ်ရာညက် အလှက ပို၍ အကြည့်ခံသည်။
သိတာညို၏ အလှမှာ အေးအေးမြမြ၊ ယဉ်ချော ချော
ဆည့် အလှမျိုး။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အလှရိပ်မထင်၊
ထုံကြောင်ပင် သူ၏မျက်ဝန်းထဲတွင်တစ်ခဏချင်း စွဲထင်
ထူးလေသလား သိ၊
တွေ့တွေ့ချင်း ဆိုသလိုပင် သူ၏ နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်
လွှားစေခဲ့သည်။

တွေ့ဆုံခြင်းအစမှာ မပျော်မင်ဘဲ ရုတ်တရက် တွေ့ဆုံရ
မည့် အတွေ့အဆုံ။

တနည်းဆိုလျှင် ဣန္ဒြေရ တွေ့ဆုံခြင်း။
ကျောင်းမှာ၊ လမ်းမှာ ရုပ်ရှင်ရုံလို နေရာမျိုးမှာ တစ်
ယေဘုယျ တည်း တွေ့ဆုံခြင်းမျိုး မဟုတ်။

ကြီးတော်နွဲ့၏ ဘုရားကိုဆူပဲ့သို့ မိဘများနှင့်အတူအကြွ
မည်မှ တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးတော်နွဲ့၏ ညိုညို မိဘများအား သူ၏ တုသားလေး
စာကူသိုလ်ကျောင်းသားအဖြစ် အရေးအယူ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့
သည်။

မောင်မင်းသက် ခောင်ကစားတာ ဆိုးပမယ့် သားထိုက်
အသေစားပြီး ချစ်နေရတာ ဒေါ်သိန်းသိန်းရေ

ထိုသို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး တူသားလေး လိမ္မားစားခြားခြား
စာကြီးစားပုံ၊ မိဘလိုပဲဝန်းကို တစ်နေ့ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နိုင်
အောင် လေ့လာဆင်ယင်လျက်ရှိပုံ စသည့် အမိန့်တော်စကား
များကိုလည်း ရွမ်းရွမ်းဝေအောင် ပြောလိုက်သည်။

ကြီးတော်နဲ့ နဲတော်တွင် ထိုင်နေရသည့် မင်းသမီးမှာ
မျက်နှာအထားရ ခက်နေရှာသည်။

မျက်နှာ အထားရ ခက်နေခက်ကာမူ သူ၏မျက်လုံးများ
မှာ ညိုညိုဆီဆီသာ ထောက်နေသည်။
သို့တစေး ဝံ့ဝံ့ရဲရဲ အကြည့်တော့ မဟုတ်။ တိဘိ ဘခိုး
အကြည့်။

ညိုညို မိခင်ကြီး၏ ကျောင်းမှားတွင် ကိုယ့်ညိုသားလို
ဆရာတော်ဆက်ဆံရန်နှင့် အစစအရာရာ ကူညီပေးစေရန်
ရန်ပါ ပြောသည်။

စာနှင့် ဘာသာတွဲချင်းတော့မှတူသော်လည်း နေ့ကျောင်း
အတူတူသည်။

ညိုညိုကို တွေ့ချင်ရင် သယ်နေထုတ် ခောင်ရမည် ဟု ဝိပဿနာ
သားမို့ လူကြီးများ၏ တရင်တန်း အပြောအဆိုကြောင့်
သူ့အတွက် ခမ်းကြောင်းပိုင် အခွင့်အရေးရသွားသည်။

ရင်းနှီးမှုလျှော့မည်က ပထမအဆင့်၊
ထိုမှ တစ်ဆင့်တက်ရမည်မှာ နှလုံးသားရေးရာ ထက်နှယ်
လမ်းကြောင်း။

သူတို့ လူငယ်ချင်းဆာ အပေးအယူမျှလျှင် လူကြီးချင်း
ကိစ္စက အကြောင်းတူတို။

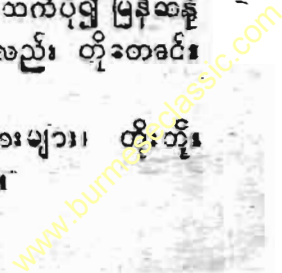
ကြီးတော်နဲ့ တစ်ယောက်လုံး ဓမ္မသက်က ရုပ်တည်ပေးမှာ
ဆေးချာသည်။

သည်ကိစ္စအတွက်က ဆရာတင်စရာမလို၊
ပိုင်မာနှင့်တုန်းက အတူတူကြုံ ရှိပြီးသား။
လောမကြီးပွဲတဲ လိုသည်။
ကျောင်းဆား သူငယ်ချင်းတစ်စုနှင့် အတူအထိုင်ရှိခဲ့ရာမှ
အတူအထိုင် ကြွလာသည်။

သူငယ်များနှင့် သွားအတူ လာအတူရှိခဲ့အည့် ခမ်း
ကြောင်းကို ပြောင်းခဲ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးမှုမှာ ထင်တောထက်ပို၍ ပြန်ဆန်
ခဲ့သလို နီးစပ်မှု အချိန်အတိုင်းအတာ မှာလည်း တိုးတောင်း
ခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခေတ္တတိုက် စကားများ၊ တိုးတိုး
တစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ရှိလာသည်။

ထိုကိစ္စမျိုးမှာ တက္ကသိုလ်ပရဝဏ်မှူး အဆန်း၊ တက္ကသိုလ်
တော့ ဖေဟတ်၊ အသိအမှတ်ပြုသည့် အခါအခါ ပြောကြဆိုကြ
ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ညိုညိုမှာ အတ္တသိုလ် လှပျိုဖြူများထဲမှာ စတား၊ ဖေဟတ်
သောကြောင့် စိစိညိုညို ပြောတာမျိုးတော့မရှိ။

ဤသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ကြားတွင် ထူးထူးထွေထွေ
ပြသနာဖြစ်စရာ အကြောင်းရိပ် မထိုးခဲ့။

ဗွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆန္ဒကိုပွင့်ဟသည့် အဆင့်သို့ မရောက်
သေးစေအံ့မှ ရင့်တင်းအထိ ရှိပြီးသားဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့...
မင်းစွာအ သူ၏ဆန္ဒကို ပွင့်တခွဲအညှိုး
ညိုညိုကလည်း နားလည်မှု ရှိပြီးသားရှိ ငြင်းပစ်တာမျိုး
ဖြင့် မတုံ့ပြန်ခဲ့။

‘ကျောင်းပြီးမှ အဲဒီကိစ္စ စဉ်းစားကြတာပေါ့ ကိုမင်းစွာ၊
ကျောင်းပြီးခင်တော့ ခုလိုပဲ နေကြတာပေါ့’

သူ့ဘက်အ မငြင်းကြောင်းကို ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးပင်
ပြောခဲ့သည်။

သူ၏လည်း ညိုညို၏ ဆန္ဒသဘောထားအတိုင်း ဆန္ဒတူညီ
ရှိကြောင်း ပြော၍ အပေးအယူ မျှတစေခဲ့သည်။

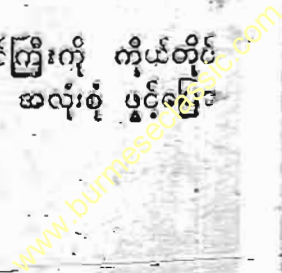
သည်အဆင့်သို့မရောက်ခင် အချစ်ဓတ္တုထက် ပြောကြ
ဆိုကြစမြဲ သောနစကားအဖွဲ့အနွဲ့တွေ ပွဲနွဲ့ခဲ့ကြသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ကြီးတော်နဲ့အား ပထမ
ဆုံး အသိပေးခဲ့သည်။

ကြီးတော်နဲ့၏ နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်တွင် ထင်ထင်မြမြ
ထင်ရစ်သွားလည် အမြိုးစွာ ဝင့်ဝင့်မြူးမြူး အမြိုး။

ခေါင်းတညိုထိညိတ်ဖြင့် ကျေနပ်မှု ပြည့်ထင်နေသော
ကြီးတော်နဲ့ အားဖြည့်စကားပြောခဲ့သည်။

‘တုထူးကိုးဆူနေ့အတည်းက ကြီးနဲ့ရိပ်မိခဲ့တာပေါ့ ဘား
ရယ်၊ ဖြစ်ပါ...စလို...လည်း မျှော်လင့်ခဲ့တယ်လေ၊ လူကြီးချင်း
ကိစ္စကိုတော့ အခုမှအကြောင်းကြန့် ကြီးနဲ့အားပေးတာ၊ ယော
တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဗီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သားမိဘ
တွေကိုတော့ စောစောစီးစီး ပွင့်ပြောထားဖို့အတွက် လိုလိမ့်
မယ်၊ ကြီးနဲ့ ပြောတာထက် မင်းပြောတာက ပိုပြီးကောင်း
မယ်၊ သားအဖအကြောင်းလည်း သားအသိသားပဲ’
‘ဟုတ်ကဲ့ ကြီးနဲ့... ကျန်တော်ပြောပါ့မယ်’

ကြီးနဲ့ မှာလိုက်သည်အတိုင်း ဖခင်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်
ပြောရန် မဝံ့သောကြောင့် မိခင်ကြီးကို အလုံးစုံ ပွင့်ပြော
လိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ဘယ်သို့ ဘယ်ညာ ဘာမှ ပြန်ခပြောဘဲ
တွေ့ပြီး ငေးနေသည်။

ဆယ်စီးမိနစ်လောက် ကြာသွားသည်အထိ မိခင်ကြီး
ထံမှ တုံ့ပြန်စကားသံ ထွက်မလာ။

သူက အမေးစကားဖြင့် ထပ်ဆင့်ရသည်။

'ကျွန်တော်တို့ကိစ္စကို မေမေ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ
မေမေ'

'မေမေလည်း အဲဒါ စဉ်းစားနေတာပဲ။ သားဆန္ဒကို
မေမေ ဘာမှ ပြောစရာမရှိပေမယ့် သားအဖေကို ဖွင့်ပြောဖို့
အချိန်များ စောနေမလားလို့'

'ဒီကိစ္စအတွက် ကြီးနွဲ့က လူကြီးချင်း စကားစ၊ ထားရ
မှာ ရှိသေးတယ် မေမေ၊ ဖေဖေ သဘောထားမသိဘဲ စကား
စ၊ လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ'

'အေးပါလေ၊ မေမေ သားဖေဖေကို ပြောပါ့မယ်'

ထိုသို့ပြောဆိုကြပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့...

ဖခင်ကြီးက သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်၍ သူ၏ သဘော
စကားကို ပြောလာသည်။

'မင်းတို့ကိစ္စကို ဝါ အထူးတလည် အန့်ကွက်စရာမရှိဘူး၊
ပြောစရာတော့ရှိတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုရင် ကျောင်းမပြီး
မချင်း ဒီကိစ္စကို အဆုံးသတ်တဲ့ အဆင့်ကို မနေ့ကအောင်

ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ပေးရမယ်။ ဒီကြား
ထဲမှာ အသွားအလာ အနုအညိုခဲ ဆင်ခြင်ရမယ်။ လွန်လွန်
ကျူးကျူးကိစ္စမျိုးကိုတော့ ငါလုံးဝ လက်မခံဘူး။ ပထမ
ရည်ရွယ်ချက်က ဘွဲ့ရဖို့၊ ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်က မင်းတို့ကိစ္စ
ရှောင်ရှောင်ချွတ်ချွတ်ဖြစ်ဖို့ ပြောစရာအတော့ ဒါပဲ'

'စိတ်ချပါပေးဖူး၊ ပေးဖူး ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေချင်ပါမယ်'

ရှေ့ဆက်ရသည့်လမ်းကြောင်းမှာ ဖြောင့်ဖြူမညီဘက်သို့
အလေးသာသွားပြီ ဆိုရမည်သို့

ကြီးနွဲ့ကလည်း မိသားဖေသားပီပီဘောင်းရမ်းယူဒီကလွဲလို့
အခြားနည်းလမ်း ရွေးစားမျိုး ဖြစ်စေဖို့ အထက်ထက် မှာ
လည်း

မင်းသူက သည်အကြောင်းတွေ အကုန်လုံး ညိုညိုကို
ပြန်ပြောပြသည်။

'ဒါဖြင့် ညိုညိုလည်း ဖေဖေတို့ မေမေတို့ကို ပြောပြ
လိုက်တော့မယ်နော်'

'မပြောနဲ့ဦး ညိုညို၊ ကြီးနွဲ့က လူကြီးချင်း စကားလစ်၊
ကြေစင်းရင် ရသားပဲ။ ပြောလိုက်ရင် တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်
သွားမှာ စိုးရတယ်။ ကိုမင်း ကြီးနွဲ့ကို အဲဒီအကြောင်း
ပြောပြီး မေးလိုက်ဦးမယ်'

'အဲဒါဆို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားမှားပါ့ ကိုမင်း'

'ဘယ်လိုအစ်မျိုးကြီးလဲ'

ညိုညိုစ အရင်မပြောဘဲ သူများပြောစရာ ပေပေး မေမေ
 တို့ သိရတာဆိုရင် ညိုညို ကို ပြောစရာဖြစ်နေပလားလို့
 'သုံးလေးရက်လောက် စောင့်ပါဦးဗစား ညို၊ ဒါမှဟေ့တို့
 ညိုပါ ကြီးနွဲ့ဆီလိုက်လာပြီး မိအကြောင်း ပြောပါဗစား'
 'မေခင်၊ သေးပဲ'

ညိုညို ဘက်စာရော ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးရှိမယ် စင်
 သလဲ

ညိုညိုကို စောင့်ရှောက်ဖို့၊ ကူညီဖို့အတွက် ပြောခဲ့သေး
 ယာပစ္စည်း၊ အခြေအနေ ကောင်းမှသာပါ။ ပြဿနာဖြစ်စရာ
 အကြောင်းတွေ ရှိမယ်ထင်ပါဘူး

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကြီးစော်နွဲ့
 ဆံသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ကြီးစော်နွဲ့က သူတို့ပြောဆိုသည်များကို နားထောင်
 ပြီးနောက် ညိုညို မိဖုရားအား ညိုညိုကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောရန်
 ဆိုသည်ကို ကပ်ခံလိုက်သည်။

သို့တစေ ပြောရမည့်ရက်ကိုမူ စသိမှတ်ပေးလိုက်သည်။
 ထိုသို့ဖွင့်ပြောပြီး နောက်တစ်နေ့ ကြီးနွဲ့က ညိုညို၏ မိခင်
 နှင့် သွားတွေ့မည်၊ ထိုကိစ္စအတွက် ပြောကြဆိုကြမည်။

ကြီးနွဲ့က အမ်းလှမ်းသည် မကားလမ်းကြောင်း ပြော
 ကြည့်မည်။ အခြေအနေပေးလျှင် အပြတ်ပြောစရာရှိသည်ကို
 ပြောခဲ့မည်။

ဤသို့ စည်းဝါးရိုက်ခဲ့ကြသည်။

ညိုညိုကလည်း သူမ၏ မိခင်ကြီးကို ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။
 မိခင်ဖြစ်သူက အဘဘဟုသည်ကဲ့ မဆိုသားလည်း ဤ
 အဘဘသက်ရောက်အညွှီ စကားကိုပြောသည်။

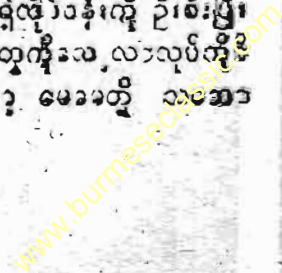
ညိုညို၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ ဆန္ဒမှာ ကျောင်း
 ဆပြီးမဟုတ်၊ အလုပ်အကိုင် ဆတတ်တကျရှိပြီးမှ ရှေ့ဆက်
 ရမည့်ကိစ္စကို ဆက်စေချင်သည်။ ဆန္ဒအဘဘထားသော့သည်။

'ဒါက မေမေအဘဘအားလေး သမီးအဖေဖွဲ့ ထသော
 အားက ရှိသေးတယ်။ မိနွဲ့ကလေးဆိုတာ အသာအကဲအ
 မရှိဘူးနော် သမီး၊ ကပ်ခံတစ်ရာ မဖြစ်သင့်တော့ ဖြစ်တာရင်
 အနုစတက်ကရှိတယ်။ အဲဒါတွေ အဖြူအနည်းမကဲ့ခင် သမီး
 တက်က ထိန်းသိမ်းစရာရှိတာကို အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်းရ
 လိမ့်မယ်။ ဒါကိုတွေ့ သမီး သတိပြုပြန်ကားရလိမ့်မယ်နော်'

'ဝိတိရပါစေမေ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် ဆက်သံသရားသာ
 ဖန်တီးတည်ကြည် ကြပါတယ်။ ဓေပေကို အမိ၊ ငြိတစ်
 ပြောရမှာ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်'

'တပျားလဲ သမီးရဲ့'

'ကိုမင်းသူက ကျောင်းပြီးရင် ဆစိုးရဝန်ထမ်း အသစ်
 အကိုင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အဖေဖွဲ့လျှီဝန်းကို ဦးစီးပြီး
 လုပ်မှာ၊ ရလည်းတတ်သင့်သိသင့်တာတွေကိုးသလ လုပ်လုပ်ကိုး
 နေပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးတွေ့ မေးခွဲတို့ သဘော

ထေးကို သမီးသိချင်ပါတယ်။ ဒါမှပဲ ကိုမင်းဆုကို သမီး
ပြေးနေရ ချိတာ ပြောနိုင်ပါမှား

‘ဒီကံ စွဲကိုတော့ မေမေဆရာတော်ကတော့ အဆုံး
ဆဲဖြတ် ပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး သမီး။ မသိနဲ့နဲ့နဲ့ တွေ့ပြီး
လူကြီးချင်း ပြောနေရတာတွေ ပြောရဆိုရဦးမယ်။ မေမေ
မှတ်တာကိုတော့ မမေ့နော် သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့မပါ မေမေ’

ညိုညို မိခင်၏ သဘောထားကတော့ အခြေအခေ့အစောင်း
ထည့်ဟု ဆိုရမည့် သဘောထား။
ထိုအကြောင်းကို ခင်းထူကို ပြန်ပြောပြသည်။
ခင်းထူ မြူးသွားသည်။

‘ကိုမင်း စာကိုတော့ မပေါ့နဲ့နော်။ ခြေချောင့်လိက်ချော်
စာမေးပဲ့ကျတာမျိုး ဖြစ်သွားရင် ညိုညိုတို့ကိုစွဲ အထစ်အငေါ့
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

‘စိတ်ချပါညီရယ်။ ပိုပြီးကြိုးစားမယ်။ ကိုမင်း တဝမှာ
ညိုဟာ အဓိကပါ’

‘ကိုမင်းကို တစ်ခုလည်း ပြောစရာရှိသေးတယ်’
‘ဘာများလဲ ညို’

‘ညိုတို့ အခုလိုသွားလာနေကြတာလို့ပြီး။ တစ်ဆင့်တစ်
အဆင့်အရေး တောင်တန်းမျိုးတော့ လှုပ်ရှားနေနော်’
‘ဒါအတုကံလည်း စိတ်ချညို။ ကိုမင်း အတိပေးတယ်’

လူငယ်တို့၏ အချစ်ရေးကိစ္စ။ နှလုံးသား ရေးရာတွင်
အများစားဖြင့် လူငယ်ချင်း ဘယ်လိုပင် ပြေလည်စေကာမူ။
လူကြီးများ ပြဿနာတွင် အထစ်အငေါ့လေးများ ရှိစမြဲ။

အပေးအယူကိစ္စတွင် ချောမွေ့ အဆင်ပြေမှုရှိစလို။ အဖု
အထစ် ကိစ္စများလည်း ပေါ်စမြဲရှိကြသည်။

လက်ရှိအနေအထားအရမူ အဖုအထစ်ကိစ္စမျိုး ပေါ်စရာ
မရှိဟု ရှေ့နိုင်ဆုသော်လည်း။ အပြတ်ပြေစလိုတော့မရသေး။
မည်သို့ပင်ရှိစေ။

ထူထိုနှစ်ယောက် ကြားမှာတော့ ကြည်နူး ပျော်ရွှင်စရာ
အရိပ်အဆင်များ လွှမ်းထင်လျက်။

ကြီးနဲ့ ညိုညို မိခင်တို့ မိန်းမသူချင်း ပြောကြ ဆိုကြ
စွာတူပဲ အဆင်ပြေသည်ဟု ကြီးနဲ့ထံမှ ပြန်အည်ကြားရသည်။

သူတို့ကိစ္စအတွက် မောင်ဖြစ်သူနှင့် ပြောကြဆိုကြစွာအတွက်
အည်း အထစ်အခေါ် သိပ်မရှိဟုသိရသည်။

သူ့အလည်း ဖခင်ကြီး လတောကျအောင် စားကြီးစား
ဆီ၊ လှုပ်ဝန်းခွင့်ကိစ္စတွင်လည်း အချိန်အားရသမျှ ကြီးစား
ပန်းစား လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ဖခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်အ နေ့ခက်ဆုံးနှစ်မို့ လှုပ်စန်းခွင့်
ကိစ္စကို အရေးမထားဘဲ၊ စာကိုသာအရေးထားဖို့ ပြောရ
သည်အထိ၊ သူ့အပေါ်မှာ ကျေနပ်မှုရှိစာသည်။

စာမေးပွဲစစ်ရန် နှစ်ပတ်ဆာလိုတော့သည်။

သူတို့နှင့်ယောက် တွေတွေဆုံဆုံ သွားသွားဆာလာ ရှိနေ
သည်ကို ရပ်ဆိုက်ကြသည်။

ထိုနှစ်စာမေးပွဲမှာ ညိုညို အတွက်ထက် သူ့အတွက် ပို၍
အရေးကြီးသည်။

လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ကြိုးစားရမည့် အခြေအနေ။

မာတော်ဘဝ ခြေချက်လက်ချော်ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ပြဿနာ
အကြီးအကျယ်တက်မည်။

မြည့်ရှိမလွယ်သော ဆက်ထုံးကြီးစစ်ခု ကြားခံလာမည်။
သူ့အတွက်ထော့ အချစ်စာမေးပွဲကြီး ဟုလည်း ဆိုနိုင်
သည်။

စာမေးပွဲဖြေပြီး

ကြမ်းသေပေါက်ဟု ပြောရမည်သို့အောင် အားပါးတရ
ကျေကျေနပ်နှပ်ကြီး ပြေဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

ဆောင်စာရင်းထွက်ညီအချိန်ကိုပဲ စောင့်ရသောမည်။

ဆောင်စာရင်းထွက်ပြီးလျှင် သူတို့စေ့စပ်ပွဲ။

လူကြီးချင်း ညိုညိုခွင့်ရမည့်ကိစ္စ အဝဝမှာလည်း ကြီးမား
သော အထစ်အခေါ်မရှိ။

ပြေရှင်းမရအောင် ကန့်လန့်ခဲနေသည့် ပြဿနာလည်းမရှိ၊
သူတို့စေ့စပ်ပွဲနှင့် မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း ကြီးတော်နဲ့
ကလင် တမကထ ခေါင်းဆောင်ပြီး လုပ်ပေးနေသည်။

အထစ်အခေါ် ပြဿနာထစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။

မိန်းကလေးရွှင်ဘက်က မင်္ဂလာညှိခံပုံကို ခပ်ခမ်း
နားနား လုပ်ချင်သည့် ဆန္ဒသဘောထားရှိသည်။

အကြီးဆုံးသမီး၊

တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာမို့ တွေ့ရုံ သင့်ရုံ မဖြစ်စေချင်၊
ဒါကို ကြီးတော်နွဲ့က လက်ခံသည်။
လက်မခံသည်တော့ မဟုတ်၊ အင်တင်ဘင် ဖြစ်နေသူက
မင်းသူ၏ ဖခင်ကြီး ဦးစံထွန်း။

ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ပွဲမှာ ဆေးယက်ရှင်များ
ကသိလင်စာရှိသလို မနေသာလို လာရသူများလည်း အနည်း
နှင့်အများဆိုသလို ကသိစာဆောင်ဖြစ်ရသည်မျိုး ရှိသည်။

ဦးစံထွန်းက ရှုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ဧည့်ခံပွဲဆင်တော
မဆောင်ဘဲ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးသန့်သန့်လုပ်မည်။

မင်္ဂလာခဏ္ဍခံပွဲအတွက် ကုန်ကျမည် ငွေကြေးပမာဏကို
ထုတ္တိုနှစ်ယောက် ပူးတွဲနာမည်ဖြင့် ဘဏ်စာရင်း ဖွင့်ပေးချင်
သည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝကို သူ့တာဝန်ယူ လုပ်
ကိုင်မည်ဖြစ်၍ မိန်းကလေးရွှင်မီ ဆန္ဒကို လက်ခံဖို့ မောင်
ဖြစ်သူကို ဖျောင်းဖျာနားချခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့နဲ့ ထင်မြီ ညိုကြည်ပါဦးလား မ
ရယ်၊ ကျွန်တော်က ငွေကုန်ကြေးကျဆင်းက နောက်တန်းဦး

ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ လုပ်ကိုင်စေ
ချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ပြောနေရတာပါ၊ ကလေးတွေအတွက်လည်း
အဓိပ္ပာယ်ရှိလှကြီးတွေအတွက်လည်း ကသိလင်တနဲ့ မျက်နှာ
မူလွတ်အောင် ပြောတာပါ၊ ညိုထို.မရတဲ့အဆုံးကျရင်တော့
လိုက်လျော့ရတော့မှာပေါ့

ညိုညိုကလည်း ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်စေချင်
အည့် ဆန္ဒသဘောထား မင်းသူကို ဖွင့်ပြောလာသည်။

မင်းသူကလည်း ညိုညို ဆန္ဒအတိုင်း အကောင်အထည်
ဖော်ရစေပါမည်ဟု နှစ်သိမ့်စကားဖြင့် ဖနီးစနောင်ဖြစ်နေ
သည့် ညိုညိုကို နှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။

စာအယ်တော့ သူ့က ကြီးတော်နွဲ့ အားကိုးဖြင့် ထိုသို့
စကားဆိုဝံ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေသည်
မဟုတ်ကြောင်း ကြီးတော်နွဲ့ထံမှတစ်ဆင့် သူ့စာ သိထားနှင့်
သည်။

သို့မို့ကြောင့် ချစ်သူ၏ရင်ကို ဆေးမြစေမည့် ဓာတိပေး
စာား ပြောရဲခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်စာရင်းထွက်ပြီ၊
ပြည်ပြည်ဝဝကြီး ဆောင်မြင်သည်။

ညိုညိုလည်း အောင်ဆည်း၊
ပျော်ရုံပေစ ခေင်နိုင်သွားသည်၊
ညိုညိုကလည်း အကျွန်ုပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်၊
ခေါ်သိန်းနဲ့လည်း မျက်နှာပန်းအလှကြီး လှသွားသည်။

စေ့စပ်ပုံ...

အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်နိုင်ခဲ့သည်။
ပခင်ကြီးကလည်း အင်တင်တင်ကို လျှော့ပေးလိုက်သည်။
အဆင်အဖားလုံး ချောပြေလွန်းမည်အလျှောက် မဂ်အခ
ရက် သစ်မုတိုလိုက်ကြသည်။

အားလုံး... အားလုံးဘော ကိစ္စအရပ်ရပ်မှာ ပြေးပြီ
လျှော့လျှော့ ချောချောမေ့မေ့ ဟုဆိုရမည်မှတစ်ပါး အခြား
မရှိ။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရာသက်ဖန်တီးမောင်နှံအဖြစ်လက်တွဲ
ရတော့မည့် အချိန်အတိုင်းအစာအုတ် စောင့်ရမည်စွာ သုံးသ
မျှသာ။

နှစ်နှင့်ချီ၍ စောင့်ခဲ့ပြီးအစမှ သုံးလဆိုသည်အချိန်မှာ
တာမှမဟုတ် ဖင်လှည့်... လှည့် ပြီးသွားမည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တူသွားတဲ့ဓာမှာမူမည်၊ ပို၍လွတ်လပ်
သွားပြီ။
ပျော်တပြုံးပြုံး ခေင်မဆုံးနေခဲ့စေမှ—

ပေါင်းတည်ဇာတိဖွား၊ အများစုမှာ တခြားအချိန်တွင်
စွမ်းရပ်ဇာတိမြေကို လွမ်းမောတမ်းတခြင်း၊ မဖြစ်ရှိစေအံ့
စွယ်တော်အဖူးမြော်ခံပွဲနှင့် လှည့်ပွဲနေ့ရက် ကြေညာပြီဆိုလျှင်
စွမ်းရပ်ဇာတိမြေကို လွမ်းမောတမ်းတရစမြဲ ရှိကြ၏။

အလှည့်အခိုက် အခါအခွင့် အခြေအနေပေးသူများမှစ၍
စွမ်းရပ်ဇာတိမြေကို အထောက်အပံ့ပြန်ကြသည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ ပေါင်းတည်ဇာတိ၊
စွယ်တော်ဖူးမြော်ရန်၊ လှည့်ပွဲကြည့်ရန်နှင့် ဆွေမျိုးထိမှ
သက်ကြီးရွယ်အိုများအား ကန်တော့ရန်အတွက် တစ်ချက်
ချက် နှစ်ချက်မြတ် ဇာတိမြေကို ပြန်စမြဲရှိသည်။

အလွန်အလွန် အခိုက်အလှည့် မသင့်သော နှစ်များတွင်
သာ ပျက်ကွက်လေ့ရှိသည်။

မင်းသူနှင့် ညိုညိုဘို့ စေ့စပ်ပွဲအပြီး တစ်ဆင့် သုံးရက်
မြောက်နေ့မှာ စွယ်တော်ပွဲနေ့နှင့် ဆုံကြုံလာသည်။
ထိုနှစ်မှာ အထူးသွားရစဉ်နှစ်ဟု ဆိုရမည်။
စွယ်တော်ကို အနီးထပ် ဖူးမြော်မည်။
စွယ်တော်လှည့်ပွဲ ပါဝင်ဆင်နွှဲမည်။
ဆွေမျိုးရင်းခြာထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ဆန်တော့
မည်။
ထိုနှစ်အမှု အကြောင်းတစ်ရပ် ထပ်တိုးလွှာသည်။

(တစ်ဆယ့်နှစ်)

ကံတရားက သူတို့ကို အလှည့်ပေးခဲ့သည်။
သို့တစေ ကြမ္မာအတိမ်းအစောင်း အလှည့်အပြောင်းအမှု
လူတို့အား အလှည့်ပေးခဲ့။
မထင်မှတ်စွာပဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ကြမ္မာ၏ မှေ့နှောက်
ခြင်းကို အလှူအလိုမို့ ခံလိုက်ရမည်။
နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ ပေါင်းတည်စွယ်တော်ပွဲမှာကြိုက်ပျံ့ကျ
ဆောင် စည်အားတည်း။
စွယ်တော်လှည့်ပွဲမှတစ်ပါး တနား ရှိတိုဟု ပြောစမှတ်
ပြီရသည်။

သမီးဖြစ်သူနှင့် မကြာမီ လက်ထပ်ပေးတော့မည့် သတ္တိ
သားကိုပါခေါ်၍ ဆွေမြမျိုးပြ သွားဧည့်အကြောင်း။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့လည်း လိုက်မည်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့ကားဖြင့် သွားကြမည်။

မင်းသု၏ မိခင်ကြီးမှစ၍ အိမ်မှုကိစ္စ အထူးထူးကြောင့်
မလိုက်ပါနိုင်ခဲ့။

သူတို့ သွားကြမည့်အုပ်စုမှာ ငါးယောက်၊

ပထမ အစီအစဉ်လုပ်စဉ်က ဇေးယောက်၊

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ပါ ဆိုက်မည့်
ဆိုသောကြောင့် ငါးယောက်ဖြစ်သွားသည်။

ကားကို မင်းသု၏ ခောင်းမည်။

ဇမီးခရီး ကားစက်ချွတ်ယွင်းမှုရှိခဲ့သော်မှ အခဲကြောင်း
ဖောက်၊ မင်းသုတစ်ယောက်လုံး ပါသည်။

ဦးတည်ခရီးမှာ ပေါင်းတည်း။

သို့စာစေ ရှေ့ခရီးအဆက် ရှိသေးသည်။

ဇမီးကြုံပြီး ခရီးထာမဝေးသည့် ရွှေဘောင် ရွှေမျက်မှန်
ဘုရားနှင့် ရွှေနတ်ထောင်ဘုရားကို ဆက်မည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ပြည်ရွှေဆံဘော်ဘုရားဖူးဖြင့် သူတို့ခရီး
စာကို အဆုံးသတ်မည်။

အထူးခရီးထွင် ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ရှေ့ခရီးမှာ ထိုင်မည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့ သုံးယောက်၏ နောက်ခန်းမှာ ထိုင်
မည်။

ရက်မပုပ်အောင် စွယ်တော်ပွင့်သည့်နေ့နှင့် လှည့်လည်ပွဲ
နေ့ တစ်နေ့တည်းထိုက်အောင် ရက်သတ်၍ သွားကြမည်။

ခါပေသည် ပေါင်းတည်မှာ သုံးရက်ကြာသွားသည်။

ဆွေမျိုးပေါ်အည့် ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ ဆွေမျိုးများအိမ်
၌ လှည့်လည်ရမည်မှာ နှစ်ရက်ကြာသွားသည်။

ခါတောင် ဆွေမျိုးစေ့သေးတူ ဒေါ်သိန်းသိန်းအပြော
ရှိခဲ့မည်။

ရွှေနတ်ထောင်နှင့် ပြည်မှာ တစ်ရက်ခရီး။

နောက်တစ်နေ့ ရန်ကုန်သို့အပြန်။

ဒေါ်သိန်းနွဲ့က ကြိုပင်အောက်ရှိ မောင်ဖြစ်ထူထဲ ဝင်
မည်။ နားနားနေနေ နှစ်နာရီလောက် နေခဲ့မည်။

သူ့အား ထိန်းထိန်း၊ သိမ်းသိမ်း၊ လမ်းကြောင်းခဲ့သွား

အစာ ဦးသာခင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီး
စိတ်မထောင်းဖြစ်ရမည်ကလဲ့လို့ မည်သို့မျှ ခေတတ်နိုင်။

အပြန်ခရီးမှာ သတ္တိစာမီး အပြီခရီး။

ကြိုပင်ကောက်မှ အထွက်တူင် အထိုင်နေရာပြောင်းသွား
မည်။

ခေါ်သိန်းနွဲ့က နောက်ခန်းသို့ ပြောင်းထိုင် လိုက်သည်။
ညိုညို ကို ရွှေခန်းသို့ ပြောင်းထိုင်စေလိုက်သည်။
သာယာဝတီသို့ အစင်တွင် စားဘီးပေါက်သည်။

စပယ်ယစဘီးနှင့်လဲလှယ်တတ်ဆင်ပြီးနောက်ပေါက်သည့်
ဘီးကို ဆိုင်ဝင်ဖာသည်။

တစ်ဆမ်းလုံး ဘဗမ္မဖြစ်၊ ထိုတစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်သည်။
သုံးဆယ်အလွန် ငဖြူအေးတိထာသို့ ဆာထုက်။
မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်နှင့် ဆုံစည်းတွေ့ကြုံလိုက်ရသည်။

ကားလမ်းကြော၌ ရွင်းသောကြောင့် မိုင်လေးဆယ်ခန့်
နှုန်း မောင်းခဲ့သည်။

ငဖြူလေး တံတားအဝင်သို့ အထောက် အံ့ခနဲမြည်သံနှင့်
အတူ အားမှာ လမ်းဘေးချိုင့်ထဲသို့ တစ်ဖက်လိမ့် တိမ်း
မောက်သွားသည်။

တံတားထိပ်တိုင်ကို တိုက်လိုက်သည့်အရှိန် ပြင်းစာဖို့
တစ်ပတ်လိမ့် တိမ်းမောက် သွားသည့် အရှိန်အဆည်း
ပြင်းသည်။

စိယာတိုင် ရော့တန်ပြုတ်ပြီး အရှိန်ကို မထိန်းနိုင်ခင်
ထိုက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကားစောင်းကျွမ်းကျင်ပေမယ့် ရုတ်တရက် ဖြစ်လာသည့်
အကဲပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်းမှုကို ရုတ်တရက် ထိန်းသိမ်းရန်မှာ
မလွယ်ကူ။

ထတိထားပေမယ့် ရုတ်တရက် ဖြစ်လာသည့်အခါ သတိ
ထက်လွတ်ဖြစ်ရသည်။ စိုးရိမ်တကြီး ခြေမကိုင်မီ၊ အင်္ကျီမိုင်မီ
ဖြစ်သွားရသည်။

မင်းသု၏ သတိလက်မလွတ်ပေမယ့် မလှုပ်ရှားနိုင်။
ညိုညို ကို ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။
ညိုညို ထံမှ တုံ့ပြန်သံ ထွက်မလာ။
ရုတ်တရက် တွေ့ကြုံလိုက်ရသည့် ဖြစ်ရပ်အ နောက်ဖက်
မှာထိုင်ပြီးလာသူ သုံးယောက်ဆိုလည်း သတိ လက်လွတ်
ဖြစ်သွားစေသည်။

မင်းသု၏ လက်တစ်ဖက်မှာ လုံးဝလှုပ်လို့ မရ။
နံရိုးထဲအလည်း မခံရပ်နိုင်အောင် အောင့်နေသည်။
ကားထဲအနေ ထွက်ဖို့ပင်မလွယ်။
ပြည်ထမ်းပေါ်တွင် ဥဒဟိုသွားလာနေသည့် ဆားများက
ရပ်အနိ၌ အတူအညီ ပေးကြသည်။

သူတို့ သာယာဝတီ ဆေးရုံကို ရောက်သော နေ့ဝင်ရီ
မျိုးချိန်း။

ပုဂ္ဂိုလ် ကျော်မြဲသန်း

မင်းသူက ဆက်တစ်ဖက် ကျိုးသည်။ နံရိုးနှစ်ချောင်း
ကျိုးသွားသည်။ လက်နှစ်ဆစ်စာလောက် နဖူးကဲ့သို့သည်။
ညိုညို၊ အခြေအခင်း ဘယ်ဆိုသည့်ကို မသိရသေး။
ကြီးနဲ့တို့ သုံးယောက်မှာ အပွန်းအပဲ၊ ဂေဟဗျားသစ်
ရကြသည်။

ခုတော့ သတိရနေကြပြီ။
ညိုညို၊ အခြေအခင်းကို မေးရသည်။
အတိမ်ရသေးဟုတ် ပြောကြသည်။
နောက်တစ်နေ့ ရန်ကုန်က လိုက်လာသူများ ဆောက်လာ
ကြသည်။

ရ၏ ဖခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ပါသည်။
ညိုညိုနှင့် (ထိဆက်၍ မဆုံးနိုင်သော အိပ်မက်များ။
ရင်ထဲမှာ အသိတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသည်။
ရင်ဝဲလားထည့် မျက်ရည်များမှာ အကြိမ်ကြိမ်။

အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်ရင် ကံခေတ္တဟု ဆိုရသည်။
ပထမချစ်သူနှင့်ရှင်ကဲ့ကဲ့ပြီ။ မးထုက်သင့် မးထုက်အပ်
ဗ္ဗအော နေရာထို ရောက်ခဲ့ရသည်။
အရှက်ထက် အကျိုးနည်း ပြစ်ခဲ့ရသည်။
ဘဝပျက်လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်လှဆဲဆဲ ပြစ်ခဲ့
သည်။

ဗုဒ္ဓိယချစ်သူနှင့် သေကွဲ ကဲ့ရသည်။
ကြီးမားသော ခက်ဆွဲခက်ချွန်များ ရရှိခဲ့သည်။
ထိုခက်ဆွဲခက်ချွန်များ ပျောက်သွားသည့်တိုင် နှလုံး
အေး ခံစားပွဲခက်ဆွဲမှုမှ သေသည့် တိုင်အောင် ပျောက်
တော့မည် မဟုတ်။
ဘဝ နေဝင်ချိန်ကို ထစ်ကိုယ်တည်း ဝေလျာက်စွမ်းရင်း
ယခုထု အမ်းသို့ ပြန်ရတော့မည်ပါ။
ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာပွဲ မဆင်နွှဲလိုက်ရသလို အသုဘ
စွာလည်း စည်စည်ကင်းကင်း မရှိဘဲ အကျဉ်းရုံးလိုက်ရသည့်
ညိုညို၏ ကံဇာတာများ။

၂၀၆ ကျော်မြဲသန်း

ကိစ္စဝစ္စများ ပြီးဆုံးပြီးနောက် ... ညိုညို၏ ဇာတာကို
 အသိပေဒင်ဆရာ တစ်ယောက်က စစ်ဆေးပေးသည်။
 'ဒေါ်သိန်းသိန်း ငါ့ပိုးရွဲ ဇာတာက ရှင်းရှင်းလေးပဲ'
 သူ့လက်အကွက်၊ ၅ တေး၊ ၀ နွေ၊ ၃ အင်္ဂါတို့ဟာ
 ဂြိုဟ်ဆိုးဖြစ်တယ်၊ ၅ တေးတူလား၊ သိပ်
 ရှာသိနေ၊ ရှာဟုရွဲ ဆန္ဒဂုဒသ
 ဗုဒ္ဓဟူးရွဲ၊ သုတ္တိဒသ
 သိုးချက်လေး ညွတ်တယ်၊ ဖြစ်လိုကတော့ မသေ ဘယ်ရှိ
 ပါမလဲ...

'ကောဇာကို ကြည့်ပြီး၊ စနေလွင်ရွဲ၊ ၀ တန်း၊ ကို မြင်
 ထားတယ်လေ၊ တစ်ခါ ၇ တန်းကိုစနေအ ပါယကတ္တရိန္ဒ
 ညှပ်ထားပြန်တယ်၊ အင်္ဂါကလက်ပေါ် စီးထားတယ် ခူတချို့
 ကို သမဓာတ် မြင်ထားတယ်'

'ရာဟုပေါ် ရာဟုစီးပြီး၊ အင်္ဂါကိုပါ စီးထားပြန်တယ်
 အစီးထေးရတဲ့ အင်္ဂါဟာ လွင်ကို ပြန်စီး ထားပြန်ရာ
 ဒီစေးက ဘယ်သူကို မြင်စထားဘူး...'

'ဒီတော့ ဒီအချိန်မှာ ဖြစ်ရင် ဘယ်လို မရတော့ဘူးပေါ့'
 'ဆောဇာရာဟု ဖြစ်တဲ့အချိန်၊ လက်ကို အင်္ဂါစီးတဲ့အချိန်
 မှာ ထိခိုက်မိပြီး သေတာပေါ့...'

'အင်္ဂါဟာ၊ ၇ တန်းသခင်၊ မရကံ ထခင်လည်းဖြစ်တော့
 ပေဒင်အလိုအရကတော့ ဇာတာရှင်ကို၊ အင်္ဂါက သတ်ဖို့ကံ
 တာပေါ့...'

'ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ ကြီးမားတဲ့ခက်ရာ တွေရမယ်
 လေ'

ပေဒင်အလိုအရ လိုသို့ အဟောထွက်မည်၊
 မင်းသူကပဲ အိမ်စောင်ရေး ကံခေတာလား။
 ညိုညိုက ဇာတာခွင်ကပဲ ညွတ်လာ။
 မင်းသူက ညိုညိုနဲ့ဆက်နွယ်မိလို့ သည်လိုဖြစ်ရတာလား။
 ဆိုသည်ကိုမူ...

နားကြပါဦးစို့

မေတ္တာများစွာဖြင့် ရှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ...

ကျော်မြဲသန်း